Kinder-garten is too late!

Kindergarten Is Too Late presents a revolutionary plan for changing our whole approach to the raising of children, complete with guidelines to your child's potential. It tells in easy-to-understand language what, how, and at what age to teach your child; and how to form his character in early infancy.

Formal education for most children begins at the age of five or six. But Masaru Ibuka, founder of the Sony Corporation and president of the Early Development Association of Japan, demonstrates that your child's potential for learning is greatest earlier on—*during the first two or three years of life.*

It is during these years, when the brain cells are growing, that the "hardware," or main circuitry, of the brain is being formed. When a child learns a skill simultaneously with this brain-cell development, the "pattern" of the skill is automatically imprinted on his mind.

(continued on back flap)

Po třech už je pozdě

Kniha „Školka je příliš pozdě“ ukazuje revoluční způsob jak od základu změnit náš způsob výchovy dětí, obsahuje kompletní návod k potenciálu vašeho dítěte. Ve srozumitelném jazyce hovoří co, jak a v jakém věku dítěte učit a jak formovat charakter už v raném věku miminka.

Vzdělávání dětí běžně začíná mezi 5 a 6 rokem. Ale Masaru Ibuka, ředitel firmy Sony a ředitel Institutu raného vzdělávání v Japonsku, ukazuje, že schopnost dítěte se učit je největší v rozmezí dvou tří let věku.

Právě během těchto let, když buňky mozku rotou, se vytváří hlavní spojení. Pokud si dítě vyváří nové návyky a dovednosti současně v období vývoje buněk v mozku, dochází k otisku tohoto „vzoru“ dovednosti do jeho mysli.

(continued from front flap)

It is for this reason that a young child will learn a foreign language or the violin with great ease, while an older child, already past this stage of brain-cell development, will find the task more difficult.

Mr. Ibuka believes, and his ideas are being put into practice by the Early Development Association with startling results, that a small child would rather learn than eat, that his greatest source of pleasure is in understanding. He believes, therefore, that young children should be given the opportunity to learn as much as they like—to play an instrument while they are learning to sing, to read while they are learning to walk, to be taught a second language while they are learning a first.

Exercising the young child's intellectual potential—which, it turns out, is greater than we had ever imagined—and satisfying his curiosity about the world will make for happier children and more deeply fulfilled adults, and will ultimately, Mr. Ibuka contends, increase the possibility for a peaceful world.

Glenn Doman, director of the Institute for the Achievement of Human Potential, writes in his introduction: "All my life I have prepared myself to write a book on the subject of how to make every child physically, intellectually, and emotionally superior. It is no longer necessary for me to write this book, for Masaru Ibuka has already written it, and the reader . . . has it in his hands."

To je ten důvod, proč se malé děti tak lehce učí cizím jazykům nebo hře na housle, zatím co starší děti, co už mají za sebou fázi nejintenzivnějšího vývoje mozku, považují tyto úkoly za mnohem těžší.

Pan Ibuka věří tomu, a jeho myšlenky začínají mít praktické výsledky v Institutu časného vzdělávání, že malé děti se budou raději učit, než aby jedli, *což je jejich největší zdroj potěšení v procesu chápání.* Právě proto věří tomu, že děti by měli dostat tolik příležitosti se učit, kolik jen zvládnou - hrát na hudební nástroj a v okamžiku kdy se učí i zpívat; číst, když se učí chodit; učit je druhému jazyku v okamžiku, kdy učí mateřskému.

Procvičování intelektuálních možností dítěte – které se ukazují být větší, než jsme si kdy mysleli – a uspokojování jeho zvídavosti zaměřené na okolní svět, bude vytvářet šťastnější děti a spokojenější rodiče, a rozhodně bude, jak pan Ibuka tvrdí, zvyšovat šanci na mírumilovnější svět.

Glenn Doman, ředitel Institutu pro dosažení lidského potenciálu, píše ve svém úvodu: “Celý svůj život se připravuju na to, že napíšu knihu o tom, jak zlepšit u každého dítěte fyzickou, intelektuální a emocionální stránku. Teď už nemám potřebu psát takovou knihu, pan Masaru Ibuka to právě udělal, a vy čtenáři…držíte takovou knihu v rukou.

CONTENTS

Foreword by GLENN DOMAN 7
Introduction 13

Part I Infant Potentiality 17
The Important Period 19
What a Small Child Can Do 28

Part II The Impact of Early Experience 45

Part III What Is Good for Young Children? 65

Part IV Principles of Training 99
Stimulation and a Sense of Order 101
Forming Character in Early Life 122
Creativity and Skills 136

Part V Some Things to Avoid and a Glance at the Future 159

OBSAH

Úvodní slovo Glenna Domana

Část I Rozvojové možnosti nemluvněte
Důležité období
Co malé děti dokážou

Část II Vliv raných prožitků

Část III Co je dobré pro malé děti

Část VI Tréninkové zásady
Stimulace a smysl pro pořádek
Formování charakteru v raném věku
Nápaditost a zručnost

Část V Čemu se vyhnout a Vhled do budoucnosti

Foreword

by Glenn Doman
Author of *How to Teach Your Baby to Read*

If the gentleness and grace with which this book is written do not conceal the magnificence of what it sets forth, it could, in company with a few other such gentle books, bring about the most glorious and the most gentle of all the revolutions in the history of this world. It is a consummation devoutly to be wished.

Imagine, if you will, a revolution to bring about the most splendid of changes, but a revolution in which there is no bloodshed, no torture, no pain, no freezing feet, no hatred, no starvation, no death, no destruction.

In this gentlest of revolutions there are only two enemies. The first is ancient myths, and the second is the status quo. It is not necessary that ancient traditions be shattered, but only that ancient falsehoods wither away unmourned. It is not necessary that what is presently good be burned to the ground, but only that so much in the world that is presently terrible rust slowly away through disuse.

What Mr. Ibuka's vision could bring about is the destruction of such things as ignorance, illiteracy, insecurity, and uselessness—and who is to say whether that in turn might not reduce poverty, hatred, and killing?

Mr. Ibuka's book makes no such promise, but to the perceptive reader such dreams continually dance

Úvodní slovo

Glenn Doman
Autor knihy „Jak učit vaše dítě číst“

Jestliže jemnost a půvab s jakým je kniha napsaná, neskrývá to, o čem píše, tak by mohla, společně s pár jinými knihy, přinést nejjemnější a nejpůvabnější revoluci v historii tohoto světa. Toto je zbožné přání.

Představte si, jestli chcete, revoluci, která přinese ty nejnádhernější změny, ale revoluci, ve které není krveprolití, není mučení, není bolesti, není strádání, není smrti, není destrukce.

V jemnosti této revoluce jsou pouze dva nepřátelé. Tím prvním jsou odvěké předsudky a druhým je současný stav. Není nezbytně nutné odvěké předsudky zničit, ale ty lživé bez smutku nechat uschnout. Není nezbytně nutné to, co je v současnosti dobré, nechat úplně shořet, ale pouze to, co je v současnosti špatné, ponechat nepoužíváním pomalu zrezivět.

To, co může vize pana Ibukiho udělat, je destrukce věcí jako je nevšímavosti, negramotnosti, nebezpečnost a nepotřebnosti a kdo může říct, že i třeba chudoby, nenávisti a zabíjení?

Kniha pana Ibuky nic takového neslibuje, ale citlivému čtenáři se v jeho představách takovéto představy neustále točí.

across the screen of his mind's eye as he moves from look to thought to image to dream.

What would it take to bring about such wonderful changes? The fall of governments? The destruction of institutions? The burning down of school systems?

Mr. Ibuka makes no such threats, nor has he made us any such golden promises as I have proposed. It is only that I cannot read Mr. Ibuka's book without ending up with such dreams.

Mr. Ibuka's marvelous and gentle book makes no earth-shaking pronouncements of any sort. He simply proposes that tiny children have within them the capacity to learn virtually anything while they are tiny. He proposes that what they learn without any conscious effort at two, three, or four years of age can be learned only with great effort, or may not be learned at all, in later life. He proposes that what adults learn painfully children learn joyfully. He proposes that what adults learn at a snail's pace, tiny children learn almost speedily. He proposes that adults sometimes avoid learning, while tiny children would rather learn than eat.

He states all this in the most charming of manners. His book is simple, straightforward, and crystal clear, and as a result it has about it on every page the ring of truth.

He proposes that among the most difficult tasks man sets himself are such endeavors as learning to read, learning foreign languages, and learning to play the violin or piano. I am a good example of this point. Although I dabble in a dozen foreign languages, as a result of my life work of studying children on every continent and in all settings from the most sophisticated of societies to the most basic of all cultures, I can deal effectively only in my mother

Co by přinesly takové nádherné myšlenky? Pády vlád? Zničení institucí? Zhroucení školního systému?

Pan Ibuka takovéto hrozby nepředkládá a ani tak skvělou budoucnost, jak jsem to udělal já. Prostě, nedokážu číst knihu pana Ibuky bez toho aniž bych takto snil.

Tato zázračná a jemná kniha nedělá žádné takové zem otřásající proroctví. Pan Ibuka jednoduše předpokládá, že i malinké děti mají v sobě kapacitu se virtuálně naučit cokoliv, zatímco jsou malé. Zamýšlí se and tím, že to, co se vše děti dokáží bez vědomé námahy naučit v druhém, třetím nebo čtvrtém roku, se s námahou a těžce učí později anebo vůbec. Všímá si, že to, co se dospělí učí obtížně, děti se učí s lehce a s radostí. Všímá si, že to, co se dospělí učí rychlostí hlemýždě, děti se učí s rychlostí. Všímá si, že dospělí se občas učení vyhýbají a děti by raději nejedly a učili se.

Toto vše prohlašuje okouzlujícím způsobem. Jeho kniha je prostá, přímočará, křišťálově čirá, což vede k tomu, že na každé straně je špetka pravdy.

Ukazuje, že mezi jedny nejvíce obtížné úkoly, které si člověk stanovuje, je naučit se číst, cizí jazyk, hrát na housle nebo klavír. Já jsem zrovna tohoto dobrým příkladem. Přestože žvatlám v několika cizích jazycích, což je důsledek mé celoživotní práce studia dětí na všech světadílech jak ve velmi rozvinutých tak i nerozvinutých společnostech, tak nejlépe se dorozumím v mém mateřském jazyce.

tongue. While I enjoy music, I cannot play a musical instrument, nor can I so much as carry a tune properly. While these things are mastered with difficulty by adults, they can be mastered almost without conscious effort by tiny children.

All these things tiny children can master, and they do so easily and joyfully. All that is required for tiny children to grow up speaking many tongues fluently, reading the most complex of languages, doing instant mathematics, swimming, riding horseback, painting in oils, playing the violin, and doing them all with skill is that we give our children love (we commonly do), respect (we rarely do), and joyful exposure to the things we wish them to know.

Is it difficult to imagine that the world would be a richer, saner, safer, lovelier place if all children had mastered languages, arts, and basic sciences before they had grown to be teen-agers, and could then use their teen years to study semantics, philosophy, ethics, and comparative religion as well as advanced arts and advanced science or whatever else they'd like to learn?

Is it difficult to imagine what the world would be like if tiny children had their burning rage to learn fed and fanned instead of smothered with toys and games?

Is it difficult to imagine that the world would be a lovelier place if a three-year-old's hunger to see all there is to see were fed with Michelangelo, Winslow Homer, Manet, Rembrandt, Renoir, Leonardo, and Rockwell, as well as Mickey Mouse and Happy the Clown? For in truth, the tiny child has an infinite appetite to learn all that he does not know, and he has not the slightest shred of judgment as to what is good and what is bad.

Zatímco mám rád hudbu, nejsem schopen hrát na žádný nástroj a ani jej naladit. Přestože tyto záležitosti dospělí zvládají s obtížemi, malé děti je zvládají téměř bez námahy.

(poznámka překladatele – toto úvodní slovo je samé vychvalování a pokládá všelijaké řečnické otázky, překládám jenom to, co mi přijde smysluplné)

Can one doubt that the world would be a saner place if a two-year-old's hunger to hear all that there is to hear were fed with Bach as well as rock, with Beethoven as well as "Mary Had a Little Lamb," with the Sermon on the Mount or the Declaration of Independence as well as Red Riding Hood? For in truth, the tiny child can learn one as easily as the other.

Can one doubt that the world would be a safer place if a three-year-old's hunger to speak were fed with Portuguese and Japanese as well as "The Three Little Pigs" and "Three Little Kittens"? For, in fact, the three-year-old's desire to be heard can express itself as easily in Japanese as it can in doggerel, and without trace of accent.

Just who *is* Masaru Ibuka to tell us that such marvelous things are possible? What are his credentials for making such statements? His credentials are impeccable.

1. He knows nothing about education, and therefore he does not know what can and cannot be done. (An absolute requirement for making a staggering breakthrough in an established field.)

2. He is an unqualified genius. (Beginning in 1947 when his own nation was desolated, with three very young men to help and a capital of $700, he established a firm which he called Sony. He was among a handful of pioneers who brought Japan from physical ruin and spiritual despair to a position of leadership in the world.)

3. He is doing what he proposes should be done. (As executive director of the Early Development Association in Tokyo and as a director of Talent Education in Matsumoto, he is presently giving thousands of Japanese children opportunity to learn and to do the things described.)

Kým je ten Masaru Ibuka, aby nám říkal, že jsou takové skvělé věci možné? Jaké renomé mu umožňuje toto tvrdit? Jeho renomé je perfektní.

1. O vzdělávání neví vůbec nic, a tím tedy netuší co je a není možné. (Toto je absolutní nezbytnost pro to, aby jste mohli udělat výrazný pokrok v daném oboru)

2. Je nekvalifikovaným géniem. (Začátkem roku 1947, kdy byl jeho narod zpustošen, společně se třemi velmi mladými muži a s kapitálem 700 dolarů, založili firmu jménem Sony. Byl mezi hrstkou lidí, co pozvedli Japonsko z materiálních trosek a duševního beznaděje na pozici státu udávají ve světě směr.)

3. Dělá to, co by mělo být děláno. (Jakožto ředitel Institutu ranného vzdělávání v Japonsku a ředitel „Talent education in Matsumuto“, současně dává možnost tisícům dětem v Japonsku se učit tomu, o čem píše.)

Mr. Ibuka does *not* propose to change the system of education and as a consequence change what a child learns.

Mr. Ibuka proposes to change how a child is given opportunity to learn and as a consequence to change the system of education.

All the evidence indicates that the former cannot be done to any important degree.

The latter is presently occurring.

Are these things possible, or are they the rosiest sorts of dreams? They are both, because I have seen all these things over and over again around the world.

I have seen newborns swim with the Timmermans in Australia. I have seen four-year-olds speak English with Dr. Honda in Japan. I have seen small children do advanced gymnastics with the Jenkins in the United States. I have seen three-year-olds play the violin and the grand piano with Dr. Suzuki in Matsumoto. I have seen a three-year-old read three languages with Dr. Veras in Brazil. I have seen two-year-old Sioux children ride full-grown horses in South Dakota. I have seen three-year-olds read Kanji, the language of the scholars in Japan. I have letters from thousands of mothers the world over who wrote in the most charming of terms to tell me of the wonderful things that happened to their two-year-olds after they taught them to read, using my book *How to Teach Your Baby to Read.*

I think that Mr. Ibuka's gentle book is one of the most important books ever written, and I believe it should be read by every parent alive.

Instead of introducing this book with the highest praise I am able to summon, I should hate Mr. Ibuka for writing it. All my life I have prepared myself for writing two books, and to write them has been

Pan Ibuka nenabádá ke změně vzdělávacího systému v důsledku změny toho, co se děti učí.

Pan Ibuka nabádá ke změně toho, jak je dítěti dána možnost se učit a v důsledku toho se změní vzdělávací systém.

All the evidence indicates that the former cannot be done to any important degree.

Jsou tyto věci možné nebo se jedná o růžové sny? Jsou obojím, protože jsem tyto věci poakždé a stále znovu dokola po celém světe.

Viděl jsem novorozence plavat (se zvířetem v Autrálii xxx). Viděl jsem 4 leté japonské dítě hovořit s Dr. Hondou v angličtině. Viděl jsem 3 leté dítě předvádět naročné akrobatické cviky s (jenkins xxx) v USA. Viděl jsem 3 leté dítě hrát na housle a na klavír s koncentrním křídlem u Dr. Suzukiho v Matsumoto. Viděl 3 leté dítě, jak četlo ve třech jazycích s Dr. Varasem v Brazílii. Viděl jsem 2 leté dítě indiánského kmene Siuxů jezdit na dospělém koni v Jižní Dakotě. Viděl jsem 3 leté dítě, co četlo *Kanji*, jazyk školáků v Japonsku. Mám dopisy od tisíců matek ze světa, kde okouzlujícím způsobem popisují to, co se stalo jejich 2 letému dítěti, když jej naučili číst podle mé metody v knize „How to teach your baby to read“.

Myslím si, že kniha pana Ibuky je jednou z nejdůležitějších knih vůbec, která kdy byla napsána a já věřím, že by měla být přečtena každým radičem.

Namísto samého vychvalování knihy jsem schopen říct, že bych měl pana Ibukiho nenávidět za to, že ji napsal. Po celý můj život se připravuji na sepsání dvou knih a napsat je, byl můj cíl života.

the goal of my life. The first of the books I have spent my life preparing to write is on the subject of the fantastic ability of tiny children to learn anything easily and joyfully. The second book I am going to write is on the subject of *how* to make every child physically, intellectually, and emotionally superior.

It is no longer necessary for me to write the first book: this industrialist has already written it, and the reader presently has it in his hands.

It is now absolutely necessary that I end this introduction so that the reader can get to one of the most delightful and important books he has ever read, and so that I can get back to writing that second book before Masaru Ibuka, the industrialist and authority on how children learn, beats me to writing the second book as well.

GLENN DOMAN
Director
The Institutes for the Achievement of
Human Potential
Philadelphia, Pennsylvania

Pro sepsání první knihy jsem se celoživotně připravoval a jejím tématem měla být fantastická schopnost mladých dětí se naučit čemukoliv s lehkostí a radostí. Druhá kniha, kterou se chystám napsat, je zaměřena na to, jak pomoci zlepšit fyzickou, intelektulání a emocionální stránku každého dítěte.

Teď už pro mne není nutné napsat první knihu: tento ředitel ji právě napsal, a vy ji držíte v rukou.

Nyní je nezbytně nutné, abych ukončil tento úvod, aby si čtenář mohl dostat k té nejcenější a nejdůležitější knize, kterou kdy v životě četl, a tím tedy bych mohl začít psát tu druhou knihu dříve než mě Masaru Ubuka, ředitel a odborník na výuku dětí, předběhne a napíše taky takovou.

Glenn Doman
Ředitel Institu pro dosažení liských možností, Filadelfia, Pensylvánie

Introduction

It has generally been accepted from ancient times that exceptional talent or genius is largely due to heredity, a freak of the genes. When we are told that the musical saint Mozart gave a piano performance at age three, or that John Stuart Mill was able to read classical literature in Latin at the same age, most of us tend to conclude simply that "Of course, geniuses are born different."

Nevertheless, a close examination of these men's early years tells us that both Mozart and Mill had been strictly trained by fathers who were oriented to an extraordinary degree to the education of their children. It is my proposition that neither Mozart nor Mill was born a genius; but that each was provided from his earliest years with the education and environment to develop his talent to the very utmost.

In contrast, a newborn baby brought up in an environment essentially hostile to his or her needs has no chance later in life of developing fully. An extreme example is the famous story of the "wolf girls," Amala and Kamala, found in a cave in the 1920s southwest of Calcutta, India, by a missionary couple who made great efforts to restore the children, reared by wolves, to their original humanity, but in vain.

We take it for granted that a child born of a human being is human and a creature born of a wolf, wolf. However, these two children continued to display the

Úvodní slovo autora

Už ode dávna je vnímáno, že neobyčejný talent a genialita jsou z větší částí zděděné, mimořádný počin genů. Když je nám řečeno, že hudebním světec Mozart předvedl hru na klavír ve 3 letech, nebože John Stuart Mill byl schopen ve stejném věku číst klasickou literaturu v latině, většiná z nás na to bude reagovat slovy „Pochopitelně, géniové se narodili jinak."

Nicméně, při bližším prozkoumání raného dětství těchto můžů nám odhalí, že oba, Mozart i Mill, byly přísně učeni jejich otci, kteří sami byli mimořádně zaměření na vzdělání svých potomků. Podle mého názoru ani Mozart ani Mill nebyli od narození mimořádně nadaní, ale každý z nich už od malička byli vzděláváni a jejich prostředí je podněcovalo v maximálním rozvoji jejich talentu.

Opakem je to, když je novorozené dítě přivedeno na svět do vyloženě nepřátelského prostředí vůči jeho potřebám, tak ve svém životě nemá téměř šanci dospět k plnému rozvoji svého potenciálu. Jako ukázkou tohoto stavu, je slavný příklad „dívčích vlčič" Amala a Kamala, nalezených v jeskyni v roce 1920 v jihozápadní Kalkatě, v Indii, párem misionářů, kteří vynaložili nesmírné úsilí v nápravě dětí, vychovaných vlky, nazpět do jejich lidské odoby, ale marně.

Považujeme za samozřejmost, že potomek narozený člověku bude člověkem a mládě narozené vlku bude vlkem. Nicméně, tyto dvě děvčátka neustále vykazavaly charakteristické rasy vlků.

characteristics of the wolf. It was thus the kind of education and environment of the infant right after birth that seemed to determine whether it was to become a human being or a wolf!

Pondering these examples, I could not help thinking more and more deeply about the great influence that education and environment have on newborn babies. The question came to assume the utmost importance, not just for individual children, but for the health and happiness of society at large, so in 1969 I was instrumental in setting up a foundation called the Early Development Association in Japan. Research workers, both native and foreign, assembled together to study; and at the same time we opened experimental classes to analyze, expand, and apply Dr. Shinichi Suzuki's method of teaching small children to play the violin, which was then attracting the attention of the world.

As we have proceeded with this work, we have been made increasingly aware of how wrong has been much traditional thinking about children in their earliest years. We assume that we know all about children; yet we know very little about their real potential. We pay a great deal of attention to what should be taught to children after the age of three; yet by then, according to recent studies of cerebral physiology, the development of human brain cells is 70 to 80 percent completed. Is it not therefore to the years *before* three, when the brain is developing, that we should devote our efforts?

"Early development" is not a proposal for force-feeding tiny children with facts and figures. It is an approach to education *preceding* schooling, and its keynote is the introduction of new experience at the "appropriate time." It is only those who have the day-

Zdá se, že právě vzdělávání a prostředí novorozenců přímo po porodu je to, později určuje jejich příslušnost buďto k lidem anebe k vlkům!

Při zkoumání těchto příkladů jsem si nemohl pomoci a musel jsem více a více přemýšlet o tom, jak obrovský vliv tedy má na novorozence vzdělávání a jejich prostředí. Vysvětlit tuto otázku se ukázalo být nezbytností, ne pouze pro jedno dítě, ale pro zrdaví a spokojenost celé společnosti a tak jsem byl nápomocen v roce 1969 při vzniku „xxx" v Japonksu. Výzkumní pracovníci, jak z naší země tak i ze zahraničí, se společně spojili, aby zkoumali a současně jsme otevřeli zkušební třídy k ověření, rozvoji a použití metody Dr. Shinichi Suzukiho zaměřenou na výuku malých dětí ve hře na housle, která v té době přitahovala pozornost světa.

V průběhu naší práce jsme uvědomili jak chybná byla všechnta ta přesvědčení ohledně vývoje dětí v ranném věku. Shodli jsme, že známe vše o dětech, ale dosud jsme věděli velmi málo o jejich skutečných možnostech rozvoje. Velmi jsme se zaměřili na to, co se mohou děti naučit až po 3 roce. A nyní, podle současných (1970) studií o fyziologii mozku je vývoj mozkových buněk v tomto věku ze 70 až 80 % ukončen. A není to proto právě tato doba, kdy mozek je ve vývoji, kterou bychom se měli spíše zajímat?

„Ranný vývoj" není návodem k tomu, jak do dítěte silou dostat fakta a obrázky. Jedná o způsob výuky předcházející školnímu vzdělávání, jehož základem je seznámit dítě s daným jevem „ve správném čase".

to-day care of the young child, usually mothers, who can discover this time. So I have written this book in the hope of being of help to these mothers, and I pray that it may serve to help make more wonderful adults of the children now being born.

MASARU IBUKA

Nejdená se pouze o ty okamžiky, které mohou objevit pouze denodenně starající se matky. A tak jsem napsal tuto knihu s nadějí, že pomohu těmto matkám, a modlím se, aby kniha posloužila i jako pomoc k vytvoření nádherných dospělých z dětí, které se nyní rodí.

Masaru Ibuka

THE IMPORTANT PERIOD

Kindergarten Is Too Late

Everyone must have had the experience, in his or her own school days, of seeing an exceptionally gifted pupil maintain his place at the top of the class without any obvious effort, while the class slow learner made no improvement however desperately he tried.

In my day teachers used to encourage us by saying, "Whether or not you are intelligent is not a question of heredity. It all depends on your efforts." Yet our own experience clearly demonstrated that a bright one is always bright and a stupid one, always stupid. Intelligence did indeed seem to have been determined from the very beginning. What were we to make of the contradiction?

I have come to the conclusion that man's ability and character are not determined by birth, but are fairly well formed by a certain period in his life. There have long been controversies over whether man's being is shaped by heredity or by the kind of education he receives after birth, but no convincing theory has been able to settle the matter—until recently.

At last, however, the study of cerebral physiology on the one hand and infant psychology on the other has made it possible to show that the key to the development of intelligence is in the child's experience

DŮLEŽTITÉ OBDOBÍ

Po třech letech už je pozdě

Každý máme zkušenost ze školní docházky, že viděl výjimečně nadaného žáka, který si udržuje své místo na vrcholu třídy bez viditelné vynaloženého zřejmé úsilí, zatímco zbytek třída se pomalu učí a neprovedl žádné zlepšení, přestože se o to zoufale pokušela. Za mých dnů nás učitelé povzbuzovali slovy: „Zda jste inteligentní, není otázkou dědičnosti. Vše záleží na vašem úsilí.“ Dnes nám už vlastní zkušenost jasně prokázala, že bystrý je vždy bystrý a hloupý, je vždy vždycky hloupý. Zdálo se, že míra inteligence skutečně byla nastavena již od samého začátku. Co by jsme měli usoudit z tohoto rozporu?

Došel jsem k závěru, že schopnost člověka a charakter nejsou určovány narozením, ale jsou docela dobře formované určitým obdobím v jeho životě.

O tom, zda lidská bytost je formována dědičností nebo druhem vzdělání, které dostává po narození, ale žádná přesvědčivá teorie nedokázala tuto záležitost vyřešit – až do nedávna.

Konečně však studium mozkové fyziologie na jedné straně a kojenecká psychologie na straně druhé umožnilo ukázat, že klíč k vývoji inteligence je v zážitku dítěte během prvních 3 let.

of the first three years—that is, during the period of development of the brain cells. No child is thus born a genius, and none is born a fool. All depends on the stimulation of the brain cells during the crucial years.

These years are the years from birth to three. Kindergarten is too late.

Any Child Can Do Well—It All Depends on the Method of Education

Readers may well wonder why I, an engineer by training and now company president, should happen to step into the field of early development. My reasons are partially "public"—that is, I find myself deeply concerned about the present rebellions of the young, and asking myself how far our present education has contributed to their discontent; and partly private—I have a child who is mentally retarded. While this child was going through the early developing stages, I was totally ignorant of the idea that a child born with such a heavy burden could develop to a remarkable degree, if properly educated from birth. What opened my eyes was the claim of Dr. Shinichi Suzuki that "any child will do well—it all depends on the method of educating." When I witnessed in person the remarkable results of Dr. Suzuki's "Talent Education" method of teaching the violin to very young children, I could not help regretting that I as a parent had not been able to do anything for my own child.

When I first considered the phenomenon of the student rebellions in Japan, I gave a great deal of thought to the meaning of education, and why it was

Tj. v období vývoje mozkových buněk. Žádné dítě se tedy nenarodí jako génius a žádné se nenarodí blázen. Vše závisí na stimulaci mozkových buněk v rozhodujících letech.

Tyto roky jsou roky od narození do 3 let. Školka je příliš pozdě.

Každé dítě je šikovné - vše záleží na způsobu vedení

Čtenáři se mohou divit, proč já, inženýr a nyní ředitel společnosti, bych měl vstoupil do oblasti zabývajícího se raným vývojem. Moje důvody jsou částečně „lidové“ - to je, že jsem hluboce znepokojen současnými vzpourami mladých lidí a ptám se, jak daleko naše současné vzdělání přispělo k jejich nespokojenosti; a částečně soukromé - mám dítě, které je mentálně retardované. Zatímco toto dítě procházelo ranými vývojovými stádii, úplně jsem nevěděl, že by se dítě narozené s tak velkou zátěží mohlo vyvinout v pozoruhodné míře, kdyby bylo řádně vzděláno od narození. Shinichi Suzuki mi otevřel oči svým tvrzením, že „každé dítě je šikovné - všechno záleží na způsobu vedení.“ Když jsem byl osobně svědkem pozoruhodných výsledků metody „Talent Education“ Dr. Suzukiho ve výuce houslí s velmi malými dětmi, nemohl jsem pomoci, abych litoval, že jsem jako rodič nemohl udělat nic pro své vlastní dítě.

Když jsem poprvé uvažoval o fenoménu studenstských nepokojích v Japonsku, hodně jsem se zamyslel nad významem vzdělání, a co způsobilo,

that our system produces so much aggression and discontent. At first, the problem seemed to me to be in the system of university education. However, as my thinking progressed further, it seemed already to exist in high school. Then I went even further back to middle and elementary schools, and I finally reached the conclusion that it is too late to influence the child in kindergarten. This thinking coincided unexpectedly with what Dr. Suzuki and his associates had been practicing.

Dr. Suzuki has been teaching his unique "Suzuki Method" for the past thirty years. Before that, he had taught elementary and high school children in accordance with the generally accepted modes of education. He found that the difference between those children who make progress and those who don't is very conspicuous, so he decided to experiment with younger children, then still younger, and he kept on lowering the age level of those he taught. Dr. Suzuki teaches violin, but that is because he happens to be a violinist. The realization that his method could be applied to any field prompted me to involve myself seriously in "early development."

Early Development Is Not for Producing Geniuses

I have often been asked, "Does early development try to produce geniuses?"

The answer is "No." The only purpose of early development is to educate a child to attain a flexible mind and a healthy body, and to be bright and gentle.

All men, unless physically handicapped, are born the same. If there are divisions among children into

že náš systém vytváří tolik agresivity a nespokojenosti. Zpočátku se mi zdálo, že problém je v systému vysokoškolského vzdělávání. Jak se ale moje myšlení dále vyvíjelo, zdálo se, že už na střední škole existuje. Potom jsem šel ještě dále zpět na střední a základní školy a nakonec jsem dospěl k závěru, že je příliš pozdě ovlivnit dítě ve školce. Toto myšlení se nečekaně shodovalo s tím, co cvičil Dr. Suzuki a jeho spolupracovníci.

Dr. Suzuki vyučuje svou jedinečnou „Suzukiho metodu" za posledních třicet let. Předtím učil děti na základních a středních školách v souladu s obecně přijímanými způsoby vzdělávání. Zjistil, že rozdíl mezi těmi dětmi, které dělají pokrok, a těmi, kdo neučiní, je velmi nápadný, a tak se rozhodl experimentovat s mladšími dětmi, pak ještě mladšími, a stále snižoval věkovou úroveň těch, které učil. Dr. Suzuki učí housle, ale je to proto, že se stal houslistou. Uvědomění si, že jeho metoda může být aplikována na jakékoli pole, mě přimělo, abych se vážně zapojil do studia *„raného vývoje"*.

„Raný vývoj" **neslouží k produkci geniů xxx-tvar géniů**

Často jsem byl dotazován: „Snaží se *raný vývoj* produkovat génie **xxx-tvar génie**?"

Odpověď je ne." Jediným účelem *raného vývoje* je výchova dítěte k dosažení pružnosti mysli a zdravého těla a být bystrý a vlídný.

Všichni lidé, pokud nejsou fyzicky postiženi, se rodí stejnými. Pokud existují rozdíly mezi dětmi spadajicími do

intelligent groups and dull-minded groups, and gentle groups and belligerent groups, the responsibility lies with upbringing. Any child, provided he is given what he should be given at a proper stage in his life, should grow up with a bright mind and a solid character.

A boy criminal who shocked the world several years ago by committing a series of senseless murders with a pistol wrote a diary in prison. He said in it: "I hear that one's personality and character are formed by the time one is five years old. Five years in man's lifetime is only a short time (a few years and months). But if it forms a character which influences his whole life to this degree, what important years they are, and how negligent parents are."

For me the fundamental purpose of early development is to keep the world from producing unfortunate children such as this one. The goal of inducing an infant to listen to good music and take lessons in violin is not to make a musical genius of the child; the goal of having him learn a foreign language is not to make a linguistic genius of him, or to prepare him for admission to a "good" kindergarten and elementary school. They are strictly means to bring out the infinite potential of the child, to increase his joy in himself and in the world.

The Very Immaturity of Human Babies Points to Great Potentiality

My thinking about early development starts with the idea of the infinite potential a newborn baby has.

A newborn baby is, of course, totally helpless; but

inteligentní skupiny a nevýrazné skupiny, a mírné a agresivní skupiny, odpovědnost nese výchova. Každé dítě, za předpokladu, že mu bude dáno to, co by mělo být dáno ve správném stadiu jeho života, by mělo vyrůst s bystrou myslí a pevnou povahou.

Chlapec zločinec, který před několika lety šokoval svět tím, že spáchal sérii nesmyslných vražd pistolí, napsal ve vězení deník. Řekl v něm: „Slyšel jsem, že něčí osobnost a charakter jsou utvářeny v době, kdy je starý jeden rok. Pět let v životě člověka je jen krátký čas (několik let a měsíců). Pokud však tvoří postavu, která pak ovlivňuje celý jeho život, jak důležité roky to jen jsou a jak jsou nedbalí rodiče. "

Pro mě je základním cílem raného vývoje to, abych zabránil světu v tom, aby produkoval nešťastné děti, jako je tento chlapec. Není cílem přimět dítě, aby se z něj stal hudební génius tak, že bude poslouchat dobrou hudbu a učit se na houslích; stejně tak není ani cílem, aby se učil cizí jazyk a byl z něj jazykový génius nebo jej přípravit na přijetí do „dobré" mateřské školy a gymnázia. Jsou to výhradně prostředky určené k tomu, jak vyvést nekonečný potenciál dítěte, zvýšit jeho radost v sobě i ve světě.

Velká nerozvinutost novorezeňat ukazuje na velký potenciál

Moje úvahy o raném vývoji začínají myšlenkou nekonečného potenciálu novorozence, který se u něj nachází.

Novorozené dítě je samozřejmě naprosto bezmocné;

it is precisely because he is so helpless that his potential is so great. The state in which a human infant is born is far less developed than that of any other baby animal: it is only the human baby that knows no more than how to cry and suck milk. Other animal babies, such as a dog, a monkey, or a horse, can crawl, cling, or even immediately stand up and walk. The zoologists claim that the human baby is behind other animal babies by ten to eleven months, and one reason for this difference is said to be the walking posture of man. Once man started to walk in an erect posture, a fetus could no longer stay in the mother's body until its development was complete, so it is born while still in a state of utter helplessness. It has to learn to use its limbs after birth. And it has similarly to learn to use its brain. Whereas the brain of any other baby animal is almost formed by the time of birth, the brain of the human baby is still like a blank piece of paper.

What abilities a child is to have depend entirely on what is to be written on this blank paper.

Circuits of the Brain Are Formed by the Age of Three

The brain cells of human beings are said to amount to 1.4 billion in number, but most of the brain cells of a newborn baby are not yet in operation. Recent research indicates that the "operative cells" will have been found, however, by the age of three.

Individual brain cells are all separate at birth, and they cannot function individually at all. A microscopic photograph of the brain cells taken right after

ale je to proto, že ta jeho bezmocnost je právě jeho velkým potenciálem. Stav, ve kterém se lidské dítě narodí, je mnohem méně rozvinutý než u jakéhokoli jiného mláděte zvířete: je to jen lidské dítě, které ví jen, jak plakat a sát mléko. Ostatní mláďata zvířat, jako je pes, opice nebo kůň, se mohou plazit, držet se nebo dokonce okamžitě vstát a chodit. Zoologové tvrdí, že lidské dítě je za ostatními mláďaty zvířat o deset až jedenáct měsíců pozadu ve vývoji a jedním z důvodů tohoto rozdílu je údajně dovednost chodit ve vzpřímené poloze. Jakmile člověk začal chodit ve vzpřímené poloze, plod již nemohl zůstat v matčině těle, přestože nebyl jeho vývoj dokončen, takže se rodí, zatímco je stále ve stavu naprosté bezmocnosti. Po narození se musí naučit používat své končetiny. A podobně se musí naučit používat svůj mozek. Zatímco mozek jakéhokoli jiného mláděte zvířete je téměř zformován v době narození, mozek lidského dítěte je stále jako prázdný kus papíru.

Jaké schopnosti má dítě mít zcela závisí na tom, co bude napsáno na tomto prázdném papíru.

Spojení v mozku jsou tvořeny vě věku tří let

Říká se, že počet mozkových buněk lidí je 1,4 miliardy, ale většina mozkových buněk novorozence ještě není v součinnosti. Nedávný výzkum ukazuje, že „součinné buňky" se objevují ve věku tří let.

Jednotlivé mozkové buňky jsou při narození oddělené a nemohou fungovat samostatně. Mikroskopická fotografie mozkových buněk odebraných hned po narození

birth shows that as time goes on and the brain develops, protuberances come increasingly into being, connecting one cell to another, like bridges. That is, brain cells stretch out their hands to one another and then link and cling together, to respond to and correlate information received from outside through the senses. This process is exactly like the working of the transistors in an electronic computer. No individual transistor can function by itself, but it is when connected by a circuit to other transistors, all the transistors together function as an electronic computer.

The period when the brain cells learn most rapidly to make these connections is the period between birth and three years of age. Seventy to eighty percent of the connections are formed by the age of three. And as these connections develop, the capacity of the brain increases. In the first six months after birth, the brain capacity has reached 50 percent of its adult potential, and by age three, 80 percent. This, of course, does not mean that the brain cells of the child after age three stop developing: it is the rear part of the brain that develops by the age of three, and at about age four, a different part of the brain begins to go through a wiring process. This is the front part, called the "frontal lobes." The difference is in the wiring process during the periods before and after the age of three and is equivalent to the development first of the hardware of the equipment, which is the main circuitry of the machine, and then to the software, which determines the way in which the equipment is used.

The fundamental facility of the brain to catch stimuli from outside, make patterns of them, and then remember is the "hardware," the facility on which

ukazují, že s postupem času a vývojem mozku stále více vytvářejí spojení, které propojují jednu buňku s druhou jako mosty. To znamená, že mozkové buňky natáhují své ruce mezi sebou navzájem a pak se spojí a přilnou k sobě, aby reagovaly v závisloti na informacích přijatých zvnějšku skrze smysly. Tento proces je naprosto shodný s prací tranzistorů v elektronickém počítači. Žádný jednotlivý tranzistor nemůže fungovat sám o sobě, ale je-li propojen obvodem k jiným tranzistorům, všechny tranzistory pak společně fungují jako elektronický počítač.

Období, kdy se mozkové buňky naučí nejrychleji tyto spoje vytvořit, je období mezi narozením a třemi lety. Sedmdesát až osmdesát procent spojení je vytvořeno ve věku do tří let. A jak se tato spojení rozvíjejí, zvyšuje se kapacita mozku. V prvních šesti měsících po narození mozková kapacita dosáhla 50 procent svého dospělého potenciálu a do tří let 80 procent. To samozřejmě neznamená, že se mozkové buňky dítěte po dosažení věku tří let přestanou vyvíjet: je to zadní část mozku, která se vyvíjí ve věku tří let a přibližně ve věku čtyř let začíná jiná část mozku procházet procesem zapojení. Touto jinou částí jsou přední části mozku nazývané jako „čelní laloky“. Rozdíl je v procesu zapojení během období před a po věku tří let a je ekvivalentní vývoji prvního hardwaru zařízení, které je hlavním obvodem stroje, a poté softwaru, který určuje způsob, jakým se zařízení používá.

Základní schopností mozku zachytit vnější podněty z zvenčí, vytváření vzorců, a pak si pamatovat, je „základním zařízením“, schopností, na které

all further development depends. Such advanced capacities as thinking, willing, creating, and feeling develop after the age of three; but they use the faculty already formed by that age.

Therefore, unless the "hardware" formed in the first three years is sound, there is no point in repeatedly attempting to train the "how to use" activity in later years; just as there is no point in trying to operate an electronic computer of poor quality and expect to achieve good results.

Shyness in a Baby Is a Proof of Development in His Pattern-Cognitive Faculty

I would like to explain here the particular use to be made in this book of the word "pattern."

The English word "pattern" is most frequently used to mean a "design," an "arrangement of form," or a "model." However, I propose to use this word in a broader but more specialized sense, to denote a process of thinking, the process by which the infant brain recognizes and correlates information. Whereas an adult grasps information mainly through his reasoning faculty, the child uses his intuition, his unique facility for making an instant pattern; adult reasoning is not easily acceptable to the infant, and must come later.

The most impressive evidence of this early pattern-cognitive faculty is the tiny baby's ability to recognize different faces. I particularly remember a baby at a special children's institution, which a friend of mine was running, who was said to have been able to identify fifty different adult faces by the time he was one

závisí veškerý další vývoj. Takové pokročilé schopnosti, jako je přemýšlení, ochota, tvorba a cítění jsou rozvíjeny až potřetím roku, ale využívají základnu, již vytvořenou tímto věkem.

Pokud tedy není „základ“ vytvořený v prvních třech letech zdravý, nemá smysl opakovaně se pokoušet trénovat aktivitu „jak používat“ v pozdějších letech; stejně jako nemá smysl zkoušet provozovat elektronický počítač nízké kvality a očekávat, že dosáhne dobrých výsledků.

Plachost v dítěti je důkazem jeho vývoje základních rozpoznávacích vzorů

Chtěl bych zde vysvětlit, jak konkrétně se v této knize používá slovo „vzor“.

Anglické slovo „pattern“ (vzor) se nejčastěji používá ve významu jako „design“ (návrh), „uspořádání formy“ nebo „model“. Navrhuji však použít toto slovo v širším, ale specializovanějším smyslu, k označení procesu myšlení, procesu, kterým mozek dítěte rozpoznává a porovnává informace. Zatímco dospělý chápe informace hlavně prostřednictvím své rozumové základny, dítě využívá svou intuici, svou jedinečnou schopnost pro vytvoření okamžitého vzoru; dospělé uvažování není pro kojence snadno přijatelné a musí přijít později.

Nejpůsobivějším důkazem funkčnosti rozpoznávaní vzorů je brzká schopnost malého dítěte rozpoznat různé tváře. Zejména si pamatuji dítě ve zvláštním dětském zařízení, které provozoval můj kamarád, které byl podle všeho schopno identifikovat padesát různých tváří dospělých v době, kdy mu bylo jeden rok a několik měsíců.

year and a few months old. Furthermore, he not only recognized them but gave each of them a nickname, calling this one "Boo-boo chan" ("chan" is an affectionate and familiar form of address in Japanese) and that one "Wa-wa chan."

"Fifty people" may sound easy, but it is very difficult for an adult to remember fifty new faces in the course of a year. It is impossible to do this difficult and complicated task through reasoning; just try to write down the distinct features of all the people with whom you are acquainted, and see if you can distinguish them one from another analytically.

The infant's superior pattern-cognitive faculty begins to be clearly evident about half a year after birth, when shyness begins to show itself. His small brain can now distinguish familiar faces such as his father's and mother's from those that are strange to him, and he makes clear his awareness by rejecting the stranger.

Current Education Mistakes a Period of "Strictness" for a Period of "Permissiveness"

Even today many psychologists and educators, particularly those who are said to be "progressive," see it as a sin to try consciously to "educate" a small child. They say that to stuff a small head with information only creates an anxious child, and that it is natural to leave the child to grow up in his own way. Some even think it natural that the young child should be selfish, acting only at his pleasure. Thus parents throughout the world, influenced by this thinking, conscientiously follow the "let-alone" principle.

Kromě toho je nejen poznal, ale dal každému z nich přezdívku a nazval ho jednou „Boo-boo chan“ („chan“ je v japonštině laskavá a důvěrná forma oslovení) a druhého „Wa-wa chan“.

„Padesát lidí“ může znít jednoduše, ale pro dospělého je velmi obtížné si v průběhu roku zapamatovat padesát nových tváří. Je nemožné provést tento obtížný a komplikovaný úkol prostřednictvím uvažování; zkuste si zapsat charakteristické rysy všech lidí, se kterými jste seznámeni, a podívejte se, jestli je můžete analyticky odlišit od sebe.

Vynikající rozpoznávací schopnost kojenců začíná být jasně patrná asi půl roku po narození, když se začíná stydět. Jeho malý mozek nyní dokáže odlišit známé tváře, jako jsou tváře otce a matka, od těch, které jsou mu podivné, a své uvědomění dává na jevo odmítnutím cizince.

Současný způsob výuky zaměňuje období „zákazu“ a obdoví „povolování“

Dokonce i dnes mnozí psychologové a vychovatelé, zejména ti, o nichž se říká, že jsou „progresivní“, považují za hřích snahu vědomě „vzdělávat“ malé dítě. Říká se, že přecpat malou hlavu informacemi vytvoří jen úzkostlivé dítě a je přirozené nechat dítě vyrůstat svým vlastním způsobem. Někteří si dokonce myslí, že je přirozené, že malé dítě by mělo být sobecké a jednat pouze podle svého potěšení. Rodiče po celém světě, ovlivněni tímto myšlením, tedy svědomitě dodržují zásadu „nechat samo sebou“.

Yet once their children are in kindergarten or in school, these same parents often abandon their "let-alone" policy, and start to be strict in training and educating them. All of a sudden, "gentle" mothers change into "fearsome" mothers.

That this is a reversal of the proper order of development should be evident from the previous discussion on the development of the human brain cells. Instead, I would wish to see a mother during her child's first years as a true "education-mama"—which is the term used in Japan to ridicule mothers who push and bully their children throughout their schooling.

For it is during the very early years that one must be at once strict and gentle with one's child; and after that, when the child starts developing his own self, one should gradually begin to respect his self and will. To put the idea in its extreme form, parental interference should be over before the kindergarten age. Not to intervene during the proper years and then to start to interfere with the child once he is in kindergarten can only kill his talent and stimulate rebellion in him.

Jakmile jsou jejich děti ve školce nebo ve škole, tito rodiče často upouštějí od svého přístupu „nechat samo sebou“ a začnou přísně trénovat a vzdělávat je. Najednou se „laskové“ mámy změní na „hrůzostrašné“ matky.

To, že se jedná o obrácení správného pořadí vývoje, by mělo být zřejmé z předchozí diskuse o vývoji lidských mozkových buněk. Místo toho bych rád viděl matku během prvních let jejího dítěte jako skutečnou „mámu - učitelku“, což pojem, který je v Japonsku používán pro zesměšňování matek, které během své školní docházky tlačí a šikanují své děti.

Vždyť v prvních letech musí být člověk s dítětem zároveň přísný a něžný; a poté, když dítě začne rozvíjet své vlastní já, měl by rodič postupně začít respektovat vlastní dítě a jeho vůli. Abychom uvedli myšlenku do její extrémní podoby, zásahy rodičů by měly skončit před věkem mateřské školy. Nezasahovat během správných let a poté začít tlačit na dítě, jakmile je ve škole čo školce, může zabít jen jeho talent a pěstovat v něm odpor.

WHAT A SMALL CHILD CAN DO

Adult Concepts of "Difficult" and "Easy" Do Not Hold True for Young Children

We adults are liable to say, "This book is too difficult for a child," or "A baby can't possibly appreciate classical music"; but on what basis do we make such judgments as these? To children, free of preconceived ideas of what is "difficult" or "likable," the impact of the English language or the Japanese language, Bach's music or children's songs, monophonic music or harmony, must all start from exactly the same point: that is, they all are entirely new.

A judgment derived from the senses is not dependent on knowledge; on the contrary, in one sense knowledge can be an obstacle to judgment. When seeing a so-called "famous painting" many people must have had the experience of saying to themselves, "This famous painting is wonderful" without really having been deeply moved, simply because the name of the painter and the price attached to the painting indicated such an evaluation. In contrast, a small child is honest. He becomes engrossed in an object or experience that stimulates and appeals to his senses to the point of losing his entire self in the object.

The educational television program for preschool children called *Sesame Street*, in which most of the

CO DOKÁŽE MALÉ DÍTĚ UDĚLAT

Dospělácké pojmy „obtížné“ a „snadné“ neplatí pro malé děti

My dospělí můžeme říci: „Tato kniha je pro dítě příliš obtížná“ nebo „Dítě nemůže ocenit klasickou hudbu“; ale na jakém základě děláme takové úsudky? Na děti, které nemají předsudky o tom, co je „obtížné“ nebo „sympatické“, musí být míra ovlivnění anglického nebo japonského jazyka, Bachovy hudby nebo dětských písní, monofonní hudby nebo harmonie, začínat od stejného bodu: je, že je to všichno zcela nové.

Závěr vyvozený z vnímání smysly, je nezávislý na znalostech; naopak, pouze jedno smyslová znalost může být překážkou v úsudku. Když vidíme takzvaný „slavný obraz“, mnoho lidí si muselo mezi sebou říct: „Tento slavný obraz je krasný“, aniž by byli hluboce pohnuti, jednoduše proto, že jméno malíře a cena spojená s obrazem naznačovaly takové hodnocení. Naproti tomu malé dítě je čestné. Ponoří do předmětu nebo zážitku, který stimuluje a apeluje na jeho smysly až do okamžiku, kdy ztratí celé své já v objektu zájmu.

Vzdělávací televizní program pro předškolní děti s názvem *Sezame otevři se*, ve kterém většina z postav

characters are puppets, and the main setting is Harlem in New York City, is extremely popular. The interesting thing about this program is that each character has a definite personality, characteristic of a real person found in any neighborhood. One might imagine that a two-year-old child could not appreciate the diversity in these characters, but this has proved not to be so. Every child has a favorite character of his own, and whenever this character appears on the screen the child becomes absorbed in the story as if it were his own. The character that is most popular is a very large bird. He is a bit frivolous and makes many mistakes, but he is innocent and open-minded; and in addition, he never forgets to try to learn. Children identify themselves with him immediately and spontaneously.

The fact that a child too young to speak his own language coherently can understand the complex personalities of these puppets as well as an adult can, or even better, is very important. It is in itself a repudiation of the adult concept that simple things are "for children" and complex things "not for children."

Small Children Can Remember "Pigeon" More Easily Than "Nine"

I recall an occasion when my two-year-old grandson visited me for the first time in a long while. Looking out the window and pointing out to me various neon signs, he told me very proudly, "This is Hitachi and that is Toshiba." Trying to hide the delight I could not help feeling that he, my own grandson, at the age of two could read "Hitachi" and "Toshiba" in

jsou loutky, jejichž příběhy se odehrávají v oblasti Harlemu v New Yorku, je velmi populární. Nejzajímavější věcí tohoto programu je to, že každá postava má určitý povahový rys charakteristický pro skutečnou osobu nalezenou v jakémkoli sousedství. Člověk by mohl předdpokládat, že dvouleté dítě by nemohlo ocenit rozmanitost těchto postav, ale ukázalo se, že tomu tak není. Každé dítě má svou vlastní oblíbenou postavu a vždy, když se tato postava objeví na obrazovce, dítě se pohltí v příběhu, jako by to bylo jeho vlastní. Nejoblíbenější postavou je velmi velký pták. Je troe to pouze představa samotných dospělých, že jednoduché věci jsou „pro děti“ a komplexní věci „nikoli pro děti“.

Malé děti si snadněji pamatují „holuba“ než „devět“

Vzpomínám si na příležitost, kdy mě můj dvouletý vnuk poprvé navštívil poprvé po dlouhé době. Díval se z okna a ukazoval na mě různá neonová znamení a hrdě mi řekl: „Tohle je Hitachi a to je Toshiba.“ Když jsem se snažil skrýt potěšení, nemohl jsem si pomoci, že on, můj vlastní vnuk, ve dvou letech dokázal přečíst „Hitachi“ a „Toshiba“ v čínských

Chinese characters, I asked his mother, "When did he learn Chinese characters?"

It turned out that my grandson was not reading "Hitachi" and "Toshiba" in Chinese characters, but remembering the trademarks as patterns and thus identifying the "Hitachi" and "Toshiba" neon signs. There was a great deal of laughter at me for being a "foolish, doting grandfather," but I am sure many people have had such an experience.

Just the other day I received a letter from a twenty-eight-year-old mother living in Fujisawa who had read a series of articles I had written on early development for some weekly magazine. According to her letter, her eldest son, two and a half years old, had started remembering shapes of cars when he was about two and within a few months could easily name about forty different cars, both Japanese-made and foreign-made, and in some cases he could tell the name of a car even when it was under a covering in the parking place. Just before or after this incident, probably influenced by television programs about Expo 70, he had started remembering flags of various countries, and now he could identify and name correctly the flags of thirty countries, including the flags of Mongolia, Panama, and Lebanon—flags that adults have difficulty in identifying. This incident points to a facility among young children which adults no longer have, and therefore have great difficulty in imagining. The infant is endowed with a wonderful ability to recognize certain kinds of things in terms of a pattern. This facility has nothing to do with analyzing or theorizing, which the child learns to do only much later. An outstanding example is the ability of a few-months-old baby to identify his mother's face. Many babies start crying when they are held

symbolech. Zeptal jsem se jeho matky: „Kdy se naučil čínským znakům?“

Ukázalo se, že můj vnuk nečetl „Hitachi“ a „Toshiba“ čínskými znaky, ale pamatoval si ochranné známky jako vzory, a tak identifikoval neonové znaky jako „Hitachi“ a „Toshiba“. Bylo pro mě důvod k velkému smíchu za to, že jsem "hloupý a slepě milující dědeček", ale jsem si jist, že mnoho lidí zažilo takovou zkušenost.

Ještě jednoho dne jsem dostal dopis od dvacetileté matky žijící ve Fujisawě, která četla řadu článků, které jsem napsal o časném vývoji pro nějaký týdenní časopis. Podle jejího dopisu si její nejstarší syn, dva a půl roku, začal pamatovat značky automobilů, když mu byly asi dva roky, a během několika měsíců mohl snadno pojmenovat čtyřicet různých automobilů, jak japonských, tak i zahraničních, a v některých případech mohl jméno automobilu rozeznat, i když byl pod krytem na parkovišti. Těsně před nebo po tomto incidentu, pravděpodobně ovlivněném televizními programy o Expo 70, si začal pamatovat vlajky různých zemí a nyní mohl správně identifikovat a pojmenovat vlajky třiceti zemí, včetně vlajek Mongolska, Panamy a Libanon - vlajky, které mají dospělí potíže s identifikací. Tento událost ukazuje na schopnost mezi malými dětmi, které již dospělí nemají, a proto mají velké obtíže při představě. Dítě má obdivuhodnou schopnost rozpoznat určité druhy věcí z hlediska vzoru. Tato schopnost nemá nic společného s analýzou nebo teoretizováním, kterému se dítě naučí dělat až mnohem později. Výjimečným příkladem je schopnost několika měsíců starého dítěte identifikovat tvář své matky. Mnoho dětí začne plakat, když jsou drženy

by strangers, but stop crying and smile when held by their own mothers. They may, of course, in part be simply responding to their mother's affection, but they are also remembering as patterns the face of the mother and the way in which she holds her child.

According to an experiment conducted by Mr. Isao Ishii, who gives lessons in Chinese characters for our Early Development Association, a three-year-old child has no difficulty in remembering very complex Chinese characters, such as "pigeon" and "giraffe." The point is that to a young child who remembers without much effort subtle differences in facial expression, the complex identification of Chinese characters is not a problem at all. In contrast to abstract words such as "nine," words naming concrete objects such as "giraffe," "raccoon," and "fox" he can easily remember, however complex they may be. So it is no mystery that the child can beat a grown-up at card games such as hearts or rummy. Whereas the adult has to memorize places, numbers, and signs with conscious effort, the child has a wonderful capacity to remember instantly by recognition of patterns.

Small Children Can Understand Algebra More Easily Than "Crane-Tortoise" Arithmetic

A fundamental idea in modern mathematics is the theory of "sets," which for adults, who were first taught the concept of number, and then geometry, and then algebra, is not at all easy to grasp. However, to the small child, the logic of the "sets," or "multiple," theory is apparently readily understandable,

cizími lidmi, ale přestaňte plakat a usmívá se, když je drží jejich vlastní matky. Mohou samozřejmě zčásti jednoduše reagovat na náklonnost své matky, ale také si pamatují tvář matky a způsob, jakým drží dítě.

Podle experimentu, který provedl pan Isao Ishii, který přednáší lekce čínských znaků pro naše Sdružení pro raný vývoj, nemá tříleté dítě potíže si vzpomenout na velmi složité čínské symboly, jako jsou „holub“ a „žirafa“. Jde o to, že pro malé dítě, které si bez velkého úsilí pamatuje jemné rozdíly ve výrazu obličeje, není složitá identifikace čínských znaků vůbec problémem. Na rozdíl od abstraktních slov, jako je „devět“, slova pojmenovávající konkrétní objekty jako „žirafa“, „mýval“ a „liška“ si snadno pamatuje, i když mohou být složitá. Není tedy tajemstvím, že dítě může porazit dospělého na karetních hrách, jako jsou srdce nebo rummy. Zatímco dospělý si musí pamatovat místa, čísla a znaky s vědomým úsilím, dítě má neskutečnou schopnost okamžitě si pamatovat pomocí rozpoznávání vzorů.

Malé děti dokážou lépe porozumět algebře než početním operacím

Základní myšlenkou moderní matematiky je teorie „množin“, která pro zletilé, jež se poprvé naučili pojmu číslo, a poté geometrii a poté algebře, není vůbec snadná k pochopení. Avšak pro malé dítě je logika teorie „množin“ nebo „násobení“ zjevně snadno pochopitelná,

and according to Madame Richenne Félix, a French authority on the teaching of mathematics, the child can never be too young to be taught it.

Since a "set," or "multiple," is simple a collection of things that have some quality in common, the toddler is in fact introduced to it when he starts to play with his building blocks, taking them one by one out of the box and distinguishing a square block from a triangular one. He already at that stage understands very well that each block is one element in a larger "set," and that the pile of square blocks forms a smaller set and the triangular ones another. This very simple idea, that objects can be sorted into various groups according to varying characteristics, is the fundamental principle behind the theory of sets. So it is quite natural that the young child can understand the simple and logical reasoning of the multiple theory more easily than the complicated and weird logic of arithmetic.

I consider, then, that the traditional assumption that arithmetic is easy and algebra difficult is another of the preconceived errors of judgment that adults tend to make about children. Since the young child's brain easily understands the logic of the multiple theory, it is only a small step to understanding the logic of algebra.

Here is, for example, a "crane-tortoise" mathematical problem: "Here are several cranes and tortoises [or perhaps, for American children, birds and cats]—a total of eight altogether. The number of their legs together totals twenty. How many cranes and how many tortoises are there?"

First, let us solve this problem by algebra. We say that X stands for the number of cranes and Y for the number of tortoises; so $X + Y = 8$, and $2X + 4Y$ (the

a podle francouzské autority pro výuku matematiky, madam Richenne Felixové, nemůže být dítě nikdy příliš mladé na to, aby se ho naučilo.

Protože „množiny“ nebo „násobení“ jsou jednoduchým souborem věcí, které mají nějakou společnou kvalitu, je batoleti ve skutečnosti představena tato vlastnost už tehdy, když si začne hrát se svými stavebními kostky, přičemž je postupně vytahuje z krabice a rozlišuje čtvercový tvar od trojúhelníkového. Již v této fázi velmi dobře chápe, že každý tvar je jedním prvkem ve větší „množině“ a že hromada čtvercových kostek tvoří menší soubor a trojúhelníky další. Tato velmi jednoduchá myšlenka, že objekty lze rozdělit do různých skupin podle měnících se charakteristik, je základním principem teorie množin. Je tedy zcela přirozené, že malé dítě dokáže lépe porozumět jednoduchému a logickému zdůvodnění **mnohonásobné teorie (multiple theory xxx)** než komplikované a podivné logice **aritmetiky**.

Domnívám se tedy, že tradiční předpoklad, že **aritmetika** je snadná a **algebra** obtížná, je další z předpojatých chyb v úsudku, které dospělí o dětech dělají. Protože mozek malého dítěte snadno chápe logiku **vícenásobné teorie**, je to jen malý krok k pochopení logiky algebry.

Tady je například matematický problém „pták a želva“: „Mámě několik ptáků a želv - celkem osm. Počet jejich nohou dohromady činí celkem dvacet. Kolik jeřábů a želv máme?"

Nejprve vyřešíme tento problém algebraicky. Říkáme, že X znamená počet jeřábů a Y počet želv; takže X + Y = 8 a 2X + 4 Y (počet nohou) = 20). Když druhou rovnici podělíme 2,

number of legs) = 20. By cancellation we find that $X + 2Y = 10$. Since $X = 8 - Y$, therefore $Y = 2$: there are two tortoises (and thus six cranes).

Now let us solve the same problem by "crane-tortoise" arithmetic. If we suppose that all are tortoises, the number of legs would be 32. However, the number of legs given is 20 and therefore there are 12 extra legs in the proposition. There are 12 extra legs because we have assumed that all are tortoises, which have 4 legs, whereas in reality some are cranes that have only 2 legs. So the extra 12 is the number of cranes multiplied by the difference in the leg-number between the two animals: 12 divided by 2 is 6, which is the number of cranes present, and the 2 left over when we subtract 6 from 8, the total number of animals, is the number of tortoises.

Why do we have to solve a problem with such a complicated method as "crane-tortoise" arithmetic, when we have a logical and straightforward way of getting the answer by substituting X and Y for unknown numbers?

Although the way to solve a problem in algebra may not come quickly, the logical reasoning of algebra is far easier to understand than illogical reasoning, seemingly easy at first glance.

Even an Infant Can "Appreciate" a Bach Suite

In the Atsugi Sony Factory a kindergarten has been established for children whose mothers are working. Some time ago a survey was conducted there to find out what kind of music the children liked. It revealed truly unexpected results.

zjistíme, že X + 2 Y = 10. Když rovnice odečteme, dostaneme, že Y = 2: existují dvě želvy (a tedy šest ptáků).

Nyní vyřešme stejný problém **aritmetikou**. Pokud předpokládáme, že se jedná o želvy, počet nohou by byl 32. Avšak počet udaných končetin je 20, a proto je v naši úvaze ještě 12 končetin navíc. Existuje 12 dalších nohou, protože jsme předpokládali, že všechny jsou želvy, které mají 4 nohy, zatímco ve skutečnosti jsou některé nohy i od ptáků, kteří mají pouze 2 nohy. Takže dalších 12 je počet ptáků vynásobený rozdílem v počtu nohou mezi oběma zvířaty: 12 děleno 2 je 6, což je počet přítomných jeřábů, a 2 zbývající, když odečteme 6 od 8, celkový počet zvířat je počet želv.

Proč musíme řešit problém s tak komplikovanou metodou, jako je aritmetika, když máme logický a přímý způsob, jak získat odpověď nahrazením X a Y neznámými čísly?

Ačkoli způsob, jak vyřešit problém v algebře, nemusí přijít rychle, logické zdůvodnění algebry je mnohem srozumitelnější než nelogické uvažování, na první pohled zdánlivě snadné.

Dokonce i novorozenec může ocenit Bachovy skladby

V Atsugi (výrobní pobočka Sony) byla zřízena mateřská školka pro děti, jejichž matky pracují. Před nějakou dobou tam byl proveden průzkum, aby se zjistilo, jaká hudba se dětem líbí. Odhalila skutečně neočekávané výsledky.

The music about which the children were most enthusiastic proved to be Beethoven's Fifth Symphony! Popular songs such as are broadcast on television from morning till night were second in popularity, and the songs written for children were least popular. I became greatly interested in these results.

The young children found sophisticated classical music, which we adults often keep at a respectful distance, most interesting. Are children endowed with the musical sense necessary for appreciating a complex symphony right from the beginning? According to experiments conducted by Dr. Shinichi Suzuki, a five-month-old baby can appreciate a Vivaldi concerto. And this brings to mind a story told me by a young couple of my acquaintance.

This couple, themselves lovers of classical music, had their baby listen soon after birth to Bach's Suite No. 2 for a few hours every day. In three months, the baby started to move his body in a lively fashion according to the rhythm. As the rhythm quickened toward the climax, the baby's movements became rapid and more active, and when the music came to an end, he showed his displeasure. Often, when the baby was feeling cross or crying, his parents would put this music on and he would be soothed immediately. One day, on the other hand, when the parents put on some discordant jazz music, the baby started crying violently. When I heard this story, I again marveled at the wonder that an infant should be so musically sensitive as to appreciate a Bach suite.

I am not saying that any classical music is by definition good, but I am saying that the capacity to appreciate complex musical forms directly through the senses (intuitively) is a wonder. The reason that many of us Japanese cannot appreciate Western clas-

Hudba, ze které byly děti nejvíce nadšené, se ukázala být Beethovenovou pátou symfonií! Populární písně, jaké se vysílají v televizi od rána do noci, byly v oblíbenosti druhé a písničky pro děti byly nejméně populární. Tyto výsledky mě velmi zajímaly.

Malé děti shledaly **sofistikovanou xxx** klasickou hudbu, od které se my dospělí často udržujeme v uctivé vzdálenosti, nejzajímavější. Jsou děti od samého začátku vybaveny hudebním smyslem pro to, aby ocenily komplexní symfonii? Podle experimentů, které provedl Dr. Shinichi Suzuki, může pětiměsíční dítě ocenit koncert Vivaldiho. A to mi připomíná příběh vyprávěný mladým párem mého známého.

Tento pár, sami milovníci klasické hudby, nechal své dítě poslouchat brzy po narození Bachovu symfonii č. 2 po dobu několika hodin každý den. Za tři měsíce se dítě začalo pohybovat svým tělem takovým způsobem, který odpovídal rytmu skladby. Jak se rytmus k závěru skladby zrychloval, pohyby dítěte se staly rychlými a aktivnějšími, a když hudba skončila, projevilo svou nelibost. Když se dítě cítilo podrážděne nebo plakalo, jeho rodiče tuto hudbu pustili a ono se okamžitě uklidnilo. Jednoho dne, na druhé straně, když si rodiče pustili nějakou neharmonickou jazzovou hudbu, dítě začalo hlasitě plakat. Když jsem slyšel tento příběh, znovu jsem se divil tomu, že dítě by mělo být tak hudebně citlivé, aby ocenilo Bachovy skladby.

Neříkám, že jakákoli klasická hudba je ze své definice dobrá, ale říkám, že schopnost ocenit složité hudební formy přímo prostřednictvím smyslů (intuitivně) je zázrak. Důvod, proč mnozí z nás Japonců nedokáží ocenit západní skladatele

sical music is probably simply that we heard nothing but children's songs and Japanese folk songs during our infancy.

A Young Baby Can Even Swim

There are many fully grown men who don't know how to swim (they "sink like a hammer," as we say in Japanese). So you may be surprised to know that a tiny baby can swim if taught. A baby who has not yet used his legs for walking treats floating in the water as he treats crawling on the ground: as another new activity. The important thing is not that *even* a baby can swim—he can swim *because* he is a baby.

Some years ago I came across a newspaper article about a Belgian named de Beneseil who had opened a swimming school for babies. According to de Beneseil, a baby at three months could be trained in the pool to float on his back, and by nine months could learn to breathe correctly in the water.

Later, in August 1965, Rizet Deem, president of the International Women's Athletic Conference, held in Tokyo, talked about teaching a baby under a year old to swim, thus creating a considerable sensation.

Mrs. Deem described how she had introduced a five-month-old baby to a pool at a temperature of 32° Celsius (90° Fahrenheit) and how within three months he could swim by himself for an average of six minutes at a time. Even more surprising, his record swim had lasted eight minutes forty-six seconds. At a press conference, Mrs. Deem said, "A baby knows how to balance himself far better in the water than on the ground. First you support the baby in the water with your hands, and when the baby becomes accustomed to the feel of the water, he begins

Klasické hudby, je pravděpodobně prostě ten, že jsme během našeho dětství neslyšeli nic jiného než dětské a japonské lidové písně.

Mladé dítě umí plavat

Existuje mnoho dospělých mužů, kteří nevědí, jak plavat („potopí se jako kladivo“, jak říkáme v japonštině). Možná vás překvapí, že malé dítě může plavat, pokud je učeno. Dítě, které ještě nepoužilo nohy k procházkám s nimi ve vodě pohybuje, jako když bruslí na zemi: jako další nová aktivita. Důležité není, že i dítě umí plavat - umí plavat, protože je dítě.

Před několika lety jsem narazil na novinový článek o Belgičanovi jménem de Beeseil, který otevřel plaveckou školu pro kojence. Podle de Beneseila bylo dítě ve třech měsících školeno v bazénu, aby se vznášelo na zádech, a v devátém měsíci se naučilo správně zavírat pusu ve vodě.

Později, v srpnu 1965, Rizet Deem, prezidentka Mezinárodní ženské atletické konference, která se konala v Tokiu, hovořila o tom, jak naučit plavat dítě mladší než jeden rok, čímž vyvolává značný zájem.

Paní Deemová popsala, jak jí ukázali pětiměsíční dítě v bazénu, kde ovda měla teplotu 32 ° C, jak dokázalo během tří měsíců samo plavat průměrně šest minut bez přestávky. Ještě překvapivější bylo, že jeho rekordní plavání trvalo osm minut čtyřicet šest sekund. Na tiskové konferenci paní Deemová řekla: „Dítě mnohem lépe ví, jak udržet rovnováhu ve vodě než na zemi. Nejprve dítě podpíráte ve vodě rukama a když dítě zvykne na pocit vody, začíná plavat samo.

to float by himself. Even when his face goes under the water, he waits, with his eyes closed and holding his breath, until his body floats to the surface of the water. Then he learns to move forward using his hands and legs." Mrs. Deem insisted repeatedly on the possibility of starting to develop all human abilities and talents before the baby is a year old.

That an infant can swim is only one more indication of the infinite potential in the human baby. It has also been reported that a child just learning to walk can learn to roller-skate at the same time, for he acquires new skills indiscriminately: walking, swimming, and sliding, all belong equally in the realm of new experience, and he treats them all, if properly encouraged, with the same sense of adventure.

Needless to say, these various experiments are not being done merely for the purposes of teaching swimming and violin to tiny tots. Swimming is only a means to developing the infant's potential—by giving him a good night's rest and a good appetite, by sharpening his reflexes, and by strengthening his muscles. "Strike while the iron is hot," it is said: in other words, it is too late to strike and mold the iron after it has cooled and hardened. Molding and forming the material before it becomes rigid results in the desired strong and high-quality product.

A Small Child's Brain Can Take an Almost Infinite Amount of "Input"

"Brother and sister, linguistic geniuses who understand five languages, and their 'aggressive' father."

I když jeho tvář klesne pod vodu, čeká se zavřenýma očima a zadržuje dech, dokud jeho tělo neplave nad hladinu vody. Potom se učí pohybovat vpřed pomocí svých rukou a nohou.“ Paní Deemová opakovaně trvala na možnosti začít rozvíjet všechny lidské schopnosti a talenty, dříve než bude dítěti jeden rok.

To, že dítě umí plavat, je jen dalším důkazem nekonečného potenciálu lidského dítěte. Je také známo, že dítě, které se právě učí chodit, se může naučit vozit na skateboardu současně, protože získává nové dovednosti současně: chůze, plavání a vození se, to vše patří stejně do oblasti nových dovedností, a děti s nimi disponují všechny, pokud jsou řádně povzbuzovány, se stejným smyslem pro dobrodružství.

Netřeba dodávat, že tyto různé experimenty se neprovádějí pouze za účelem naučit malé děti plavat nebo hře na housle. Plavání je pouze prostředkem k rozvoji potenciálu dítěte - tím, že mu dá dobrý noční klid a dobrou chuť k jídlu, zlepšuje jeho reflexy a posiluje svaly. "Udeřte, když je železo horké," říká se: jinými slovy, je příliš pozdě na to, aby se železo udeřilo a formovalo poté, co se ochladí a ztvrdne. Tvarování a formování materiálu dříve, než se stane tuhým, vede k požadovanému silnému a vysoce kvalitnímu produktu

Mozek malého dítěte může pojmout téměř nekonečné množství „stimulů“

"Bratr a sestra, lingvističtí géniové, kteří ovládají pět jazyků, a jejich *agresivní* otec."

Many Japanese will remember this headline in a national newspaper. The "aggressive father" is Mr. Masao Nagata, who resigned from a long teaching career and, calling himself a homemaker, devoted himself to the education of his children with his whole body and soul. The son was then two and a half years old and the daughter, a three-month-old baby. Because of their very young ages, a number of angry criticisms were directed against this "aggressive education-papa."

Some complained that it was a pity to cram the children's heads indiscriminately, that this was too big a burden for the children, and that they would in consequence grow up overanxious.

That the Nagatas are now living quietly in good health and vigor is enough to prove, I think, that these criticisms were all quite off the point. So is the question of whether it is right or wrong for a father to retire into the household and take on the responsibility of educating his children. What is important is that the method of education that Mr. Nagata used offers us some very important hints about the infant's potentiality for learning. The following is what Mr. Nagata said about his unique method of instruction:

> I started teaching English, English conversation, Italian, German, and French . . . almost at once. When you listen to the foreign-language program on the radio, a French lesson is sometimes explained in English. So I thought that if you taught many languages at once, you could link them together. Just then the children were taking piano lessons, and the music they happened to be practicing had the tempo markings written in Italian and the explanation in English, German, and French.

Mnoho Japonců si bude tento titul pamatovat v národních novinách. „Agresivním otcem“ je pan Masao Nagata, který rezignoval na dlouhou učitelskou kariéru a sám sebe označil za člena domácnosti a věnoval se výchově svých dětí celým svým tělem i duší. Syn měl tehdy dva a půl roku a dcera, tříměsíční dítě. Vzhledem k jejich velmi nízkému věku bylo proti této „agresivní otcovské výchově“ namířeno několik rozzlobených kritik.

Někteří si stěžovali, že bylo nesmyslem přecpat dětem hlavy, že to bylo pro děti příliš velké břemeno, a že by v důsledku toho z dětí mohly vyrůst úzkostní lidé.

To, že rodina Nagatových nyní žijí tiše v dobrém zdravotním stavu a vitálně, je podle mého názoru dostatečným důkazem, že všechny tyto kritiky byly úplně mimo. Stejně tak i otázka, zda je správné nebo špatné, aby otec odešel do domácnosti a převzal odpovědnost za výchovu svých dětí. Důležité je, že metoda vzdělávání, kterou použil pan Nagata, nám nabízí několik velmi důležitých rad o potenciálu dítěte týkající se učení. Toto je to, co pan Nagata řekl o své jedinečné metodě výuky:

> Začal jsem učit angličtinu, anglickou konverzaci, italštinu, němčinu a francouzštinu … téměř najednou. Když posloucháte cizojazyčný program v rádiu, francouzská lekce je někdy vysvětlena v angličtině. Takže jsem si myslel, že pokud učíte mnoho jazyků najednou, můžete je propojit. V tu chvíli děti chodily na klavír a hudba, kterou praktikovaly, měla značené tempa v italštině a vysvětlení v angličtině, němčině a francouzštině.

Unless they understood the explanation, they would not grasp the music. That was one of the reasons for my teaching languages.

I was often asked if the children were not confused by studying five languages all at once, but they were able to use them each in their right and proper way. For language study, I used nothing but radio programs. These programs are conducted in a very kind manner. Pronunciation practices are carried on in a courteously slow way. Then the children opened their mouths and practiced pronunciation very properly.
(from *Early Development*, May, 1970)

It seems that the absorbing capacity of the small child's brain is far greater than that of a grown-up man. Therefore, there is no ground for concern about "force-feeding" or overstimulating him: like a sponge, the young child's brain absorbs, and if it comes to a point of saturation, it automatically stops taking any more in.

What we should now be concerned about is not offering the child too much, but not giving him enough. Mr. Nagata has proved it to us by his experiment.

The Child Remembers Only What He Is Interested in

I have so far discussed the wonderful ability of the young child's brain to absorb. Of course, his brain at this stage is simply a machine for receiving what is given, and it does not have the capacity for selecting, discriminating, and understanding. What is

Pokud tomu výkladu nerozumí, hudbu nechápou. To byl jeden z mých důvodů proč je učit cizí jazyky.

Často jsem byl dotázán, jestli děti nebyly zmateny studováním pěti jazyků najednou, ale ukázalo že ne a dokázaly je používat každý správným a náležitým způsobem. Pro studium jazyků jsem nepoužíval nic než rozhlasové programy. Tyto programy jsou vedeny velmi dobrým způsobem. Výslovnost slov probíhá pěkně pomalu. Potom děti otevřely ústa a velmi dobře opakovaly výslovnost.

(z časopisu *Early Development*, květen, 1970)

Zdá se, že absorpční kapacita mozku malého dítěte je mnohem větší než absorpční kapacita dospělého člověka. Není tedy důvod k obavám z „násilného krmení“ nebo nadměrné stimulace: mozek malého dítěte pohlcuje jako houba, a pokud dojde k bodu nasycení, automaticky přestane nasávat.

To, čím bychom se nyní měli zajímat, není to, zda toho dítěti nedáváme příliš mnoho, ale to, zda toho dítěti nedáváme příliš málo. Pan Nagata nám to dokázal svým experimentem.

Dítě si pamatuje pouze to, o co má zájem

Doposud jsem diskutoval o nevídané schopnosti mozku malého dítěte vstřebávat. Jeho mozek je samozřejmě v této fázi vývoje jednoduše strojem pro přijímání toho, co je mu dáno, a nemá kapacitu na výběr, vyřazování a porozumění informacím.

given to the child is distributed exactly as it is through the brain, as in a computer through wires.

However, there soon comes a time when the child develops the desire to make a decision of his own; in short, there comes a time when that part of the brain develops which decides how to use the hardware that has already been made. This time is usually said to be around the age of three. This is the time when the question of how to interest the child becomes more important than what should be offered him. The child remembers whatever interests him to a point of greediness. During this process the capacities to will, to create, and to want to do something are developed, all having important functions in shaping the brain for later activities and in forming character.

All parents read children's stories and fairy tales to their children regardless of whether or not the child understands them. After hearing them many times, the young child knows them by heart and is quick to point out mistakes in the parent's careless reading. The child remembers children's stories and fairy tales with great precision, but this is a precision based more on apprehension of patterns than on understanding.

Then the child begins to show a special interest in one particular story and wants to read it by himself. Although he does not know how to read the alphabet, he compares the story he has memorized with the pictures in the book and reads the story, smoothly following the words that he cannot yet read. This is the period when the child starts asking insistently for the meanings of various words. That he asks persistently is a proof of his great interest.

One mother I know seized this opportunity very

Informace předávané dítěti procházejí jeho mozkem obdobným způsobem, jako data v počítači.

Brzy však přijde čas, kdy dítě vyvine touhu učinit rozhodnutí vlastní; zkrátka přichází doba, kdy se vyvíjí ta část mozku, která rozhoduje o tom, jak používat již vytvořený informačně algoritmický systém. Obvykle se říká, že je kolem tří let. To je doba, kdy je otázka, jak zaujmout dítě důležitější než to, co by mu mělo být nabídnuto. Dítě si pamatuje, co ho zajímá, do bodu nenasytnosti. Během tohoto procesu se rozvíjejí schopnosti jako je vůle, tvořivost a chtít něco udělat a všechny mají pak důležitou funkci při formování mozku pro pozdější činnosti a formování charakteru.

Všichni rodiče čtou dětské příběhy a pohádky svým dětem bez ohledu na to, zda jim dítě rozumí. Poté, co je mnohokrát slyší, je malé dítě zná zpaměti a rychle upozorní na chyby při nedbalém čtení rodičů. Dítě si pamatuje dětské příběhy a pohádky s velkou přesností, ale toto je přesnost založená spíše na pochopení vzorů než na porozumění. **poznámka*

Potom dítě začne projevovat zvláštní zájem na jednom konkrétním příběhu a chce si ho přečíst samo. Ačkoli neví, jak číst abecedu, porovnává příběh, který si pamatuje, s obrázky v knize, čte příběh a plynule sleduje slova, která ještě nedokáže přečíst. To je období, ve kterém se dítě začíná trpělivě ptát na význam různých slov. To, že se neustále ptá, je důkazem jeho velkého zájmu.

**poznámka – existují dva druhy chápání podle hemisfér. Obrazně procesní odpovídající pravé hemisféře mozku a abstraktně logické odpovídající levé hemisféře. U dětí se nejdříve rozvíjí schopnost rozpoznávat vzory, odpovídající pravé hemisféře a pak se u dítěte rozvíjí levá hemisféra. Bohužel, rozvoj pravé hemisféry je do dospělosti silně potlačen až do úplného zakrnění.*

skillfully by encouraging her child's natural interest in Chinese characters. This mother bought from a secondhand-book store in Kanda a fairy-tale book with the Japanese alphabet alongside Chinese characters, and she read it again and again to the child, looking at the book together with him. In a short while, he had the whole story memorized, and when he started to read by himself, he took an interest in Chinese characters. The mother taught him Chinese characters one by one as the child asked about them. She responded only to his curiosity, so there was no question of his feeling burdened. He soon could recognize the Chinese characters he saw in a newspaper his father was reading, thus causing much excitement in the house; and he was able to read most of the newspaper's content before entering school.

Thus, the child before the age of three has no difficulty in learning what he is interested in, no matter how much effort and concentration this may require of him.

Many Skills Are Impossible to Acquire Unless Learned Very Early

There are frequently occasions in my business life when I have to speak in English. What always troubles me on such occasions is the faultiness of my English pronunciation and intonation. It is not that the listener does not at all times understand my Japanized English—he does. But I sometimes face a moment when the listener asks me with a puzzled look to repeat something, and I have to spell out a word in English so as to be understood, feeling very sorry about my "good*o* morning"-type English.

Jedna matka, kterou znám, využila této příležitosti velmi dovedně tím, že povzbuzuje přirozený zájem jejího dítěte o čínské znaky. Tato matka koupila v obchodu s knihami v Kanadě dvojjazyčnou pohádkovou knihu s japonskými a čínskými soubory znaků a ona ji znovu a znovu četla dítěti a společně s ním sledovala knihu. Za chvilku si celý příběh dítě zapamatovalo, a když začalo číst samo, zajímalo se i o čínské symboly. Matka ho učila čínské znaky, když se na ně dítě ptalo. Reagovala jen na jeho zvědavost, takže nebylo pochyb o tom, že by bylo přetěžováno. Dítě brzy dokázalo rozpoznat čínské znaky, které vidělo v novinách, které četl jeho otec, což v domě způsobovalo velké rozrušení; a před vstupem do školy dokázal přečíst většinu obsahu novin.

Dítě tedy před dosažením tří let nemá žádné potíže s učením toho, o co se zajímá, bez ohledu na to, kolik úsilí a soustředění to od něj může vyžadovat.

Mnoho dovedností si není možné osvojit, pokud se neučí velmi brzy

V mém obchodním životě často dochází k situacím, kdy musím mluvit anglicky. To, co mě při takových příležitostech vždycky trápí, je chybnost mé anglické výslovnosti a intonace. Není to tak, že posluchač nerozumí mé japonizované angličtině – on rozumí. Ale někdy čelím chvíli, kdy mě posluchač zeptá zmateným pohledem, abych něco zopakoval, a musím vyhláskovat slovo v angličtině, aby jej pochopil, cítím se velmi špatně za mou angličtině typu „good*o* morning“.

In contrast to this, a boy in my neighborhood, aged one year and two months, can pronounce English words with perfect accuracy. Such sounds as *r* and *l* are very difficult for most Japanese to distinguish, but he does it correctly. Probably the difference stems from the fact that while I started studying English for the first time in junior high school, this boy, having been already familiar with English by listening to records in that language, started to learn English conversation from an American lady friend at just about the same time he was beginning to speak Japanese.

All this means that once the pattern of the mother tongue is formed in one's mind, it is very difficult to take in the patterns of a different language later on. However, as I explained earlier, the brain of the child under the age of three is still in the process of being "wired," and the "circuitry" for the native language and that for another language can easily be developed at the same time. Therefore, children at this age can without much effort speak any language as though it were their own. If one should miss this period, one has to struggle through in order to acquire what comes so naturally to the young child, and even then what one acquires is less than the facility so easily learned at the right time. Most adults and older children will never be able to speak a foreign language correctly with perfect pronunciation.

Foreign languages are not the only facilities it is too late to acquire after the early developing years. For instance, one's sense of absolute pitch and one's athletic sense—one's physical coordination and balance—are said to be formed by this age. And the basis for aesthetic appreciation—the sensory response—is developed around the same time.

Every year, at the beginning of the summer vaca-

Oproti tomu chlapec v mém sousedství, ve věku jednoho roku a dvou měsíců, dokáže vyslovovat anglická slova s dokonalou přesností. Takové zvuky jako „r“ jsou pro většinu Japonců velmi obtížné vyslovit, ale dělá to správně. Pravděpodobně rozdíl spočívá v tom, že zatímco já jsem poprvé začal studovat angličtinu na střední škole, tento chlapec, který už byl s angličtinou dobře obeznámen posloucháním záznamů v tomto jazyce, se začal učit angličtině od americké dámy kamarádky ve stejné době, kdy začal mluvit japonsky.

To vše znamená, že jakmile se v mateřské mysli vytvoří vzor mateřského jazyka, je později velmi obtížné přijmout vzory jiného jazyka. Jak jsem však vysvětlil dříve, mozek dítěte mladšího tří let je stále v procesu „vytváření spojení“ a „obvodů“ pro rodný jazyk a stejný proces dokáže využít i pro jiný jazyk. Děti v tomto věku proto mohou bez jakéhokoli úsilí mluvit jakýmkoli jazykem, jako by to byl jejich vlastní. Pokud by člověk měl toto období vynechat, musí pak vyvinout velké úsilí, aby získal to, co přichází tak přirozeně k malému dítěti, a dokonce i to, co se člověk naučí, je méně než ten základ, který se snadno naučí ve správném čase. Většina dospělých a starších dětí tak nikdy nebude schopna správně mluvit cizím jazykem s dokonalou výslovností.

Cizí jazyky nejsou jedinou ze základních dovedností, které je obtížné získat později po období raného vývoje. Například, absolutní hudební sluch a smysl pro pohyb - fyzická koordinace a rovnováha - jsou údajně vytvářeny v tomto věku. A základ pro estetické cítění - smyslová reakce - se vyvíjí přibližně ve stejnou dobu.

Každý rok, na začátku prázdninových dovolených,

tion, foreign families bring their young children to Dr. Suzuki's violin class. Needless to say, at first no one speaks a word of Japanese. The youngest children are the first to start speaking it; next come the brothers and sisters in elementary and junior high schools. The hopeless ones are their parents. Whereas within one month the children speak excellent Japanese, the parents have to take their children along with them as interpreters wherever they go, and there are many mothers and fathers who go back to their native countries knowing how to say only one word, "konnichiwa" (good day or hello), after a month's stay in Japan.

Early Development Enables a Child Hard of Hearing to Hear

Up to this point I have discussed from various angles the wonderful latent potential of the normal child, and the importance of early education for developing this potential. However, there are unfortunately many infants throughout the world handicapped by the effects of polio, mental retardation, deafness, and dumbness. Early development is not unconcerned about these infants: on the contrary, by reason of their heavy burden, it is essential to identify their handicap as early as possible, so as to use the techniques of early development to compensate for it as far as possible.

What I am about to tell you is a moving story taken from a recent newspaper article: the story of a child born deaf who was later able to participate in daily conversation without difficulty, owing to the great

některé zahraniční rodiny přicházejí se svými malými dětmi do houslové třídy Dr. Suzukiho. Netřeba dodávat, že zpočátku nikdo nehovoří japonsky. Nejmladší děti jsou první, kdo začne mluvit; potom následují jejich bratři a sestry na základních a středních školách. Beznadějní jsou jejich rodiče. Zatímco do jednoho měsíce děti hovoří výborně japonsky, rodiče musí brát své děti spolu s nimi, aby jim tlumočoli kamkoli jdou, a existuje mnoho matek a otců, kteří se vracejí zpět do své rodné země a vědí, jak říci jen jedno slovo, „Konnichiwa“ (dobrý den nebo ahoj) po měsíčním pobytu v Japonsku.

Včasný vývoj umožňuje dítětem s poruchou sluchu slyšet

Až do této chvíle jsem z různých úhlů diskutoval o neuvěřitelném latentním potenciálu normálního dítěte a o důležitosti raného vzdělávání pro rozvoj tohoto potenciálu. Bohužel je však mnoho dětí po celém světě postižených účinky dětské obrny, mentální retardace, hluchoty a němotou. Metoda *Raného vývoje* není lhostejná vůči těmto dětem: naopak, z důvodu jejich velkého přitížení ve vývoji je nezbytné identifikovat jejich obtíže co nejdříve, aby bylo možné je brzy kompenzovat technikami *Raného vývoje*.

Chystám se vám vyprávět dojímavý příběh z nedávného novinového článku: příběh neslyšícího dítěte, který se později mohl bez problémů zapojit do každodenního rozhovoru, a to díky velkému úsilí jeho rodičů.

efforts of his parents. Upon reading this, I was encouraged, thinking of this as a true example of early development.

Atsuto, now aged six, was born an apparent embodiment of health. He was a year old before his parents noticed any abnormality. They asked themselves whether there was anything wrong with his hearing ability, but they did not worry very much at this stage, thinking simply that there are many children who are slow to talk, and their child was one of them. But when Atsuto was still silent at the age of a year and a half, they finally took him to a hospital for an examination. The diagnosis proved that he was so hard of hearing as to be almost totally incapacitated. Not knowing what to do, the parents set about searching for help and finally found Dr. Takeshi Matsuzawa, an expert on the treatment and education of infants with hearing difficulty. Dr. Matsuzawa began by teaching the child his own name through a hearing aid. Then the child started to learn other words, one by one, the doctor insistently connecting words to meanings, and developing whatever traces of hearing the child did have. Dr. Matsuzawa believes that at the right age the deaf child can actually be *taught* to hear.

He writes:

> It is only the mother who can quickly discover whether her child is abnormal. One week after birth, a baby responds to a loud noise or sound with a jumping motion. In a few months, the baby recognizes his mother's voice, and in four months, his own name. If the baby shows no response to a big noise or to the calling of his name, you can assume that something is wrong with his hearing. The

Když jsem si to přečetl, byl jsem nadšený a přemýšlel jsem o tom jako o skutečném příkladu *Raného vývoje*.

Atsuto, nyní (1970) šestileté dítě, se narodil jako zjevně zdravý. Byl mu rok, než si jeho rodiče všimli nějaké abnormality. Ptali se sami sebe, jestli s jeho sluchovými schopnostmi není něco v pořádku, ale v této fázi se příliš netrápili, mysleli si jednoduše, že existuje mnoho dětí, které se pomalu mluví, a jejich dítě bylo jedním z nich. Ale když byl Atsuto ve věku roku a půl ticho, konečně ho vzali do nemocnice na prohlídku. Diagnóza prokázala, že byl tak nedoslýchaný, že byl téměř úplně neschopný slyšet. Když nevěděli, co dělat, rodiče se pustili do hledání pomoci a nakonec našli Dr. Takeshi Matasuwu, odborníka na léčbu a vzdělávání kojenců se sluchovým postižením. Dr. Matsuzawa učil nedoslýchavé děti své jméno pomocí sluchadla. Potom se dítě začalo učit další slova, jedno po druhém, lékař neustále spojoval slova s významy a rozvíjel základ sluchu, které dítěte mělo. Dr. Matsuzawa věří, že ve správném věku může být hluché dítě skutečně naučeno slyšet.

Napsal:

> Pouze matka může rychle zjistit, zda je její dítě neobvyklé. Jeden týden po narození dítě reaguje na hlasitý zvuk nebo zvuk skokovým pohybem. Za pár měsíců dítě rozpoznává hlas své matky a za čtyři měsíce své vlastní jméno. Pokud dítě neodpovídá na velký hluk nebo na volání jeho jména, můžete předpokládat, že problém není v jeho sluchu.

child also comes to learn most of the words used in daily conversation by the age of three, so these early years are the most suitable for a child hard of hearing to learn words. What one should most avoid is keeping the child away from sounds just because he apparently cannot hear them. It is not true that even a very deaf child is utterly incapable of hearing. Have the child listen repeatedly to a sound, and he will develop an ability to hear.

Parental effort and education can thus make it possible to develop the ability to hear even if the child is born with a hearing difficulty. This is exactly what constitutes the theory of early development.

Dítě se naučí nejvíce slov používaných v každodenním rozhovoru kolem tří let věku, takže tato raná léta jsou nejvhodnější pro dítě, které má problémy se sluchem, se naučit slova. Tomu, čemu by se nejvíce mělo vyhýbat, je držet dítě mimo zvuky jen proto, že je zjevně neslyší. Není pravda, že hluché dítě není zcela neschopné slyšet. Nechte dítě opakovaně poslouchat zvuk a on si vyvine schopnost slyšet.

Rodičovské úsilí a vzdělání tak mohou umožnit rozvoj schopnosti slyšet, i když je dítě narozeno se sluchovým postižením. To je přesně to, co tvoří teorii *Raného vývoje*.

Part II

THE IMPACT OF EARLY EXPERIENCE

Část II

VLIV RANÝCH PROŽITKŮ

It Is Environment That Counts, Not Genes

In the last section, I talked about the wonderful latent potential of the very young child. Whether the latent buds grow into a strong tree or a beautiful flower depends on the way you cultivate your child and the kind of environment you create for him. In this section I am going to discuss in concrete detail the practical side of early development, but before I start I would like to offer some evidence that education and environment do indeed take precedence over heredity in the development of young children.

Professor Benjamin Bloom at the University of Chicago once compared the IQ of a child brought up on a kibbutz in Israel with that of an African child who had emigrated there. The result showed that the IQ of the Israeli child was 115 compared with 85 for the African child, revealing a marked difference between them. Bloom concluded that this difference was due to differences in race and extraction between the African and the Israeli: that is, that ability is innately superior, or inferior, before education and environment have any influence.

Subsequently, a man named Ford did an experiment over a longer period of time. He took care of an immigrant couple from Africa, had their baby go to a nursery school immediately after birth, and

V poslední části jsem hovořil o neuvěřitelném skrytém potenciálu velmi malého dítěte. Zda navenek neznalé pupeny vyrostou v silný strom nebo krásnou květinu, záleží na tom, jak kultivujete své dítě a jaké prostředí pro něj vytvoříte. V této části se chystám podrobně diskutovat o praktické stránce *Raného vývoje*, ale než začnu, chtěl bych nabídnout nějaké důkazy o tom, že vzdělání a životní prostředí mají skutečně přednost před dědičností ve vývoji mladých lidí.

Profesor Benjamin Bloom z University of Chicago kdysi porovnával IQ dítěte vychovávaného na farmě v Izraeli s africkým dítětem, které tam emigrovalo. Výsledek ukázal, že IQ izraelského dítěte bylo 115 ve srovnání s 85 pro africké dítě, což odhaluje výrazný rozdíl mezi nimi. Bloom dospěl k závěru, že tento rozdíl byl způsoben příslušností k rase a původu mezi Afričanem a Izraelcem: to znamená, že schopnost je vrozeně vyvinutá nebo nepřítomná, dříve než vzdělání a životní prostředí budou mít jakýkoli vliv.

Následně muž jménem Ford provedl experiment po delší časové období. Postaral se o manželský pár přistěhovalců z Afriky, nechal jejich dítě jít do mateřské školy bezprostředně po narození a

brought him up in exactly the same environment as an Israeli child. The IQ of this African child at the age of four turned out to be 115, as high as that of the Israeli child.

Thus Ford's experiment refuted the theory that ability is determined genetically and became famous for its direct revelation that human ability is in fact determined by education and environment after birth.

In Japan there have been several experiments on identical twins brought up in different homes from the time of birth. The actual results have proved that even children with identical heredity, if brought up in different surroundings and taught by different people, will differ considerably in character as well as in talents and abilities.

The problem is, what kind of education and environment best develops the potential of the infant? On this point scholars have tried various methods and situations and reported on their results. There are also parents who, not quite satisfied with school education, have dared to experiment with the education of their own children. And in addition, experiments that cannot be done with human children have been done with dogs and monkeys, and the results have often been illuminating. I would like to discuss some of these experiments now.

The Child of a Scholarly Father Will Not Necessarily Be Scholarly

I often hear mothers say, "My child must have taken after his father, for he has no musical sense" or "My

vychovával ho ve stejném prostředí jako izraelské dítě. Ukázalo se, že IQ tohoto afrického dítěte ve čtyřech letech bylo 115, stejně jako IQ izraelského dítěte.

Fordův experiment tedy vyvrátil teorii, že schopnost je určována geneticky a stala se slavnou pro své přímé odhalení, že lidská schopnost je ve skutečnosti určována vzděláním a prostředím po narození.

V Japonsku bylo provedeno několik experimentů na stejných dvojčatech vychovávaných v různých domovech od narození. Momentální výsledky prokázaly, že i děti se stejnou dědičností, budou-li vychovány v odlišném prostředí a budou-li vyučovány jiným lidem, se budou výrazně lišit jak svým charakterem, tak i talentem a schopnostmi.

Problém je v tom, jaké vzdělání a životní prostředí nejlépe rozvíjí potenciál dítěte? V tomto bodě vědci vyzkoušeli různé metody a podmínky a informovali o svých výsledcích. Existují také rodiče, kteří nejsou se školním vzděláním zcela spokojení a odvážili se experimentovat se vzděláváním svých vlastních dětí. Kromě toho se u psů a opic prováděly pokusy, které nelze provést s dětmi, a výsledky byly často poučné. Chtěl bych nyní diskutovat o některých z těchto experimentů.

Dítě otce vědce nebude nutně vědcem

Matky často slyším říkat: „Moje dítě musí být po svém otci, protože nemá žádný hudební sluch“ nebo

husband is a writer, so our child is good at writing essays." Certainly, as the proverbs say, "A frog's child will be a frog," and "an onion will not produce a rose," and there have indeed been cases in which a scholar's child has become a scholar and a merchant's child, a merchant. These cases do not mean, however, that the children had the qualifications for these professions transmitted to them biologically. From the moment of birth, they were probably brought up in an environment that encouraged them to become what their fathers had been. The environment the parents provided became the environment of the child, cultivating his ability for his father's profession by arousing his interest in it.

If lineage were a determining factor in forming the child's ability, it must necessarily follow that for generations children would succeed to their fathers' professions. But life is much more interesting than that, for it is not rare for a scholar's child to become a violinist or a doctor's child, a writer. Neither Mr. Kouji Toyoda, presently concertmaster of the Berlin Radio Symphony Orchestra, for instance, nor Mr. Kenji Kobayashi, concertmaster of the Oklahoma Symphony, had a famous musician as parent or relative. The environments in which they were brought up have made them what they are today.

One has only to look around one's own neighborhood to realize that a child born of talented parents is not necessarily talented. The world contemptuously calls a child like this "unworthy of his father"; but it can be said that the child is not responsible for what he is, as it is really the environment of his early years that has produced the "unworthy" child.

In contrast, a child born of an indolent, drunken father may often turn out to be an excellent engineer

„Můj manžel je spisovatel, takže naše dítě umí psát eseje." Jistě, jak říkají přísloví:„ Žabí pulec bude žábou a cibule nevyrobí růži" a skutečně se vyskytly případy, kdy z dítě vědce stalo vědcem a dítě obchodníka obchodníkem. Tyto případy však neznamenají, že by děti měly kvalifikaci pro tyto profese předávanou biologicky. Od okamžiku narození byli pravděpodobně vychováváni v prostředí, které je povzbuzovalo, aby se stali tím, čím byli jejich otcové. Prostředí, které rodiče poskytli, se stalo prostředím dítěte, které pak vzbudilo jeho zájem o profesi svého otce.

Pokud by byl počet předků určujícím faktorem při utváření schopností dítěte, musí nutně následovat, že po generace by děti uspěly v povoláních svých otců. Život je však mnohem zajímavější než to, protože pro učence není vzácné stát se houslistou nebo lékařem, spisovatelem. Ani pan Kouji Toyoda, například koncertní ředitel Symfonického orchestru Berlínského rádia, ani pan Kenji Kobayashi, koncertní ředitel symfonie Oklahomy, neměli slavného hudebníka jako rodiče a ani žádného příbuzného. Prostředí, ve kterém byli vychováni, z nich učinilo to, čím jsou dnes.

Člověk se musí jen rozhlédnout po vlastním sousedství, aby si uvědomil, že dítě narozené talentovaným rodičům nemusí být nutně talentované. Lidé občas opovrženě říkají, že dítě „nejde ve stopách svého otce", lze však říci, že dítě není zodpovědné za to, čím je, protože právě „prostředí jeho raných let" způsobilo, že dítě „nejde".

Na rozdíl od toho se může dítě, které se narodilo nespokojenému, opilému otci, často ukázat jako vynikající inženýr

or artist. Despite the proverb that says "A kite has produced a hawk" (it is a case of the black hen's laying white eggs), such a child was not born with superior ability, but has rather been brought up in an environment that has enabled him to develop his talent. It is a case of a kite's creating an environment that was able to produce a hawk, rather than a case of a kite's producing a hawk.

Just as all babies are born with wrinkled faces, they are born alike in regard to ability and character, but they grow up to be different in both, owing to different environments and experiences.

In other words, the parent's profession and ability have no direct bearing on the formation of the child's ability and character. It can only be said that the reason that a doctor's child becomes a doctor is that he happens to be reared in surroundings where there are odors of medicines, people in white gowns, and patients.

A Human Baby Can Even Become an Animal If Brought Up Among Animals

A dog's child is a dog, a wolf's child, a wolf, and a human baby, a human being. This very natural fact may turn out to be not so natural, however, if one changes the environment, and I am about to tell you a true story to prove it. It is a famous story of the wolf girls, Amala and Kamala.

In October 1920 there spread rumors in a small village about 65 miles southwest of Calcutta, India, that two animals looking like human beings were living in a wolf cave. A missionary couple, Mr. and

nebo umělec. Navzdory **přísloví, které říká: „Luňák vychoval jestřába“** (jedná se o případ bílých vajec černé nosnice slepice), se takové dítě nenarodilo s mimořádnými schopnostmi, nýbrž bylo vychováno v prostředí, které mu umožnilo rozvíjet svůj talent. Jde o případ, kdy luňáci vytvářejí takové prostředí, které bylo schopné zformovat jestřába, spíše než případ, kdy luňák zformuje jestřába.

Stejně jako se všechny děti rodí s vrásčitými tvářemi, rodí se stejně, co se týče schopností a charakteru, ale díky různým prostředím a zkušenostem se schopnosti a charakter různí.

Jinými slovy, povolání rodičů nemají přímý vliv na utváření schopností a charakteru dítěte. Dá se jen říci, že důvodem, že se doktorovo dítě stává lékařem, je to, že je vychováno v prostředí, kde jsou pachy léků, lidé v bílých šatech a pacienti.

Lidské dítě se může stát zvířetem, bude-li mezi zvířaty

Psí mládě je pes, vlčí mládě, vlk a lidské dítě, lidská bytost. Tato velmi přirozená skutečnost se však může ukázat jako nepříliš přirozená pokud člověk změní prostředí. Chystám se vám vyprávět skutečný příběh, který to dokazuje. Je to slavný příběh vlčích dívek, Amaly a Kamaly.

V říjnu 1920 se v malé vesnici asi 65 mil jihozápadně od Kalkaty v Indii šířily zvěsti, že ve vlčí jeskyni žijí dvě zvířata, která vypadají jako lidské bytosti. Misionářský pár, pan a paní Syngeovi,

Mrs. Synge, searched in the cave and caught the two animals, which were unquestionably two human beings, one conjectured to be eight and the other one and a half years old.

The two, apparently sisters, were named Kamala and Amala, and were placed in the charge of a local orphanage, where their education as human beings began.

The Synges tried with infinite affection and patience to implant in the sisters human characteristics and skills, but having been brought up by wolves during their early years, the children persistently behaved as wolves do. They crawled on hands and knees, and jumped at people who tried to touch them. They dozed off during daylight in a dark room, squatting down against the wall, and at night they started to howl. They ate only spoiled meat and live chickens.

Despite all this, the couple labored on, and eventually to some purpose, for within two months the younger sister, Amala, began babbling such words as "boo." However, she died within a year.

The older sister, after three years, was at long last able to start walking on two feet; however, whenever her instinctive reflex was precipitated she reverted to her old habit of walking on hands and knees. Throughout the nine years between her return to the human world and her death at the age of seventeen, her IQ remained that of a three-and-a-half-year-old child and her vocabulary never exceeded forty-five words.

More recently, a similar event took place in the jungle of Mozambique. A young African couple died, and their newborn baby disappeared.

A few months later, a human baby feeding at the breast of a female baboon was seen among a troop

prohledala jeskyni a chytila dvě zvířata, což byly bezpochyby dvě lidské bytosti, z nichž jednomu bylo osm let a druhé rok a půl staré.

Obě, zjevně sestry, byly pojmenovány Kamala a Amala a byly svěřeny do vedení místního sirotčince, kde začalo jejich vzdělávání jako lidských bytostí.

Misionáři Syngové se snažili s nekonečnou náklonností a nadšením vkládali lidské vlastnosti a dovedností do sester, ale tím, že byly vychovány vlky během svých raných let, děti měly vytrvalý návyk se stále chovat jako vlci. Plazili se po rukou a kolenou a skákali na lidi, kteří se jich pokoušeli dotknout. Spali za denního světla v temné místnosti, ulehli ke zdi a v noci začali výt. Jedli pouze zkažené maso a živá kuřata.

Navzdory tomu všemu pár pracoval a příležitostně k nějaké události, během dvou měsíců začala mladší sestra Amala blábolit slova jako „boo“. Do roku však zemřela.

Starší sestra byla po třech letech konečně schopna začít chodit na dvou nohou; kdykoli však došlo k jejímu instinktivnímu reflexu, vrátila se ke svému starému zvyku chůzi po rukou a kolenou. I po devíti letech, mezi návratem do lidského světa a smrtí ve věku sedmnácti let, zůstalo její IQ na úrovni tří a půl letého dítětem a její slovní zásoba nikdy nepřekročila čtyřicet pět slov.

V poslední době se podobná událost stala v mozambické džungli. Mladý africký pár zemřel a jejich novorozené dítě zmizelo.

O několik měsíců později bylo mezi paviány vidět lidské dítě, které se krmilo na prsou samičky paviána.

of baboons. Many attempts were made to get hold of the baby, but the effort eventually had to be abandoned.

In the following nineteen years, the baby grew up to be a strong young man who came to dominate the fierce baboons, as leader of the troop. Then, a few years ago, he was seized while sleeping in a tree. He was kept captive in a latticed hut, and attempts were made to train him in human ways. It has been reported that he eventually learned to eat using his hands and to walk on two feet.

The Small Child of Yesterday Is Completely Different Today

We do not take very exact note of how our own children are growing, for we see them every day. Yet they develop far more rapidly than we ever imagine. Professor Jean Piaget, the world-famous Swiss authority on developmental psychology, established his theory on phases of growth through observations of his three children, and the more I read his books the more acutely I feel the importance of providing a child with the education and environment proper to each of these phases.

According to Piaget's observation, a newborn baby sucks in everything that touches his lips, but within twenty days after birth, he will drink nothing but milk, and starts positively to demand it.

After three months, the baby begins to develop the will to reach out and touch something, such as the legs of a rag doll hung over the edge of a crib, taking much delight in it. And in one and a half years, the

Bylo učiněno mnoho pokusů, aby se dítě získali nazpět, ale od toho upustili.

V následujících devatenácti letech dítě vyrostlo v silného mladého muže, který pstal vůdcem smečky paviánů. Poté, před několika lety, byl cjycen, když spal na stromě. Byl držen v zajetí v chatě s mříži a byly učiněny pokusy ho polidštit. Bylo ohlášeno, že se nakonec naučil jíst rukama a chodit na dvou nohách.

Malé dítě včerejška je dnes úplně jiné

Úplně si nevšímáme toho, jak naše vlastní děti rostou, protože je vidíme každý den. Přesto se vyvíjejí mnohem rychleji, než jsme si kdy mysleli. Profesor Jean Piaget, světově proslulá švýcarská autorita pro vývojovou psychologii, založil svou teorii o fázích růstu založenou na pozorování svých tří dětí, a čím více jsem četl jeho knihy, tím více jsem přesvědčen, že je důležité poskytnout dětem vzdělání a prostředí odpovídající každé z těchto fází.

Podle Piagetova pozorování, novorozeně saje vše, čeho se dotkne rty, ale do dvaceti dnů po narození nebude pít nic jiného než mléko, které začne požadovat.

Po třech měsících dítě začne rozvíjet vůli natáhnout se a dotknout na něco, jako jsou nohy hadrové panenky zavěšené přes okraj postýlky, což jej velmi potěší. A za jeden a půl roku,

same child will find a way of touching something beyond the reach of his hand by using a stick. After two years of age he begins to connect words to abstract meanings, often in his own individual way—such as the word "man" with his father, or "rain" with street cleaning.

At around four years of age, the child still believes that the orange juice in a small glass filled to the brim is more than the same amount of orange juice in a large glass, and that cracker crumbs are more than a cracker in its uncrushed state. Only in his fifth to sixth year will he understand that the quantity in each case remains the same.

Thus, the child develops with amazing speed in both his mind and his body. This is all the more reason for him to be provided with suitable stimulation at every stage. To do this, parents need to observe carefully what he wants at what time, and what he is interested in, for it is the parents who are most closely in touch with him, and just as a proper time for learning a foreign language is important, there is an appropriate time for every step in early development.

To teach the child roller skating, for example, after he has learned to walk, is extremely difficult, but to teach him to skate at just about the same time as he is learning to walk makes a good roller skater of the child within a few months. Dr. Myrtle B. McGraw, an American psychologist, proved this point in an experiment with twin brothers. She taught one of them to skate eleven months after birth, and the other twenty-two months after birth, and found a marked difference in the results, the child who was taught earlier exhibiting much greater skill than the other.

stejné dítě najde způsob, jak se dotknout něčeho, co je mimo dosah ruky, pomocí hůlky. Po dvou letech věku začíná spojovat slova s abstraktními významy, často svým vlastním individuálním způsobem - například slovo „muž“ se svým otcem nebo „déšť“ s úklidem ulice.

Ve věku kolem čtyř let dítě stále věří, že pomerančová šťáva v malé sklenici naplněné po okraj je více než stejné množství pomerančové šťávy ve velké sklenici a že drobků ze sušenky je více než sušenka ve svém nezrozmačkaném stavu. Až v pátém až šestém roce pochopí, že množství v každém případě zůstává stejné.

Mysl i tělo dítěte se vyvíjí ohromnou rychlostí. O to je důležitější mu poskytnout v každé fázi vhodný podmět. K tomu je třeba, aby rodiče pečlivě sledovali, co chce v jaké době a co ho zajímá, protože jsou to rodiče, kteří jsou s ním v nejužším kontaktu, a stejně jako je správný okamžik pro studium cizího jazyka, je správný okamžik i na každý krok v rané fázi vývoje.

Naučit dítě jezdit na skateboardu, například poté, co se naučilo chodit, je nesmírně obtížné, ale naučit ho jezdit na skateboardu přibližně ve stejnou dobu, kdy se učí chodit, jej udělá dobrým kolečkovým bruslařem během několika měsíců. Doktorka Myrtle B. McGraw, americká psycholožka, dokázala tento jev potvrdit v experimentu s dvojčaty. Naučila jednoho z nich bruslit jedenáct měsíců po narození a dalších dvacet dva měsíců po narození, a zjistila výrazný rozdíl ve výsledcích, dítě, které bylo učeno dříve, vykazovalo mnohem větší dovednosti než druhé.

Up to now, we have burdened our children unnecessarily by too often thinking that it was too early to teach them skills that could have been learned very easily had we recognized the proper time.

"As the Twig Is Bent So Grows the Tree"

I heard the following story from a young man who had just had a newborn baby girl when his company decided to send him abroad. His wife and child, therefore, went to live with his wife's parents in Tohoku.

When the young man returned from his one-year foreign duty, he and his wife and child went back to their apartment in Denen-Chofu in Tokyo and renewed their life as a family. At the time, the child was not yet able to speak much, but very soon she started to babble, and when she did the parents found themselves very much disconcerted. For all the words that came out of the child's mouth proved to be in Tohoku dialect. No matter how repeatedly the father said *"jidosha* (car)," for instance, in standard Japanese, the word the child pronounced as she imitated her father sounded like *"zudosha."* It was a very strange phenomenon indeed, for only the girl spoke Tohoku dialect, while everybody else in her family spoke nothing but standard Japanese.

It emerged that during the baby's stay in the home of his wife's parents, the grandparents, who adored her, had been with the baby constantly, talking and playing with her, and his wife, thinking that the child was still too little to speak, had left the matter as it was.

Až dosud jsme neúnavně zatěžovali naše děti příliš často tím, že jsme si mysleli, že je příliš brzy na to, abychom je naučili dovednostem, které by se daly snadno naučit, kdybychom rozpoznali ten správný čas.

"Jak se větvička ohýbá, tak roste strom"

Následující příběh jsem zaslechl od mladého muže, který právě měl novorozenou holčičku, když se jeho zaměstnavatel rozhodl jej poslat do zahraničí. Jeho žena a dítě šly proto žít za rodiči své ženy do Tohoka.

Když se mladý muž vrátil ze své jednoleté zahraniční cesty, vrátil se spolu se svou manželkou a dítětem do svého bytu v Denen-Chofu v Tokiu a obnovili svůj život jako rodina. V té době dítě ještě moc nemluvilo, ale velmi brzy začala blábolit, a když to udělala, rodiče se cítili velmi znepokojeni. Všechna slova, která vyšla z dětských úst, se ukázala být v dialektu Tohoku. Například bez ohledu na to, jak opakovaně otec říkal „jidosha (auto)", název ve standardní japonštině, dítě vyslovovalo, když napodobovalo svého otce, jako „zudosha". Ve skutečnosti to byl velmi neobvyklý jev, protože jen tato dívka mluvila dialektem Tohoku, zatímco všichni ostatní v její rodině mluvili jen standardní japonštinou.

Ukázalo se, že během pobytu dítěte v domě rodičů jeho manželky byli prarodiče, kteří ji měli velmi rádi, s dítětem neustále, mluvili a hráli si s ní, a jeho manželka si myslela, že dítě je stále příliš málé na to, aby promluvilo.

A few years later, when this child started school, she still could not rid herself of the Tohoku accent.

It seems that before the child began to speak, the distribution of the Tohoku dialect through "wires" in the brain had already taken place; and once completed, such a network is extremely difficult for a human being to destroy in order to begin anew. According to one theory, to begin a new circuit by destroying one already formed takes longer than it took to form the initial one.

As it is said in the proverb, "As the twig is bent so grows the tree": whatever influences a child in infancy makes the deepest possible impression, and it is up to the parents to make sure that the early influences are the right ones for that child.

A Room Devoid of Stimulation Is Harmful to a Baby

A bare room with pure white ceiling and walls, absolutely quiet with all the noises from outside shut out: a mother might think this environment ideal for her newborn baby. In fact such a room, devoid of stimulation, is not only useless but positively harmful to a baby.

According to an experiment performed by Professor Jerome S. Bruner in America, the degree of stimulation in the environment of a small baby makes a distinct difference in the development of the child's intelligence. He has proved this point through the following experiment. He first divided a number of babies into two groups, putting one group in a totally nonstimulating environment like the one described

O několik let později, když toto dítě začalo chodit do školy, stále se nemohla zbavit přízvuku původem z Tohoka.

Zdá se, že předtím, než dítě začalo mluvit, došlo k upevnění dialektu Tohoku skrze „spojení“ v mozku; a jakmile je dokončena taková síť pro člověka, je nesmírně obtížné ji zrušit, aby mohla být budována opět od začátku. Podle jedné teorie trvá vytvoření nového spojení odbouráním již vytvořeného okruhu déle, než by trvalo vytvoření původního okruhu.

Jak je uvedeno v přísloví: „Jak se větvička ohýbá, roste i strom“: cokoli ovlivňuje dítě v dětském věku, vytváří nejhlubší možný dojem, a je na rodičích, aby se ujistili, že časné vlivy jsou ty správné pro dítě.

Místnosti bez smyslových podmětů je neblahé pro miminko

Holý pokoj s čistě bílým stropem i stěnami, naprosto tichý a odhlučněn od všech zvuků zvenčí: matka by mohla považovat toto prostředí za ideální pro své novorozené dítě. Ve skutečnosti taková místnost, která nevytváří smyslové podměty, je nejen k ničemu, ale dítěti ubližuje.

Podle experimentu provedeného v Americe profesorem Jerome S. Brunerem způsobuje stupeň stimulace v prostředí malého dítěte zřetelný rozdíl ve vývoji inteligence dítěte. Tuto hypotézu prokázal pomocí následujícího experimentu. Nejprve rozdělil několik dětí do dvou skupin, přičemž jednu skupinu umístil do zcela nestimulačního prostředí, jaké bylo popsáno výše.

above. The other group was placed in a room with ceiling, walls, and blankets colorfully patterned with flowers, and through whose windows nurses and doctors could be seen at work. Music played in the background—it was a room filled with good stimulation.

The two groups were brought up in these different surroundings for a few months, after which tests were made to measure any differences in their intelligence. A shining object was offered to each child, and the length of time it took him to get hold of it was the measure by which the child's level of intelligence was determined. The results showed a clear three-month difference between the two groups: the level of intelligence of the group brought up in a room devoid of stimulation was three months behind that of the group placed in the other room.

This three-month lag at this particular stage is extremely important, because it is said that the development in intelligence from birth to three equals the development from ages four to seventeen. Some scholars claim that this lag can very soon be made up through proper training; but at the very least this means putting a great deal of pressure on a little child.

Experiments of this nature have been attempted not only by Professor Bruner, but by many other psychologists. The results show decisively that whether or not there is stimulation makes a difference in the development of ability.

Further study has focused on the kinds of stimulation most likely to promote the development of the child's intelligence. Rocking cradles, tassels with bright-colored fringe, shining balls, multicolored papers, and many other devices have been tested; a windmill attached to a music box and flower-pat-

Druhá skupina byla umístěna v místnosti se stropem, stěnami a přikrývkami barevně zdobenými květinami a okny skrze nichž mohli vidět sestřičky a doktoři. Hudba hrála v pozadí - byla to místnost plná příjemných stimulací.

Obě skupiny byly udržovány v těchto různých prostředích po několik měsíců, po kterých byly provedeny testy k měření jakýchkoli rozdílů v jejich inteligenci. Každému dítěti byl nabídnut zářící předmět a doba, po kterou mu trvalo, než se ho zmocnilo, byla měřítkem, kterým byla určována úroveň inteligence dítěte. Výsledky ukázaly jasný tříměsíční rozdíl mezi oběma skupinami: úroveň inteligence skupiny vycházející z místnosti bez stimulace byla tři měsíce za úrovní skupiny umístěné v druhé místnosti.

Toto tříměsíční zpoždění v této konkrétní fázi je nesmírně důležité, protože se říká, že vývoj inteligence od narození do tří let se rovná vývoji od čtyř do sedmnácti let. Někteří vědci prohlašují, že toto zpoždění ve vývoji může být dohnáno řádným cvičením; ale přinejmenším to znamená vyvíjet velký tlak na malé dítě.

Pokusy tohoto druhu se pokusili nejen profesor Bruner, ale i mnoho dalších psychologů. Výsledky rozhodně ukazují, že ať už vnější podmět exituje nebo ne, v obou přípdech dochází k rozdílu ve vývoji schopností.

Další studie se zaměřila na druhy stimulací, které s největší pravděpodobností podporují rozvoj inteligence dítěte. Byly testovány houpací kolébky, střapce s jasně zbarvenými třásněmi, zářící koule, různobarevné papíry a mnoho dalších věcí; větrný mlýn připojený k hudební skříňce

terned curtains, for instance, are said to have proved effective accelerants to development.

Professor Burton White of Harvard University, one of the psychologists involved in these experiments, claims that "We have clearly proved that provision of a rich environment achieves a remarkable effect on early development immediately after birth."

The Young Child Is Unexpectedly Influenced by Unexpected Things

Karl Friedrich Gauss is said to have been one of the greatest mathematicians of the nineteenth century; he discovered a formula for finding the sum of an arithmetical series when he was only eight years old. The reason I mention his name at this point is that I have recently found in a book some interesting facts about him.

Gauss's father was noted neither for his scholarship nor for anything else. He was a bricklayer who piled bricks one upon another in repairing walls, fences, and fireplaces. He always took his small son Karl with him wherever he went to do his work.

What little Karl did was sit down beside his father and hand him the bricks as he counted. Karl Gauss's mathematical ability, it is suggested in this book, must have been cultivated by this process during his early years.

I do not regard this interpretation as farfetched. I heard a similar story from Mr. Souichiro Honda, president of the Honda Engineering Company. When I asked him what had attracted him to motorcycles, he thought about it a while and told me the following story:

a například závěsy se vzory květin se ukázaly být účinnými v urychlení vývoje.

Profesor Burton White z Harvardské univerzity, jeden z psychologů zapojených do těchto experimentů, prohlašuje, že „jasně jsme dokázali, že poskytnutí bohatého prostředí dosahuje pozoruhodného účinku na včasný vývoj ihned po narození."

Malé dítě je neočekávaně ovlivněno neočekávanými věcmi

Karl Friedrich Gauss, o němž se říká, že byl jeden z největších matematiků devatenáctého století; když mu bylo pouhých osm let, objevil vzorec, kterým dokázal sečíst řadu čísel aniž by je sčítal jedno po druhém. Důvod, proč v této chvíli zmiňuji jeho jméno, je ten, že jsem nedávno našel o něm zajímavé informacec v jedné knize.

Gaussův otec nebyl známý ani tak proto, že by podporoval svého syna ve studích, ani pro nic jiného. Byl to zedník, který hromadil cihly jednu po druhé při opravě zdí, plotů a krbů. Vždy s sebou vzal svého malého syna Karla, kamkoli šel dělat svou práci.

Karl udělal jen to, že si sedl vedle svého otce a při podávání cihel počítal. Matematická schopnost Karla Gaussae musela být tímto procesem kultivována už během jeho raných let, jak si myslí autoři knihy.

Nepovažuji tuto interpretaci za mylnou. Podobný příběh jsem slyšel od pana Souichira Honda, prezidenta společnosti Honda Engineering Company. Když jsem se ho zeptal, co ho

přitahovalo k motorkám, chvíli o tom přemýšlel a pak mi pověděl následující příběh:

"In the olden days there were not even electric motors. People used oil motors for rice-cleaning. When I was little, there was a rice-cleaning mill near my house and I liked the *pom-pom* sounds of the oil motor. I used to go there just to see and hear it when I was so small that my grandfather carried me on his back. If I was not taken there, I would get cross and cry very hard. My crying was heard all over the neighborhood, so my grandfather reluctantly commuted there every day. Very soon, the *pom-pom* sound became as familiar to me as a lullaby, and I came to like even the odor of the exhaust gas. This could have been the cause of my attraction to motorcycles."

When I heard this, I thought that he was quite right. Early childhood must be like a delicate receiver. What parents regard as nonsensical and insignificant experiences, the child may receive with such sensitivity and intensity that the experience can prove to be the seed of a whole life. In this sense, the grandparent's seemingly insignificant habit of taking his grandson to see the oil motor gave birth to the world-famous king of motorcycles.

The Young Child May Read a Completely Different Story in a Picture Book from the Tale the Adult Reads

Difference in feeling and response between the young child and the adult becomes conspicuous when they come to read a picture book together. Madame Maria Montessori, the great Italian pioneer of infant education, has an example among her reports on

"Za starých časů neexistovaly ani elektrické motory. Lidé používali k čištění rýže benzínové motory. Když jsem byl malý, byl poblíž mého domu mlýn na čištění rýže a líbil se mi zvuk pom-pom, který vydával motor. Zvykl jsem si tam být a abych to viděl a slyšel, dědeček mne musel nosit na zádech, když jsem byl ještě tak malý. Kdyby mě tam dědeček nevzal, býval jsem velmi nepříjmný a brečel jsem. Můj pláč byl slyšet všude v okolí, takže můj dědeček tam neochotně každý den musel se mnou. Zvuk pom-pom se mi velmi brzy stal známým jako ukolébavka a dokonce se mi i zalíbil zápach výfukového plynu. To mohlo být příčinou mé přitažlivosti pro motocykly."

Když jsem to slyšel, naznal jsem si, že má pravdu. Období rané dětství musí být něco jako citlivý přístroj. To, co rodiče považují za nesmyslné a nevýznamné zážitky, může dítě přijímat s takovou citlivostí a intenzitou, že tato zkušenost může ovlivnit zbytek celého života. V tomto smyslu zdánlivě zanedbatelný zvyk prarodiče vzít svého vnuka, aby viděl benzínový motor, vedl ke vzniku světoznámého krále motocyklů.

Malé dítě si může v obrázkové knize přečíst úplně jiný příběh než dospělí

Rozdíly v pocitech a odezvě mezi malým dítětem a dospělým se stává nápadným, když si spolu čtou obrázkovou knihu. Madam Maria Montessori, velká italská průkopnice vzdělávání dětí, má mezi svými zprávami příklad takový příklad.

early-childhood behavior. A certain mother gave to her one-and-a-half-year-old child some cards on which were printed various animals and hunting scenes. This toddler showed the cards to Madame Montessori and kept saying in his childish language a word that meant "car." She could not find among the cards any picture resembling a car, so she said questioningly, "There is no car"; but the boy answered, proudly pointing to a card, "Here it is." She looked hard at the card. It had beautiful pictures of a dog, a hunter, and a horse; and in the background at last she detected a dot on a line representing a road. The boy pointed to the dot and said, "car." It was unmistakably a minuscule car. The very minuteness of the depiction of the car must have fascinated the child.

Somewhere else, Madame Montessori gives an example of another one-and-a-half-year-old boy, whose mother had given him a picture book titled *Little Black Sambo* and was telling him the story.

"A little black boy named Sambo was walking along, carrying the presents given to him because it was his birthday. On the way he met wild animals and they robbed him of all the presents. He went home crying, but his parents comforted him. Feeling happy, he sat down in front of the dinner table, on which there was a birthday cake for him, as this last picture shows." When the mother finished the story, her little boy suddenly said, "No, he's crying." He pointed to the back of the cover, and there was printed a picture of Sambo in tears.

The small child, in other words, knows nothing about the conventions that adults have come to accept. His perceptions are immediate, and often, to adults, arbitrary—in dealing with children we need

Určitá matka dala jedno a půl roku starému dítěti nějaké obrázkové karty, na kterých byla vytištěna různá zvířata a lovecké scény. Toto batole ukazovalo karty madam Montessori a ve svém dětinském jazyce neustále říkal slovo, které znamenalo „auto“. Ona, při prohlížení karty, nemohla najít žádný obrázek připomínající auto, a tak smutně řekla: „Tady není žádné auto“; chlapec odpověděl a hrdě ukázal na kartu: „Tady to je.“ Podívala se na kartu důkladně. Měla krásné obrázky psa, lovce a koně a na pozadí konečně detekovala tečku na čáře představující silnici. Chlapec ukázal na tečku a řekl: „auto.“ Bylo to nepochybně nepatrné auto. Dítě muselo fascinovat samotná drobnost zobrazení automobilu.

Někde jinde madame Montessori předvádí ukázku jiného jednoho a půl roku starého chlapce, jehož matka mu dala obrázkovou knihu s názvem *Malý černý Sambo* a vyprávěla mu příběh.

„Malý černoušek jménem Sambo kráčel a nesl si dárky, které mu byly předány, protože měl narozeniny. Cestou potkal divoká zvířata a ty mu uloupili všechny jeho dárky. Šel domů s pláčem, ale jeho rodiče ho utěšovali. S pocitem štěstí se posadil před jídelní stůl, na kterém pro něj byl narozeninový dort, jak ukazuje tento poslední obrázek.“ Když matka dokončila příběh, její malý chlapec najednou řekl:„ Ne, pláče.“ Ukázal zpátky na přebal knihy a tam byl vytištěn obrázek Samba v slzách.

Malé dítě, jinými slovy, neví nic o zvyklostech, které dospělí přijali. Jeho vnímání je okamžité a často, pro dospělé, svévolné - při jednání s dětmi potřebujeme mít

to learn to try to clear our own minds of preconceptions, and to use our imaginations to see as they see.

Leaving the Small Child in the Care of a Stranger Is Risky

I have heard a story like this. A pleasant and straightforward young couple had two boys, one aged five and the other four. While the younger one was popular in kindergarten for his liveliness and directness, the older one was rather spiritless and distinctly contrary. The parents were worried about the older child, not knowing what had made him so.

Quite at a loss, they eventually consulted a doctor, who in turn could not pinpoint a cause despite thorough investigation. However, after much discussion with the parents, he found that the older child at the age of a year had been left in the care of a nurse for six months, because the mother had been in bad health after giving birth to her second child.

The doctor guessed that if there was a single cause for the older son's present condition, it might go back to this period. He proceeded to get in touch with the nurse, and though reluctant at first, she started to talk bit by bit.

It turned out that when she had ostensibly been taking the child out for a walk, she had actually been meeting her lover in an old shed in the backyard. This had happened every day, and the child, then only a year old, had been left alone in the dark shed for two hours watching the rendezvous between the two.

How could this experience have failed to affect the

Naši vlastní mysl čistou od předsudků a používat naší představivost k tomu, abychom snažili vidět tak, jak to vidí děti.

Nechat malé dítě v péči neznámého člověka je riskantní

Slyšel jsem takový příběh. Příjemný a přímočarý mladý pár měl dva kluky, jeden ve věku pěti let a další čtyři. Zatímco ten mladší byl v mateřské škole populární pro svou živost a přímočarost, ten starší byl poněkud tišší a výrazně jiný od svého bratra. Rodiče měli starosti o starší dítě, nevěděli, co ho k tomu přimělo.

Nakonec se poradili s lékařem, který i přes důkladné vyšetřování nemohl určit příčinu. Po dlouhé diskusi s rodiči však zjistil, že starší dítě ve věku jednoho roku bylo ponecháno v péči zdravotní sestry po dobu šesti měsíců, protože matka byla po porodu druhého dítěte ve špatném zdravotním stavu.

Doktor si myslel, že kdyby existoval jediný důvod pro současný stav staršího syna, mohlo by to být právě v tomto období. Postupoval tak, že se s tou sestrou spojil, ačkoli se zpočátku zdráhala, začala kousek po kousku mluvit.

Ukázalo se, že když zdánlivě odcházela s dítětem na procházku, setkávala se se svým milencem ve staré kůlně na zahradě. Stávalo se to každý den a dítě, tehdy jen rok staré, bylo po dvě hodiny ponecháno samo v temné boudě a sledovalo setkání mezi nimi.

Jak by tato zkušenost nemohla ovlivnit tvorbu charaktere dítěte?

character formation of the child? Instead of bright sunshine and fresh air to stimulate him, he had had nothing but the humid air in the shed to cast a dark shadow over his soul and body. Needless to say, the one-year-old baby could not understand the meaning of the behavior between the nurse and her lover; but he would be only too aware of the girl's restless, guilty behavior, and of the rustling sounds coming from a dark corner, which must have communicated insecurity and fear to the child left alone there. It was this, the doctor concluded, that had made a timid and spiritless child of the boy.

On learning that, the parents were overcome with regret that they had left the child in the care of a stranger. We can sympathize indeed with the mother's weak physical condition after giving birth a second time within a year; but had they not been rather careless of the sensitive nature of the older baby? Circumstances may, of course, force people to leave their children in the hands of others. But I hope that my story shows how careful it is necessary to be in selecting those who are entrusted to look after children.

Early-Childhood Experience Becomes the Basis for Later Thinking and Doing

If one is asked to recount some incident in one's early childhood, one usually finds, unless the event has been exceptionally impressive, that one can really remember almost nothing. Even if one should recall happenings during the second or third year, one remembers them not as one's own experiences, but as

Namísto jasného slunce a čerstvého vzduchu, který by ho stimuloval, neměl nic jiného než vlhký vzduch v kůlně, který vrhl temný stín na jeho duši a tělo. Netřeba dodávat, že jednoleté dítě nemohlo pochopit význam chování mezi sestrou a jejím milencem; ale dítě by si bylo jen vědomo toho, jak je dívka neklidná, jejího provinilého chování a šustící zvuky přicházející z temného rohu, které musely dítěti sdělit nejistotu a strach, že tam zůstalo samo. Doktor dospěl k závěru, že to bylo to, co udělalo z dítěte plachého a tichého chlapce.

Když se to dozvěděli, rodičům bylo líto, že ponechali své dítě v péči neznámé osoby. Můžeme skutečně chápat situaci slabého fyzického stavu matky poté, co se jí narodilo druhé dítě během jednoho roku; ale neměli být taky pozorní vůči přecitlivělé povaze staršího dítěte? Okolnosti mohou samozřejmě nutit lidi, aby nechali své děti v rukou druhých. Doufám však, že můj příběh ukazuje, jak opatrný je třeba být při výběru těch, kteří jsou pověřeni pečovat o děti.

Zkušenosti z raného dětství se staly základem pro pozdější myšlení a jednání

Pokud je někdo požádán, aby vyprávěl nějaký incident v raném dětství, obvykle zjistí, že pokud událost nebyla výjimečně působivá, nedokáže si vzpomenout téměř na nic. I když by si člověk měl vzpomenout na události během druhého nebo třetího roku, člověk si je nepamatuje jako své vlastní zkušenosti, ale jako

stories told by one's mother or by other people around at the time.

Nevertheless, the fact that one does not remember early-childhood incidents does not mean that one has forgotten them. As I explained earlier, once it has in one way or another gone through the circuit-forming process in the brain, every experience and impression up to the age of three has become part of the foundation of the present self.

I am told that under hypnosis any person to whom it is suggested that he is now one year old will start speaking in year-old language and acting like a baby of that age. This means that every childhood experience is forever stored in the mind, once it has gone through the circuit-forming process in the brain, however impossible it may be to recall it.

It is also said that when man is driven to the last extremity, he suddenly relives the scenes of his early childhood. A politician, Mr. Kakuei Tanaka, has spoken of recalling his early childhood as it came back to him like a horse on a revolving carousel, when he wavered between life and death in a hospital during the war. He remembered being taken to a temple by his mother; the monk who had stood in front of the gate; and the monk's face, clothing, and manner of speaking—in complete and immediate detail. Later he told his mother about this "vision" and found out that it had actually happened when he was two years old.

Mr. Moriatsu Minato, president of the Nikko Research Center, was born in China, where he spent his early childhood. After that, however, he never spoke Chinese again and assumed he had forgotten it, until after many years he faced a situation in which he had to speak Chinese on a business trip

příběhy vyprávěné jeho matkou nebo jinými lidmi, kteří v té době byli poblíž.

Skutečnost, že si člověk nepamatuje incidenty v raném dětství, však neznamená, že na ně zapomněl. Jak jsem vysvětlil dříve, jakmile byla nějakým způsobem zformována v mozku současná spojení, každá zkušenost a dojem, která se udála do tří let, se stala součástí základu současného já.

Bylo mi řečeno, že v hypnóze začne každý, kdo je přesvědčen, že mu je jeden rok, mluvit v ročním jazyce a jednat jako dítě tohoto věku. To znamená, že každá dětská zkušenost je navždy uložena v mysli, jakmile se účastnila procesu vytváření spojení v mozku, i když se to jeví jako nemožné, člověk si ji bude pamatovat. (* pozn.)

Říká se také, že když je člověk vystaven extrémním situacím, najednou znovu prožívá scény ze svého raného dětství. Politik, pan Kakuei Tanaka, si vzpomněl na své rané dětství, které se mu připomělo, jako když jede koník na kolotoči, když byl během války v nemocnici mezi životem a smrtí. Vzpomněl si, jak ho jeho matka vzala do chrámu; mnich, který stál před branou; ta tvář, oblečení a způsob jakým mluvil ten mnich - v úplném a bezprostředním detailu. Později řekl své matce o této „vizi“ a zjistil, že se to skutečně stala, když mu byly dva roky.

Pan Moriatsu Minato, prezident výzkumného střediska Nikko, se narodil v Číně, kde prožil své rané dětství. Poté však už nikdy nepromluvil čínsky a předpokládal, že na to zapomněl, až po mnoha letech čelil situaci, kdy musel na služební cestě do Číny mluvit čínsky.

* pozn. – pokud bude toto spojení zachováno a nebude zničeno úrázem nebo alholem či jinými narkotiky

to China. The Chinese language came flowing out of his mouth perfectly naturally and it was so fluent as to surprise both him and his Chinese hosts. After that, of course, the business discussions went smoothly.

This story shows once again how firmly early-childhood experiences are inscribed upon the brain, and emphasizes once more the fact that experience and environment up to the age of three underpin the thinking and doing of our present selves.

Unless the foundation is sturdy, it is useless to try to erect a sturdy building: even if the building is beautiful in appearance, it will crumble to pieces when touched by a gale or an earth tremor, if the foundation is not firm.

Early development is about this most important foundation-making. This foundation must be made very strong from the beginning, for it will be impossible to start laying foundations when the building is up.

Čínský jazyk z jeho úst vycházel dokonale přirozeně a bylo tak plynulé, že to překvapilo jeho i jeho čínské hostitele. Po tom samozřejmě, obchodní rozhovory proběhly hladce.

Tento příběh znovu ukazuje, jak pevně jsou zážitky z raného dětství zakořeněny v mozku, a znovu zdůrazňují skutečnost, že zkušenosti a prostředí do tří let podporují myšlení a jednání našich současných já.

Pokud není základ pevný, je zbytečné pokoušet se stavět robustní budovu: i když by budova vypadala krásně, rozpadne se na kusy, když se setká vichřicí nebo zemětřesením.

Raný vývoj je nejdůležitější v tom, že se zde tvoří základy. Tento základ musí být od začátku velmi silný, protože nebude možné je předělat, když už na nich bude stát budova.

Part III

WHAT IS GOOD FOR YOUNG CHILDREN?

Část III

CO JE DOBRÉ PRO MALÉ DĚTI?

There Are No Formulas for Infant Education

I have up to now been discussing the importance of environment for the small child, and the influence of early-childhood environment on the formation of his later being. In most families, it is the mother who carries on her shoulders the main responsibility for educating her child, but what I am about to say applies to anyone involved in the care of young children. In the first place, the mother should use plenty of her own initiative and imagination in educating her child according to his own stage of development. The detailed suggestions I am about to make should be treated as ideas on which the mother must form her own judgment and which she should accept or discard according to the particular nature or stage of development of the individual child.

Whenever I recommend that a very young child should listen to good music and see a real painting, I find myself approached by earnest mothers who want to know exactly what is meant by "good music" and a "real painting." Is Beethoven good, or Mozart? Van Gogh or Picasso? One might, of course, after consulting specialists, recommend specific music and paintings for children. However, what I want to offer is suggestions for parents to consider in relation to their own child, not a rigid program guaranteed to

Neexistují žádné postupy pro vzdělávání dětí

Doposud jsem zmiňoval důležitost prostředí pro malé dítě a o vlivu prostředí, které obklopuje dítě v jeho raném dětství na způsobu vedení jeho pozdějšího života. Ve většině rodin nese hlavní odpovědnost za vzdělávání svého dítěte matka, ale já chci říci, že se ta zodpovědnost vztahuje na kohokoli, kdo se stará o mladé děti. Zaprvé, matka by měla při výchově svého dítěte využívat své vlastní iniciativy a představivosti vycházející z její úrovně znalostí. Podrobné návrhy, které se chystám podat, by se měly vnímat pouze jako myšlenky, na kterých matka zformuje svůj vlastní úsudek a které by měla poté přijmout nebo odmítnout podle konkrétní povahy nebo stadia vývoje jednotlivého dítěte.

Kdykoli když doporučuji, aby velmi malé dítě poslouchalo dobrou hudbu a vidělo skutečný obraz, narazil jsem na to, že nezkušené matky chtějí přesně vědět, co se myslí „dobrou hudbou“ a „skutečnou malbou“. Je Beethoven dobrý, nebo Mozart? Van Gogh nebo Picasso? Po konzultaci s odborníky bychom samozřejmě mohli doporučit konkrétní hudbu a obrazy pro děti. Chci však nabídnout návrhy, které by měli rodiče zvážit ve vztahu ke svému vlastnímu dítěti, a nikoli je brát jako přísný program, který by zaručoval, že po jeho absolvování vznikne

produce the perfect child. In education, particularly in infant education, there is no formula. Whatever the mother thinks is good for her child should be given to him without hesitation.

I think of this tendency to seek formulas as a serious defect in education: just because the child is five, he goes to kindergarten, and at the age of six he goes to elementary school. Such a policy based only on age ignores the young child's own level of ability. Japanese schools teach painting and numbers in kindergarten, "hiragana" (Japanese alphabet) in the first grade in elementary school, and Chinese characters in the second grade, on a pattern of educational thinking enslaved to the idea of a fixed program. We find the same response to the idea of early development: unless a strict formula is offered, no one dares to try it. I would prefer the notion that fixed ideas, formulas, and norms are *there to be defied.*

Holding the Baby Should Be Encouraged

A baby is feeling cross, Mother picks him up, and he stops crying and smiles: every parent throughout the world has experienced that situation, over and over again. But traditional wisdom has often been censorious of the mother who picks up her baby to soothe him—warning her against the "habit" of holding the infant constantly in her arms, and predicting that if a child is picked up whenever he cries, he will eventually never stop crying unless held. Is all this true? If these attitudes are taken simply as a warning against loving a child blindly, or "spoiling" him, I am willing to accept them. But I am firmly

dokonalé dítě. Ve vzdělávání, zejména ve výchově kojenců, neexistuje žádný konkrétní postup platný pro všechny. Cokoli si matka myslí, že je pro její dítě dobré, by to být dítěti dáno bez váhání.

Tuto tendenci, hledat postupy, považuji za vážnou vadu ve vzdělávání: právě proto, že dítěti je pět, musí do mateřské školy a ve věku šesti let chodí na základní školu. Taková politika založená pouze na věku ignoruje vlastní úroveň schopností malého dítěte. Japonské děti se učí malování a číslům už v mateřské škole a „hiraganu“ (japonská abeceda) se pak učí v první třídě na základní škole a čínské znaky ve druhé třídě. To všechno se učí podle pevného vzdělávacího programu. Dostáváme stejnou odpověď na myšlenku raného vývoje: pokud nebude nabídnut přísný postup, nikdo se neodváží jej vyzkoušet. Upřednostňoval bych představu, že pevné myšlenky, postupy a normy mají být nalezeny.

Nošení dítěte by mělo být podporováno

Dítě je něčím vyrušené a brečí, matka ho zvedne a ono přestane plakat a usměje se: každý rodič na celém světě zažil tu situaci znovu a znovu. Ale tradiční moudrost byla často kritická vůči takové matce, která zvedá své dítě, aby ho uklidnilo - varuje ji před „zvykem“ neustále držet dítě v náručí a předpovídá, že pokud je dítě zvednuto, kdykoli křičí, nakonec nepřestane plakat, pokud nebude nošeno úplně. Je to všechno pravda? Pokud jsou tyto postoje chápány jednoduše jako varování proti tomu, aby dítě nebylo slepě milováno rodiči nebo aby jej „nerozmazlovali“, jsem ochoten je přijmout. Ale jsem pevně

against taking the warnings literally. I believe in picking up the baby as much as possible.

To the infant who does not yet know any other means of self-expression, crying is the only way to draw attention to his needs. As long as he is crying, he is trying to ask for something, and to leave that appeal unanswered is to reject his earliest demand for vocal communication.

It has already been widely accepted as common sense that the infant's communication with the mother, particularly through touch—"skinship"—is important in the mental development of the child. An interesting experiment on this point was made by Dr. Harry Harlowe, head of the Primate Research Center at the University of Wisconsin, who had a newborn monkey baby taken away from its mother, offered it various artificially made mothers as substitutes, and studied what kind of mother the monkey baby sought.

One cylindrical substitute mother was made of wire, the other of cloth. Each doll was equipped with milk feeders and could be made to sway in a rocking motion. The result revealed that the monkey baby chose the warmth and soft touch of the cloth mother, and responded to the swaying motion. Dr. Harlowe concluded that the human baby too would tend to seek warmth, softness of touch, and rocking, and that the mother's gentle holding of the infant in her arms is as important for the emotional health of the child as her milk is for its physical well-being.

The reason I advocate holding the infant as often as possible is that I wish babies to have enough of this "touch" communication with their parents, as I see it as an essential part of the foundation of a sensitive human being. It is said that the famous wild

proti tomu, aby byly přijímány doslovně. Věřím, že dítě zvedání dětí je třeba dělat tolikrát, kolik je jen možné.

Kojenci, kteří dosud neznají žádné jiné prostředky sebevyjádření, mají jediný způsob, jak upozornit na své potřeby a tím je pláč. Dokud pláče, snaží se o něco požádat a nechat tuto výzvu nezodpovězenou, je odmítnutí jeho nejranější požadavků na komunikaci hlasem.

Už bylo konečně zdravým rozumem všeobecně přijato, že komunikace dítěte s matkou, zejména dotykem - „kůže na kůži“ - je důležitá pro duševní vývoj dítěte. Zajímavý experiment v tomto bodě provedl Dr. Harry Harlowe, vedoucí Centra Primate Research Center University of Wisconsin, který nechal novorozené opičí mládě odebrat matce a nabídl mu různé uměle vyrobené matky jako náhrady a studoval, jakou matku si zvolí opičí mládě.

Jedna válcová náhradní matka byla vyrobena z drátu, druhá z látky. Každá náhradní matka byla vybavena podavačem mléka a umožňovala houpat. Výsledek odhalil, že opičí mládě si vybralo teplo a měkký dotek látkové matky a reagovalo na kývavý pohyb. Dr. Harlowe dospěla k závěru, že i lidské dítě by mělo tendenci hledat teplo, hebkost na dotek a houpání, a že jemné držení matky dítěte v náručí je stejně důležité pro emoční zdraví dítěte, jako její mléko pro jeho fyzické pohody.

Důvod, proč obhajuji držení dítěte tak často, jak je to možné, je, že si přeji, aby děti měly dostatek této „dotykové“ komunikace se svými rodiči, protože to považuji za nezbytnou součást založení citlivé lidské bytosti. Říká se, že slavný divoký chlapec

boy of Aberon found his greatest security in having his hands held.

It Is a Good Thing for Parents to Take Their Babies into Bed with Them

Like the habit of holding the baby in the arms, sleeping with one's young child has also been condemned in Japan as an undesirable habit from the old days. Of course, it is troublesome if the child will go to sleep only if one of his parents lies down with him; but I have never heard of a case in which parents were completely at a loss in such a situation. On the contrary, it seems that new meanings can be found in this habit of sleeping with the small child, in terms of the healthy development of the child's ability and character.

One meaning is that the mother whose hands are full all day long and who hardly has enough time to communicate with her child has at least some time for such a purpose when she lies down with him and stays beside him until he falls asleep. Another point is that during that short time before the young child goes to sleep, his state of mind is very peaceful and readily receptive, so that if, instead of merely lying down with the child—or even falling sound asleep before the child does—the parent sings a song, tells a story, or reads a book, the impact on the child will be a very creative one.

It can also be suggested that instead of the mother, it is the father, after being absent all day, who should be the one to use this chance of communicating with the child. Dr. Seiji Kaya, formerly president of the

pocházející z Aberonu, nacházel největší pocit bezpečí, když jej někdo držel v rukou.

Je dobrý nápad, aby rodiče brali své děti do postele

Stejně jako zvyk držet dítě v náručí, i spánek s malým dítětem byl v Japonsku odsouzen jako nežádoucí zvyk ze starých časů. Je samozřejmě obtížné, pokud dítě půjde spát, pouze pokud si s ním jeden z rodičů ulehne; ale nikdy jsem neslyšel o případu, kdy by rodiče byli v takové situaci úplně v rozpacích. Naopak se zdá, že v tomto zvyku, spát s malým dítětem, lze najít nové úhly podhledu, pokud jde o zdravý vývoj schopností a charakteru dítěte.

Jedním z nich je, že matka, jejíž ruce jsou celý den zaneprázdněné a které sotva mají dost času na komunikaci se svým dítětem, má alespoň nějaký čas, když si s ním lehne a zůstane vedle něj, dokud neusne. Dalším bodem je, že během této krátké doby před tím, než malé dítě usne, je jeho stav mysli velmi uvolněný a pohotově vnímavý, takže pokud namísto pouhého ležení s dítětem - nebo dokonce usínání s dítětem - rodič zpívá píseň, vypráví příběh nebo čte knihu, může to mít kreativní vliv na dítě.

Lze také navrhnout, že namísto matky by měl tuto šanci na komunikaci s dítětem použít i otec, který je po celý den nepřítomen. Dr. Seiji Kaya, bývalý prezident

University of Tokyo, used to read a book to his child before he went to sleep, and he tells how, himself half asleep, he would read a book and begin to doze off, but if he stopped reading he would often find his child still awake and listening. Dr. Kaya remembers the experience with pleasure, but only years later was he reassured by the educationalists that that habit had been good.

It is also reported that research has been done in the Soviet Union on a method of learning in sleep. While still in a stage of light sleep before falling sound asleep, one listens to recorded information which remains in one's subconscious memory, ready for easy recall when it is reinforced in a state of wakefulness. This study is an indication that as yet unpredicted results may be obtained by offering learning experiences to the young child just before he falls asleep.

A Child Brought Up by a Tone-Deaf Mother Grows Up to Be Tone Deaf

"My child is tone deaf. I don't know what to do. There are many tone-deaf relatives on his father's side. So it must be a hereditary trait." I have often heard a mother complain in this way. True enough, there are tone-deaf children whose parents are tone deaf. However, this does *not* mean that tone deafness is a hereditary, or genetic, trait. On the other hand, tone deafness can be handed on from parents to children.

Suppose that the mother is tone deaf, and the child has to listen from morning till night to a lullaby sung out of tune. The child's mind will become accustomed to the mother's incorrect pitch exactly as it is, and

Univerzity v Tokiu, dříve, než odešel spát, četl knihu svému dítěti a říká, jak sám napůl spal, když četl knihu a jakmile mu spadla hlava a přestal číst, probudil se, a když šel zkontrolovat syna, dítě často našel vzhůru, jak poslouchalo. Dr. Kaya si tuto vzpomínku vybavuje s potěšením, ale teprve o několik let později jej pedagogové ujistili, že tento zvyk byl dobrý.

Uvádí se také, že v Sovětském svazu byl proveden výzkum metody učení ve spánku. Zatímco osoba je ještě ve fázi lehkého spánku, předtím než usne, poslouchá nahrávku a informace uchycené v podvědomé paměti jsou pak připravené k snadnému vyvolání, když je osoba ve bdělém stavu. Tato studie je ukázkou toho, že mohou být získány nepředvídané výsledky tím, když je dítěti těsně spaním dáno možnost se učit.

Dítě vychovávané matkou bez hudebního sluchu také nebude mít hudební sluch

„Moje dítě nemá hudební sluch. Nevím, co mám dělat. Na straně jeho otce je spousta tónově neslyšících. Takže to musí být dědičná vlastnost.“ Slýchával jsem často, jak si matka stěžuje tímto způsobem. Je pravda, že existují děti bez hudebního sluchu, jejichž rodiče jsou také bez hudebního sluchu. To však neznamená, že tónová hluchota je dědičná nebo genetická vlastnost. Na druhou stranu lze tónovou hluchotu předávat od rodičů k dětem.

Předpokládejme, že matka nemá hudební sluch a dítě musí poslouchat od rána do noci ukolébavku zpívanou mimo melodii. Dětská mysl si zvykne na matčinu nesprávnou výšku tak, jak je, a

using the pitch patterned after her model, he will sing songs out of tune in accordance with that pattern. Upon hearing the child sing, the mother will jump to the conclusion "My child is tone deaf—after all, musicality is inherited." Had Beethoven and Mozart been brought up by tone-deaf mothers, they would have been guaranteed to be tone deaf.

According to my theory, the tone-deaf child of a tone-deaf mother has a *superior* ability in hearing, for he can hear and receive exactly the incorrect pitch of the parent! Accordingly, I would imagine that both Beethoven and Mozart would have been *unsurpassedly* tone deaf.

Well, as an example to show that tone deafness is not a matter of heredity, I will give you a true story of a tone-deaf child cured of tone deafness. Dr. Shinichi Suzuki took on a six-year-old tone-deaf boy, living in Matsumoto, and cured him completely of tone deafness.

As is usual, this boy's mother was quite tone deaf. "A tone-deaf child is made so because he has been brought up by a tone-deaf parent," says Dr. Suzuki, whose technique was to have the boy listen repeatedly to the same song, in tune, that his mother sung for him out of tune. Dr. Suzuki said that the number of times that he had the boy listen to this song must have been four times as many as the several thousand times that his mother must have sung it for him. During that time, the mother's pitch pattern, formed in the boy's mind, was totally eradicated and the absolutely new and correct pitch pattern was formed, thus curing the boy completely of his tone deafness. This boy went on to learn to play the Brahms and Beethoven violin concertos correctly, and has since given solo performances in Canada.

podle způsobu a v jaké tónině matka dítěte zpívá, stejným způsobem, podle tohoto modelu, bude zpívat i dítě. Když pak matka uslyší zpívat dítě, skočí k závěru „Moje dítě nemá hudební sluch – takže závěr je jasný, hudební nadání je dědičné.“ Kdyby byli Beethoven a Mozart vychováni matkami bez hudebního sluchu, bylo by i jim zaručeno, že budou tónově hluší.

Podle mé teorie má, i když má matka bez hudebního sluchu tónově hluché dítě, tak přesto má toto dítě vynikající schopnost slyšet, protože může slyšet a přesně opakovat nesprávnou intonaci rodičů! A to dokonale! V souladu s tím bych si byl schopen představit i to, že Beethoven a Mozart klidně mohli být i nepřekonatelně tónově hluší.

Jako příklad, který ukáže, že tónová hluchota není věcí dědičnosti, dám vám skutečný příběh tónově hluchého dítěte vyléčeného z hluchoty. Dr. Shinichi Suzuki převzala šestiletého tónově hluchého chlapce žijícího v Matsumoto a zcela ho vyléčil z tónově hluchoty.

Jak je obvyklé, matka tohoto chlapce byla docela bez hudebního sluchu. „Tónově neslyšící dítě vzniká tak, že ho vychoval rodič s nepřesným vnímáním tónů,“ říká Dr. Suzuki, jehož technikou bylo, aby chlapec poslouchal opakovaně tu stejnou píseň ve správné tónině, kterou mu jeho matka zpívala falešně. Doktor Suzuki řekl, že nechal chlapce poslouchat tuto píseň asi čtyřikrát tolik, co ji slyšel za celou dobu od matky, která ji mohla zazpívat klidně i tisíckrát. Během této doby byl vzorec tónu matky, vytvořený v chlapcově mysli, zcela odstraněn a byl vytvořen zcela nový a správný vzor tónu, čímž chlapec zcela získal hudební sluch. Tento chlapec se pak nakonec naučil hrát na housle a zahrál správně Brahmse i Beethovena a od té doby měl několik sólových vystoupení i v Kanadě.

Thus, musical sense in particular, and character and development of the brain in general, can be seen to be conditioned by the mother's daily habits. Her most seemingly insignificant and trivial behavior can immeasurably affect the small child.

Never Fail to Respond When Your Baby Cries

A recent American best seller by Maya Pines titled *Revolution in Learning: The Years From Birth to Six* describes the following experiment in infant education.

Specially trained persons were sent to private homes and children's institutions in Washington, D. C., to instruct small children. They were sent to impoverished districts, inhabited mainly by blacks, to visit some thirty babies aged fifteen months. Each of these special tutors spent one hour every day, with the exception of Sundays, with one of the thirty babies, playing with him and talking to him. A psychologist, Dr. Earl Shaefer, explained that his aim was to stimulate the baby's intellect, with a focus on verbal expression. In another, similar, experiment, Dr. Shaefer had nine young women visit homes to instruct fourteen-month-old babies.

The results of intelligence tests given to these babies at the age of twenty-seven months showed their IQ assessments to be higher by ten to fifteen points than those of control babies, especially in regard to verbal ability.

The experiments above were conducted to promote the education of babies born into poor homes where both parents had to go out to work. The success of

Tedy, smysl pro hudbu obzvláště, charakter a vývoj mozku obecně lze považovat, že je vytvářen každodenními návyky matky. Její nejvíce zdánlivě nevýznamné a triviální chování může nezměrně ovlivnit malé dítě.

Nikdy nezklamte v odpovědi, když vaše dítě pláče

Nedávná nejprodávanější americká kniha od Mayi Pinesové s názvem *Revoluce ve vzdělávání: Léta od narození do šesti let* popisuje následující experiment ve vzdělávání kojenců.

Speciálně vyškolené osoby byly poslány do soukromých domovů a dětských zařízení ve Washingtonu, D. C., aby vyučovali malé děti. Byli posláni do chudých oblastí, obývaných hlavně černochy, na návštěvu asi třiceti dětí ve věku patnácti měsíců. Každý z těchto speciálních lektorů trávil každý den jednu hodinu, s výjimkou nedělí, s jednou z třiceti dětí, hrál si s ním a mluvil s ním. Dr. Earl Shaefer, psycholog, vysvětlil, že jeho cílem bylo stimulovat intelekt dítěte navíc speciálně skrze mluvení. V jiném podobném experimentu Dr. Shaefer nechal navštěvovat devět mladých žen jiné domovy, aby učili čtrnáctiměsíční děti.

Výsledky testů inteligence, kterým byly tyto děti podrobeny ve věku dvaceti sedmi měsíců, ukázaly, že jejich IQ hodnocení bylo o deset až patnáct bodů vyšší než hodnocení u kontrolních dětí, zejména s ohledem na verbální schopnosti.

Výše uvedené experimenty byly provedeny na podporu vzdělávání dětí narozených v chudých rodinách, kde oba rodiče museli chodit do práce.

these experiments in such homes as these should guarantee even greater success in more privileged homes, if parents take the trouble to play regularly and purposefully with their own children.

When a baby is two or three months old, he begins to laugh, babble, and remember all that happens around him. Before one knows it, he starts to carve his mother's trivial words and actions on his brain cells. Therefore, whether or not the mother is available as a companion greatly affects the development of the baby's intelligence.

Consider the following story. A young couple were living in a one-room apartment when their first boy was born. The apartment being small, the child and his mother were within earshot of each other regardless of what she was doing—and for her diversion she would be a companion to her baby when he babbled. But soon the family moved into a larger apartment with three rooms and a kitchen. Having extra rooms, the parents decided to have another child, and this time they had a baby girl. This child was reared in a quiet room away from the kitchen where the mother was always at work. Thus, whereas the older child started to talk coherently seven to eight months after birth, his younger sister was still only babbling at ten months. Moreover, in contrast to the vivacity of the brother, always beaming with smiles, the sister grew up to be very quiet and taciturn. It might be concluded that it was the degree to which the mother made herself available as companion to each of her children that accounted for this difference in their characters.

Úspěch těchto experimentů v takových podmínkách, jako jsou tyto, by měly zaručit ještě větší úspěch u více bohatých rodin, pokud rodiče budou mít obtíž si hrát pravidelně a účelně se svými vlastními dětmi.

Když má dítě dva nebo tři měsíce, začne se smát, blábolit a pamatovat si vše, co se kolem něj děje. Než to někdo pozná, začne dítě do mozkových struktur tvarovat spojení pro triviální slova a činy své matky. To, zda je matka k dispozici jako společnice, tedy výrazně ovlivňuje vývoj inteligence dítěte.

Zvažte následující příběh. Když se jejich první chlapec narodil, mladý pár žil v bytě v jednom pokoji. Protože byl byt malý, dítě a jeho matka byli na dohled od sebe navzájem bez ohledu na to, co dělala - a pro její zábavu byla matka společnicí k dítěti, když blábolilo. Ale brzy se rodina přestěhovala do většího bytu se třemi pokoji a kuchyní. A protože měli o pokoj navíc, rozhodli se rodiče mít další dítě a tentokrát měli holčičku. Toto dítě trávilo čas v klidné místnosti daleko od kuchyně, kde matka vždy pracovala. Zatímco starší dítě začalo soudržně mluvit v sedmém až osmém měsíci od narození, jeho mladší sestra ještě po deseti měsících jenom blábolilo. Na rozdíl od vitálního bratra, který vždy zářil úsměvy, sestra vyrostla jako velmi tichá a málomluvná. Dalo by se dojít k závěru, že tento rozdíl v jejich charakterech byl způsoben mírou péče, kterou matka dala k dispozici jako společnice všem svým dětem.

No Need to Talk Baby Talk to Your Baby

When I was dining the other day in a restaurant, I suddenly heard a little voice say from the next table, "Zhis time I say good-bye to you, Mum." Taken aback by this rather extraordinary statement, I looked round to see a boy of about two. In front of him was a dish of stew. Puzzled, I asked his mother for an explanation. "My child has memorized a television commercial for a certain brand of stew, and he must have remembered the lines when the stew was brought," she explained.

We adults are quick to forget the lines of television commercials shortly after seeing and hearing them; but the small child remembers them exactly, even long lines like this one, including the exact tone and intonation with which the lines are said.

People in most cultures often use so-called baby talk to infants and toddlers. However, television and radio programs are not conducted in baby talk for the purpose of communicating with infants, yet by the time the child is two years old, he can very well understand the language of an average program.

Of course, a baby only babbles when he starts talking. This is probably because of slowness in the development of his vocal organs rather than of his brain, so that his mouth does not move in coordination with his desire for speech. Therefore, if the grown-ups around him always talk to him in baby talk, on the basis of some prejudice that a baby understands only baby talk, correct language habits will never be connected up in his brain. To put it at its most extreme, the child may have to depend for the circuitry of correct English not on his own conversations with adults, but on listening to exchanges between the par-

Není třeba k dítěti mluvit jeho jazykem

Když jsem na návštěvě jednoho dne v restauraci, najednou jsem zaslechl malý hlas ze stolu od vedle: „Ťhak, říkám sbohem, mami.“ Ohromen tímto poněkud mimořádným výrokem jsem se rozhlédl a uviděl chlapce asi věku dvou let. Před ním byla mísa dušeného masa. Zmatený, požádal jsem jeho matku o vysvětlení. „Moje dítě si zapamatovalo televizní reklamu pro určitou značku gulášů a on si musel pamatovat slogan, když byl guláš přinesen.“ vysvětlila.

My dospělí rychle zapomínáme na televizní reklamy krátce poté, co jsme je viděli a slyšeli; ale malé dítě si je přesně pamatuje, dokonce i dlouhé věty, jako je tato, včetně přesného tónu a intonace, se kterými se tyto věty řeknou.

Lidé ve většině kultur často používají tzv. dětské žvatlání kojenci a batolaty. Televizní a rozhlasové programy však nejsou vedeny v dětském typu mluvy za účelem komunikace s dětmi, ale v době, kdy je dítě ve věku dvou let, může velmi dobře rozumět jazyku průměrného televizního pořadu.

Dítě samozřejmě blábolí, když začne mluvit. Je to pravděpodobně kvůli pomalému vývoji jeho hlasových orgánů, spíše než jeho mozku, takže jeho ústa se nepohybují v koordinaci s touhou po řeči. Proto, pokud s ním dospělí lidé v jeho okolí vždy hovoří v dětské řeči, na základě nějakého předsudku, že dítě rozumí pouze dětské řeči, nebudou v mozku dítěte nikdy vytvořeny správné jazykové návyky. Pokud zajdeme do krajností, může se stát, že správná výslovnost jazyka nebude závislá od jeho vlastních rozhovorů s dospělými, ale na poslechu dialogů mezi rodiči a jinými lidmi v jeho okolí.

ents themselves and among other grown-ups around him.

It is not, therefore, necessary to talk baby talk at all. The young child is in any case expected to grow up to understand correct English within a matter of months; for once he is in kindergarten, the parents suddenly try to cure him of baby talk, saying, "You are no longer a baby, so you must speak correctly." This is imposing an unnecessary double burden on the child.

I have heard that a French mother on the occasion of her daughter's marriage will say to the husband-to-be, "My daughter is not bringing any dowry, but she speaks fine French." Such pride in a good command of one's language seems to me admirable, and I would like to see every child given the best possible chance to speak fine French or English or Japanese. And the best possible chance depends upon the experience from infancy of conversations in correct French or English or Japanese with adults. If we do not offer the children such opportunities, all of them will very soon have to be shouting, "Zhis time, let's say good-bye to baby talk."

Neglecting Your Small Child Is Worse Than Spoiling Him

There has been in recent years a growing awareness in the United States that the problem of black underprivilege, for some the most important concern the nation has to face, lies not only in race prejudice but in the upbringing of black children before schooling. Many psychologists have conducted research in Harlem and various other black districts, and come to the conclusion that the differences in IQ ratings

Není tedy vůbec nutné hovořit s dítětem dětskou mluvou. Očekává se, že malé dítě během několika měsíců porozumí svému mateřskému jazyku v jeho správné formě; jakmile je ve školce, rodiče se ho najednou snaží vyléčit z dětského povídání a říkají: „Už nejsi malé dítě, takže musíš mluvit správně.“ To pro dítě představuje zbytečnou dvojitou zátěž.

Slyšel jsem, že francouzská matka při příležitosti manželství její dcery řekla manželovi: „Moje dcera nepřináší žádné věno, ale mluví dobře francouzsky.“ Obdivuji, když někdo s takovou hrdostí ovládá svůj mateřský jazyk a já bych rád viděl, aby každé dítě mělo nejlepší možnou příležitost se naučit mluvit dobře francouzsky, anglicky nebo japonsky. A nejlepší možný způsob by mohl vycházet z poslechu konverzací ve správné vyslovované francouzštině, angličtině nebo japonštině s dospělými už době, kdy je dítě velmi malé. Pokud dětem takové příležitosti nenabídneme, budou všechny brzy muset křičet: „Ťhak, řekněme sbohem dětskému žvatlání.“

Zanedbávat vaše malé dítě je horší než ho rozmazlovat

Ve Spojených státech v posledních letech roste povědomí o tom, že problém sociálního znevýhodnění černochů, která je jednou z největších starostí, kterým musí státy čelit, spočívá nejen v předsudcích, ale ve výchově černých dětí před školou. Mnoho psychologů provedlo výzkum v Harlemu a jiných dalších okresech s největším zastoupením černého obyvatelstva a dospělo k závěru, že rozdíly v hodnocení IQ

and character between black and white children are due in the first place to differences in environment before school age. Once they are in school, the differences in IQ formed in the early years are then compounded, and a widening racial gap between black and white becomes increasingly difficult to close.

Poverty, for instance, in many black families forces both parents to go out to work for a living, leaving the children virtually from the moment of birth to do their growing up "by themselves"—that is, supervised only by older siblings or casual baby-sitters. In contrast, the white children are likely to be brought up from the start surrounded by the earnest care and affection of the parents and others around them. This difference can be said to have created between black and white a problem to which there is no obvious solution.

Although I have made rather crude use of the topical contrast between white privilege and black deprivation, the same distinction might be made between homes in my own country, where contrasts in domestic environment are producing, for the same reasons, bright children and dull children, children with straightforward minds and children with distorted minds. We can, however, assume that these differences have stemmed not simply from differences in economic resources between parents, but also from differences in parental attitudes toward infant education.

One set of statistics (published in *Modern Esprit* magazine, No. 43) suggests that the more "permissive" a policy the parents adopt, the more insecure and defensive the children become. Such children seem to be hungry for love and tend constantly to seek the attention of grown-ups. Permissive practices as defined in the study included nursing the baby

a charakteru mezi černými a bílými dětmi jsou zapříčiněny především rozdíly v prostředí před školního věku. Jakmile jsou ve škole, rozdíly v IQ vytvořené v raných letech se zafixují a je stále větší problém uzavřít prohlubující se rasovou propast mezi černými a bílými.

Například chudoba v mnoha rodinách černochů nutí oba rodiče, aby chodili do práce, a nechávají děti od okamžiku narození, aby se vychovávaly „samy navzájem“ - to je, mladší děti jsou pouze pod dohledem starších sourozenců nebo příležitostně i chůvou na hlídání dětí. Naopak bílé děti budou pravděpodobně vychovávány od brzkého věku obklopené vážnou péčí i náklonností rodičů a dalších lidí kolem. Lze říci, že tento rozdíl způsobil, že mezi černými a bílými vznikl problém, k němuž neexistuje zjevné řešení.

Využil jsem rozdílu bílým a černým etnikem, abych zachytil onen rozdíl, stejně tak by bylo možné hledat rozdíly i mezi domovy v mé vlasti, kde rozdíly v domácím prostředí vytvářejí, ze stejných důvodů, čilé děti a líné děti, děti s bystrou myslí a děti s pokřivenou myslí. Můžeme však předpokládat, že tyto rozdíly nevyplývají pouze z rozdílů v ekonomických možnostech rodičů, ale také z rozdílů v postojích ke vzdělávání dětí.

Jedna sada statistik (publikovaná v časopise *Modern Esprit*, č. 43) naznačuje, že čím více rodiče zavádějí „volnější“ přístup ve výchově, tím jsou děti nejistější a neprůbojní. Zdá se, že takové děti touží po lásce a mají tendenci neustále hledat pozornost u dospělých. Volnější přístup ve výchově, jak je definovány ve studii, patří nepravidelné kojení dítěte a krmení pouze na jeho požadavek,

irregularly and feeding him only on demand, showering him with trivial toys, and neglecting to change diapers and underwear.

In contrast, although overprotection may produce a nervous and timid child, the infant reared in an atmosphere of profuse parental love and care is likely, in general, to be more able to adapt himself to society once grown up, and to be mentally stable and sensitive.

As more married women in our modern world go out to work, seeing themselves as no longer confined to housework and child-rearing, but as having individualities and definite roles in society, we also see more of the phenomenon of the so-called "latchkey child" who comes home to an empty apartment after school. I am not in any way opposed to a wife's cooperating with her husband to earn a living; but I am concerned that children not be neglected, or in the name of "permissiveness" be allowed to grow up without the adult love and protection they need.

A Young Child's Fears Are Often Rooted in Experiences the Adult Does Not Even Suspect

We like to regard early-childhood years as the happiest period in our lives, free of fears and worries about the complexities of life. However, in reality it is not likely that as small children we were always happy and buoyant. Just as we have worries in our sixties, toddlers too have their own insecurities and fears. And the reasons for these insecurities in the small child are often to be found in matters which to the adult are so trivial as to escape parental notice. An article in a magazine published by the Early Development Association recounts the following early-

ukazovat mu pouze jednoduché hračky a zanedbávat výměnu plen a spodního prádla.

Na rozdíl od toho, nadměrná ochrana může vést k úzkostlivému a plachému dítěti, kojenec chovaný v atmosféře hojné rodičovské lásky a péče je obecně schopen lépe se přizpůsobit společnosti, jakmile dospěje, a být mentálně stabilním a vnímavým.

Jelikož více vdaných žen v našem moderním světě chodí do práce a vidí sami sebe, že se již nejsou upoutány pouze na domácí práce a péči kolem dětí a že mají svou jedinečnost a určitou roli ve společnosti, současně s tím vidíme také častěji fenomén tzv. „dítěte, které je věčně samo doma“ a které se po škole vrátí do prázdného bytu. V žádném případě se nestavím proti tomu, aby se manželka podílela s manželem na společném živobytí; ale myslím si, že děti nesmí být zanedbávány anebo ve jménu „volnosti“, aby mohly vyrůstat bez lásky a ochrany dospělých, kterou potřebují.

Strachy malého dítěte mají často původ v zážitcích, o kterých si dospělí myslí, že nemohou mít žádný vliv

Rádi považujeme roky raného dětství za nejšťastnější období v našem životě, bez obav a starostí o složitost života. Ve skutečnosti však není pravděpodobné, že jsme jako malé děti byli vždy šťastní a veselí. Stejně jako máme starosti v šedesáti letech, i batolata mají své vlastní nejistoty a obavy. A důvody těchto nejistot v malém dítěti se často vyskytují ve věcech, které jsou pro dospělého tak zanedbatelné, že unikají pozornosti rodičů. Článek v časopise vydávaném ve sdružení Early Development Association popisuje následující zážitky v raném dětství pana

childhood experience of Mr. Shoutaro Miyamoto, head of the Kazan Astronomical Observatory of the University of Kyoto.

"My father must have been greatly interested in singing *Noh* songs. His friends often came to our home to practice. My mother busied herself serving tea and cakes, so I was left alone to go to sleep in another room. I remember being very much frightened by the oppressive and gloomy melodies of *Noh* songs, and crying aloud. But my mother was concerned about the comfort of the guests, and she tried to put me to sleep in a hurry. Even now it is terror that is roused in me, instead of a feeling of peace, when I hear that Buddhistic, gloomy tone." (*Early Development,* No. 4, 1961.)

Mr. Miyamoto's parents could never have dreamed that the *Noh* chanting would leave their son with such a fear, never to be wiped out even in adulthood. Mr. Miyamoto remembers with pleasure the stories of "Kizaemon Badger" and "Ikkyu Osho" that his grandmother told him before he went to sleep, and the sound of music from *Carmen,* and the *Moonlight Sonata* played on a player piano. Why, of all his early-childhood experiences, should the hearing of the *Noh* songs have roused such fears in him? It is something to give us, who are concerned with early development, food for thought: perhaps, for instance, it was not simply the oppressive, gloomy melody of the *Noh* songs, but the loneliness and darkness of the room where he was left by himself, that gave rise to the terror.

I do not mean, of course, to rush to a conclusion about what should be done in such a situation. I mean only to point out that what seems a trifle to grown-ups may leave an indelible scar in the heart of a child.

Shoutara Miyamota, vedoucího kazaňské astronomické observatoře Kjótské univerzity.

„Můj otec se musel velmi zajímat o zpěv písní zvaných *Nok*. Jeho přátelé často chodili do našeho domu, aby cvičili. Moje matka se věnovala podávání čaje a koláčků hostům, takže jsem zůstal sám, abych spal v jiné místnosti. Pamatuji si, jak jsem byl velmi vyděšený hlubokými a pochmurnými melodiemi písní *Noh* a jak jsem hlasitě plakal. Ale moje matka byla znepokojena pohodlí hostů a snažila se mě ve spěchu uspat. I nyní cítím obrovský strach namísto pocitu míru, když slyším ten buddhistický, ponurý tón. “ (Early Development, No. 4, 1961.)

Rodiče pana Miyamoty si nikdy nedokázali představit, že by zpěv *Noh* mohl zanechat v jejich synovi takový strach, který ho neopustí ani v dospělosti. Pan Miyamoto si s potěšením pamatuje příběhy "Kizaemon Badger" a "Ikkyu Osho", které mu řekla jeho babička, než odešel spát, a melodii z opery Carmen nebo sonáty Měsíčního světla hranou na klavír. Proč by ze všech jeho raných dětských zážitků měl právě poslech písní *Noh* vyvolávat takové obavy? Je to něco, co nám dává, pro ty kdož se zajímají o raný vývoj, prostor k zamyšlení: snad to nebyla jen utiskující, ponurá melodie písní *Noh*, ale i osamělost a temnota místnosti, kde bylo dítě samo, jež vyvolalo onu hrůzu.

Nechci samozřejmě dojít k závěru o tom, co by se v takové situaci mělo dělat. Chci jen poukázat na to, že to, co vypadá jako maličkost pro dospělé, může v srdci dítěte zanechat nesmazatelnou jizvu.

A Newborn Baby Senses Quarrels Between His Mother and Father

It is easy to tell at once from the infant's face that his parents do not get along very well: the infant's facial expression is one of gloom and anxiety. You might suppose that a newborn baby cannot possibly respond to the subtleties in a relationship between husband and wife; but a baby is endowed with a sensitive mind that reacts to every vibration around him.

What will happen to a baby who witnesses his parents' repeated ugly quarrels every day? Needless to say, he does not understand the significance of bickering between the parents, but he is sure to reflect in some way the feelings stirred up by expressions of hostility, which may come to inform his whole being. It is only natural that a child surrounded by anger and resentment has a dark and anxious face. It may be a matter of heredity whether the child has large eyes or a pointed nose, but the baby's facial expression is the very mirror in which is reflected the situation between his mother and father. I remember a marriage counselor describing being appalled, when a young woman came to seek advice about a divorce, by seeing exactly the same expression of sadness on her face and on that of the baby she held in her arms.

Such a child, in whom are implanted impressions of loathing and anger, will already, by the time he grows up and starts going to kindergarten and elementary school, have had his personality set in misery and destructiveness.

Any examination of the records of juvenile delinquency reveals that most youngsters in trouble have spent their crucially important early years in un-

Novorozeně vnímá hádky mezi matkou a otcem

Z dětského obličeje lze snadno vyčíst, když jeho rodiče spolu moc dobře nevycházejí: v takovém případě pak výraz obličeje dítěte odráží projevy chmurnosti a úzkosti. Dalo by se předpokládat, že novorozené dítě nemůže reagovat na jemnosti ve vztahu mezi manželem a manželkou; ale dítě je vybaveno citlivou myslí, která reaguje na každou vibraci kolem něj.

Co se stane s dítětem, které je každý den svědkem opakovaných ošklivých hádek svých rodičů? Netřeba dodávat, že nerozumí významu hašteření mezi rodiči, ale určitým způsobem se v něm odráží pocity vyvolané projevem nepřátelství, které mohou informovat celou jeho bytost. Je přirozené, že dítě obklopené hněvem a rozhořčením má ponurou a úzkostnou tvář. Když má dítě velké oči nebo špičatý nos, může se jednat o projev dědičnosti, ale výraz obličeje dítěte je to samé zrcadlo, ve kterém se odráží situace mezi jeho matkou a otcem. Vzpomínám si, že jeden manželský poradce byl vyděšen ze stejně smutného výrazu dítěte a ženy, když přišla na radu ohledně rozvodu.

Takovému dítěti, ve kterém jsou vštípeny dojmy nenávisti a hněvu, bude mít již v době, kdy vyrůstá a začne chodit do mateřské a základní školy, osobnost zdeformovanou bídou a ničivostí.

Jakékoli zkoumání záznamů o kriminalitě mladistvých odhaluje, že většina mladých lidí měla problémové roky v kriticky důležitém období raného věku v důsledku nešťastné situace doma.

happy home situations. Their feelings and actions from the time they began to know what went on around them, and to act in social situations, have their roots in the unconscious experience of their early-childhood years before school age.

Dr. Shinichi Suzuki once said at a lecture, "When you go home today, line up your children. You will be able to read in their faces a history of the relationship between you as husband and wife." These words have never left me.

It is not particularly necessary to do any *special* thing to promote early development for your child. To create a harmonious relationship between husband and wife and a pleasant home atmosphere is the best start you can make.

Parents' Habitual Anxiety Is Catching

"My child is moody like his father" or "My child is careless like his mother," parents complain who are inclined to think that their children's virtues derive from themselves and their defects from the other parent. However, I hope that parents who have read this book up to this point have fully realized that what their children are, their virtues and their faults, are all the outcome of the way they have been brought up from birth.

Early development is often misunderstood as aimed at raising IQ ratings, or making toddlers read or write: things which can be measured by some means. But what is really much more significant is development of the skills of judgment and evaluation and of sensitivity, which are impossible to measure.

Jejich pocity, činy a jednání v sociálních situacích od doby, kdy začali chápat, co se kolem nich děje, mají své kořeny v nevědomé zkušenosti svých raných dětských let ještě před školním věkem.

Doktor Shinichi Suzuki jednou na přednášce řekl: „Když dnes půjdete domů, podívejte se na své děti. V jejich tvářích budete moci číst historii vztahu mezi vámi jako manželem a manželkou.“ Tato slova mě nikdy neopustila.

V podstatě není nutné dělat nějaké zvláštní věci, které by podpořily raný vývoj vašeho dítěte. Vytvořit harmonický vztah mezi manželem a manželkou a příjemnou domácí atmosférou, je tím nejlepším začátkem.

Obvyklé zlozvyky rodičů se přenášejí na děti

„Moje dítě je náladové jako jeho otec“ nebo „Moje dítě je nedbalé jako jeho matka,“ si stěžují rodiče, kteří mají sklon si myslet, že ty dobré vlastnosti jejich dětí pocházejí od nich a ty špatné od druhého rodiče. Doufám však, že si rodiče, kteří tuto knihu dočetli až sem, si jsou plně vědomi, že to, čím jsou jejich děti, jejich dobré a špatné stránky, jsou výsledkem způsobu, jakým byli vychováni od narození.

Raný vývoj je často nepochopen, je-li pouze zaměřen na zvyšování IQ, nebo na to, aby děti brzy četly nebo psaly: tedy soubor vlastností, které lze určitým způsobem měřit. To, co je však mnohem významnějším, je rozvoj dovedností jako jsou posuzování, hodnocení a ohleduplnost, které nelze měřit.

For these there is no particular program involved; it is how the parents act and behave and feel in daily life that is the very material on which the child is reared and which forms his mind and personality.

As I said earlier, a child born of a tone-deaf mother will be tone deaf if he listens to her sing every day. Likewise, a child reared by a moody person will be moody, and a child brought up by a careless person, careless. In the case of tone deafness, the mother who is aware of it can find a way not to affect her child by not singing herself but letting the child listen to tuneful records.

Nevertheless, one's character, emotions, and sensitivity are qualities one often does not discern in oneself. And even if one is aware of flaws in one's character, it is not easy to correct and improve them. Hence, it is essential to be extremely careful about them.

If the mother should catch a cold, she may well try to prevent her child from catching it too, by refraining from holding him too close or using an antiseptic gargle; in Japan, mothers often make the child wear a mask covering his nose and mouth. But there are not many mothers who try so hard not to give to their children their own character flaws.

The virus in a mother called "anxiety" is far more contagious and powerful than a cold.

The Father Should Communicate More Often with His Child

A child often grows to adulthood remembering with surprise the pleasant times he spent with his father, because these times were, in most families at least,

Pro rozvoj těchto vlastností neexistuje žádný konkrétní postup; je to o tom, co a jak rodiče dělají, jak se chovají a jaké pocity projevují v každodenním životě, což je ten stejný základ, ze kterého dítě vyrůstá a který utváří jeho mysl i osobnost.

Jak jsem již řekl, dítě matky bez hudebního sluchu nezíská hudební sluch, bude-li dítě poslouchat každý den zpěv matky. Podobně bude dítě chované náladovou osobou náladové a dítě vychované nepozornou osobou nepozorné. V případě hudebního sluchu může matka, která si je toho vědoma, najít způsob, jak své dítě neovlivnit tím, že nebude zpívat, ale nechá dítě poslouchat skladby ve správné tónině.

Nicméně charakter člověka, emoce a citlivost jsou vlastnosti, které člověk v sobě často téměř nerozezná. A i když si někdo uvědomuje nedostatky ve svém charakteru, není snadné je opravit a vylepšit. Proto je nezbytné o ně velmi pečovat.

Pokud má matka být nachlazená, může se také pokusit o to, aby její dítě zůstalo zdravé, a to tím, že se jej nebude dotýkat příliš často nebo použije desinfekční prostředek; v Japonsku matky často nutí dítě nosit roušku zakrývající jeho nos a ústa. Ale není mnoho matek, které by se snažiili se stejnou vytrvalostí chránit své dětem před vady svého charakteru.

Virus v matce zvaný „úzkost“ je mnohem nakažlivější a silnější než nachlazení. * pozn.

Otec by měl více komunikovat se svým dítětem

Dítě často vyroste do dospělosti a vzpomíná na příjemné chvíle, které strávilo se svým otcem a tyto chvíle byly velmi vzácné, alespoň ve většině rodin.

*pozn. Pan Ibuki podceňuje sílu sebevýchovy na základě sebereflexe a negativních zpětných vazeb od života v pozdějším věku dítěte a i v dospělosti.

so few. My eldest son has been and still is strongly impressed by the things we did together: rowing in a boat on the sea, and eating a dish of crushed ice with sweetened red beans on our way home from a walk. These events took place several decades ago and I myself have completely forgotten them.

The role of a father in a home has traditionally been the authoritarian role—he is the imposer of discipline, rather than the caring parent. If the child rarely sees the father except to be scolded by him, that child is likely to grow up rebellious, regarding his father as his enemy. An insecure child, because of his very sensitivity, frequently does not have good feelings toward his father. And though it may be that a child brought up by a very strict "education-papa" who outdoes his "education-mama" will turn out a genius or a hero, it is more than likely he will simply be submissive and lacking in character. And in the reverse case, where a father is a drunkard and brutal or obsequious to his wife, taking no interest in the education of the child, the child is likely to exhibit behavior problems and possibly become in time a juvenile delinquent. Such histories are common enough.

In most societies, I assume that the mother will have the major role in educating her child. But by this I do not mean that the father should leave this education entirely to the mother. To be a good partner to the mother—isn't this the father's role in the education at home? A harmonious atmosphere in a home cannot be achieved by the mother's efforts alone.

The other day I happened to be in a bus and observed a family of three who seemed to be on their way to a picnic somewhere. A little girl, around three years of age, was happily talking with her father.

Můj nejstarší syn byl a stále je silně ohromen věcmi, které jsme spolu dělali: veslovali v lodi na moři a jedli misku drceného ledu se slazenými červenými fazolemi na cestě domů z procházky. Tyto události se odehrály před několika desítkami let a já sám jsem je úplně zapomněl.

Role otce v domácnosti byla tradičně autoritativní rolí - je to spíše představitel disciplíny než pečující rodič. Pokud dítě vídá otce většinou, když mu bude něco vyčítat, bude dítě pravděpodobně vzpurné a bude svého otce brát jako svého nepřítele. Nejisté dítě z důvodu své citlivosti vnímá svého otce často špatně. A i když se může stát, že z dítěte vychovávaného velmi přísným „tátou učitelem“, který překonává jeho „matku učitelku“, se stane géniem nebo hrdinu, je více než pravděpodobné, že bude prostě poddajným a bude mu chybět charakter. A v opačném případě, kdy je otec opilý a brutální nebo poslušný své manželce a nezajímá se o vzdělání dítěte, je pravděpodobné, že dítě bude mít problémy s chováním a časem se stane mladistvým delikventem. Takové historie jsou dost běžné.

Ve většině společností předpokládám, že matka bude hrát hlavní roli při vzdělávání svého dítěte. Ale tím nemyslím, že by otec měl toto vzdělání nechat úplně na matce. Být dobrým partnerem matky - není to role otce v domácím vzdělávání? Harmonickou atmosféru v domácnosti nelze dosáhnout pouze úsilím matky. Jednoho dne jsem náhodou byl v autobuse a sledoval jsem tříčlennou rodinu, která asi jela někam na výlet. Holčička, asi tři roky, šťastně mluvila se svým otcem.

Though not meaning to listen to them, I was beside them and overheard, "Papa, what can be made out of ten gums (chewing-gum)?" "Well, with ten gums you will have Guam Island. Wouldn't you like to go there with me?" (In Japanese, "gum" and "Guam" are pronounced alike, and the word for "ten" is pronounced like the word for "island," so the phrase is a pun in Japanese.) Thus they were carrying on a simple and innocent conversation. The mother was beside them reading a weekly magazine, as if pretending not to know what was being said between them. I felt that the father was positively trying to communicate with his daughter, and that the mother was taking care not to get in the way. This girl would grow up to be a wonderful woman, I thought. What sounded like a trivial enough conversation to a grown-up must have been a source of intense enjoyment to the child.

No wonderful child will be reared in a home where the mother is the leader in child care and the father only her follower, and no pressure for time or exhaustion after work should prevent fathers from having more contact with their children.

The More Brothers and Sisters There Are, the Better They Get On Together

The tendency in most modern countries is toward the nuclear family—a young couple living independently, separate from their parents and other relatives—and toward smaller families of one, two, or three children. Of course, problems of housing and employment have encouraged this tendency. Never-

I když nechtěl poslouchat jejich rozhovor, byl jsem vedle nich a zaslechl jsem: „Tati, co se dá vyrobit z deseti žvýkaček?“ „No, s deseti žvýkačky budeš mít ostrov Guam. Nechtěli byste tam jít se mnou?“ (V japonštině jsou slova „žvýkačka“ a „Guam“ vyslovovány stejně a slovo „deset“ má stejnou výslovnost jako „ostrov“, takže věta je v japonštině slovní hříčka.) Jednoduchá a nevinná konverzace. Matka vedle nich četla časopis, jako by předstírala, že neví, co si mezi sebou říkají. Cítil jsem, že se otec pozitivně pokouší komunikovat se svou dcerou, a že matka se starala, aby se jim do toho nepletla. Tato dívka vyroste v nádhernou ženu, pomyslel jsem si. To, co znělo jako obyčejný rozhovor s dospělými, muselo být pro dítě zdrojem intenzivního požitku.

Žádné skvělé dítě nevyroste v domě, kde matka je vůdčí osobou v péči o děti a otec pouze její následovník, a žádný nedostatek času a ani vyčerpání po práci by nemělo otcům bránit ve větším kontaktu s jejich dětmi.

Čím více bratrů a sester je, tím lépe se spolu vycházejí

Ve většině moderních zemí je tendence směřovat k jaderné rodině - mladému páru, který žije odděleně, odděleně od svých rodičů a jiných vztahů - a směrem k menším rodinám jednoho, dvou nebo tří dětí. Problémy s bydlením a zaměstnáním tuto tendenci samozřejmě podpořily.

theless, it has many drawbacks in terms of early development.

I was myself an only child, a circumstance at that time very rare. I was envious of my friends who had brothers and sisters and used virtually to push my way into my friends' homes, where the families had uproarious mealtimes and the children played and quarreled boisterously.

Interestingly enough, a firstborn in any home is often "the first born and least clever"; he is quiet and pleasing in manners but, to put it rather brutally, lacking in spirit. In contrast, one of my friends, the middle one of three brothers, was bold to a point of impudence and never cried easily, even when his older brother bullied him. He never surrendered even when both his older and his younger brother fought against him. I am not the only observer of such a situation; it is a common one.

Yet why is it that the children born of the same parents and brought up in the same home turn out so different in respect to character and ability? A generally accepted theory has been that the parents do not pamper their second and third children as much as their first child, so the second and third children develop naturally a sense of independence. But a recent theory on infant education has added another dimension to this hypothesis.

No matter how hard the parents try to create a good atmosphere in their home for their first child, and the stimulation and variety of experiences that he needs, he is at a disadvantage in comparison with the second, who has from birth the companionship and competition of another child to deal with and is thus likely to develop a far stronger and livelier character. Even more does this apply to the third

Nicméně, má však mnoho nevýhod, pokud jde o raný vývoj.

Já sám jsem byl jediným dítětem rodičů, v té době velmi ojedinělá okolnost. Záviděl jsem svým přátelům, kteří měli bratry a sestry, a prakticky jsem se tlačil do domovů mých přátel, kde rodiny měly hlučné večeře a děti si bouřlivě hrály a hádaly se.

Je zajímavé, že prvorozený, v kterémkoli domě, je často „prvorozený a nejméně chytrý"; je tichý a příjemný v chování, ale řečeno poněkud brutálně, je trochu zaostalý. Naproti tomu jeden z mých přátel, prostřední ze tří bratrů, byl odvážný až do bodu bezohlednosti a nikdy moc neplakal, i když ho jeho starší bratr šikanoval. Nikdy se nevzdal, i když proti němu bojoval jak jeho starší, tak i mladší bratr. Nejsem jediný pozorovatel takové situace; je to obecně platné.

Proč je to tak, že děti narozené stejným rodičům vychovávané ve stejném domě se liší co do charakteru a schopností? Obecně uznávanou teorií bylo, že se rodiče svým druhorozeným a třetirozeným nevěnují s takovou péčí jako jejich prvnímu dítěti, takže druhé a třetí děti si přirozeně rozvíjejí pocit nezávislosti. Avšak současná teorie o vzdělávání kojenců do této hypotézy přidala další rozměr.

Bez ohledu na to, s jakou námahou se rodiče pokoušejí vytvořit v jejich domově dobrou atmosféru pro své první dítě množstvím stimulací a rozmanitých zážitků, které potřebuje, je v porovnání s tímto druhé dítě, které má od narození společníka a je s ním nestále v soutěži, v nevýhodě, a proto se v něm pravděpodobně vyvine mnohem silnější a živější charakter. Ještě více to platí pro třetí a čtvrté dítě, které se takto vytrénují v houževnatosti na duchu i na těle.

and the fourth children, who will be trained to be tough and strong in both body and personality.

A child who takes violin lessons, for instance, and whose older brother or sister is also taking lessons is said to learn and improve very rapidly. Perhaps this is because this child has listened to his brother and sister perform at a concert and has been fired with ambition to do the same; perhaps he has been attracted to the records that they play. In any case, he has probably listened to them playing from the moment of his birth, and the sounds of their playing have served as lullabies.

It is often said that "The poor have the most children," as though it were the number of children that keeps them poor. But many men born in poor homes make something special of themselves, and this may well be accounted for by the fact that a child is likely to grow up to be superior in both character and ability if brought up in a scintillating home where the more brothers and sisters there are, the more stimulated each becomes.

The Presence of Grandparents Provides Good Stimulation

Where young couples live separately from their parents, older people tend to be ousted from their role in the education of young children, as well as from their other roles in life, and they are treated as a nuisance. This is a general trend in the industrialized world. It is sometimes said that old people make a pet of a small child, as of a cat, and encourage him to be self-centered and spoiled, so that the parents

Například o dítěti, které se věnuje hře na housle a jehož starší bratr nebo sestra také hrají, se říká, že se velmi rychle učí a zlepšuje. Možná je to proto, že toto dítě poslouchalo, jak jeho bratr a sestra hrají na vystoupeních, a chtělo udělat totéž; možná jej zajímalo poslouchat skladby, které se hrály. V každém případě je pravděpodobné, že poslouchalo hru na housle už od okamžiku svého narození, a zvuky jejich hraní sloužily jako ukolébavky.

Často se říká, že „chudí mají nejvíce dětí“, jako by je jejich počet dětí udržoval v chudobě. Ale mnoho lidí narozených v chudých domovech je něčím zvláštní, a to může být dobře vysvětleno skutečností, že dítě pravděpodobně vyroste do šikovnějšího charakteru i schopností, pokud bude vychováno v živém domě, kde je více bratrů a sester, o to více každé z nich bude stimulováno.

Přítomnost prarodičů jsou dobrými podněty

Tam, kde mladé páry žijí odděleně od svých rodičů, mají starší lidé tendenci být vyloučeni ze svých rolí ve vzdělávání malých dětí, jakož i od ostatních rolí v životě a jsou pak považováni za obtíž. Toto je obecný trend v industrializovaném světě. Někdy se říká, že staří lidé dělají z malých dětí něco jako domácího mazlíčka, jakým jsou kočky a podporují dítě, aby se soustředilo na sebe a bylo rozmazlené, takže potom rodiče neví, co si mají počít s takovým dítětem.

will not know what to do with him. This sort of thinking seems to be particularly prevalent among mothers who consider themselves modern and progressive. I know of a family of three living in a tiny one-room apartment, having left the grandparents' home simply because the parents feel they cannot bring up their child properly when the old people are around.

Is it necessary to go as far as that to achieve a nuclear family? It is a questionable step in relation to the upbringing of small children, whatever it may mean in other aspects of life. Of course there are still instances in Japan even today in which mother-in-law and sister-in-law torment the daughter-in-law out of the house, treating the firstborn as the treasure of the house and other family members as nothing. Such feudal attitudes still survive. But it is also true that a situation in which several generations are living together has great advantages. There is among old people a great store of cultivation, culture, and wisdom in which the young could share; and contact across the generations is in any case an emotionally enriching experience. Any tendency to spoil the child is more than compensated for by the affection, the telling of stories, and the reminiscences, all sources of stimulation and refreshment to the child.

The great Japanese scientist Dr. Seiji Kaya says that the people who influenced him most in his early-childhood years were his grandparents. Dr. Kaya's grandfather was head of a village near what is now Akikawa-cho in Kanagawa Prefecture. He is said to have been so strict that he had merely to walk toward the house and cough in order to frighten a crying child into silence. Yet this grandfather's strictness was rigorously governed by reason, not by sheer

Tento druh přemýšlení se zdá být převládající obzvláště mezi matky, které se považují za moderní a progresivní. Vím o tříčlenné rodině žijící v malém jednopokojovém bytě, která opustila domov prarodičů jednoduše proto, že rodiče mají pocit, že nemohou správně vychovat své dítě, když jsou kolem staří lidé.

Je nutné jít až tak daleko, abychom dosáhli jaderné rodiny? Jedná se o sporný krok ve vztahu k výchově malých dětí bez ohledu na to, jaké jiné aspekty života mohou být ovlivněny. Samozřejmě v Japonsku stále existují případy, kdy i tchýně a švagrová trápí matku prvorozeného dítěte a považují ho za poklad domu a ostatní členy rodiny za nic. Takové feudální postoje stále přetrvávají. Je však také pravda, že stav, kdy žije několik generací pohromadě má velké výhody. Mezi starými lidmi je velká zásoba zdvořilosti, kultury a moudrosti, kterou mohou mladí přejímat; a kontakt napříč generacemi je v každém případě emocionálně obohacujícím zážitkem. Jakákoli tendence rozmazlovat dítě je kompenzována náklonností, vyprávěním příběhů a vzpomínkami, což jsou všechno zdroje stimulací a povzbuzení pro dítě.

Velký japonský vědec Dr. Seiji Kaya říká, že lidé, kteří ho nejvíce ovlivňovali v raném dětství, byli jeho prarodiče. Jeho dědeček byl hlavou vesnice poblíž dnešního Akikawa-cho v prefektuře Kanagawa. Říká se, že byl tak přísný, že když jenom procházel kolem nějakého domu, zakašlal tak hlasitě, aby vyděsil plačící dítě a přinutil jej být ticho. Přesto byla přísnost tohoto dědečka přísně řízena rozumem, nikoli pouhou náladou.

shortness of temper. Thus Dr. Kaya was never led astray, although he became temporarily rebellious. He grew up to be a man of spirit and resilience. In contrast to his grandfather, his grandmother was a calm woman who quietly did her weaving all year round. Perhaps it was from his grandmother that Dr. Kaya gained his own powers of concentration: when he weeded the garden, it seems, he was never satisfied until it was completely clear of weeds! And according to the psychologist Dr. Akira Tago, it is these powers of concentration that have made Dr. Kaya the man of character and the world-famous scholar he is today.

Contact Among Babies Should Be Greatly Encouraged

I have already made the point that the mother who is in contact with her baby through "skinship" from morning to night is giving him in the most enriching way the stimulation he needs. This affects the development not only of the infant's intelligence but of his sensitivity as well.

However, the baby would benefit most if, instead of having a single bond with the mother only, he also had constant physical contact with father, brothers and sisters, cousins, and other babies. Some mothers keep their baby in the house all day and night, but it is very important to take the child out of the house and let him be in touch with other babies. This is not only to promote the development of his intelligence, but to cultivate in him the qualities of cooperation, sociability, and leadership.

Dr. Kaya tak nikdy nebyl veden na scestí, i když se dočasně vzbouřil. Vyrostl v odvážného a pevného muže. Na rozdíl od svého dědečka byla jeho babička klidná žena, která byla klidným společníkem po celý rok. Možná to bylo od jeho babičky, že Dr. Kaya získal své vlastní schopnosti soustředění: když plel záhony od trávy, zdálo se, že nikdy nebyl spokojen, dokud nebylo úplně čisté! A podle psychologa Dr. Akiry Tago jsou to právě tyto schopnosti soustředění, díky nimž byl Dr. Kaya charakterním mužem a světově proslulým učencem, kterým je dnes.

Kontakt mezi batolaty by měl být velmi podporván

Už jsem uvedl, že matka, která je od rána do noci v kontaktu se svým dítětem prostřednictvím „dotyků kůže na kůži“, mu dává stimulaci nejvíce obohacujícím způsobem, kterou potřebuje. To ovlivňuje vývoj nejen inteligence dítěte, ale také jeho citlivosti.

Pro dítě by však bylo nejvíce prospěšné, kdyby namísto jediného pouta s matkou mělo také neustálý fyzický kontakt s otcem, bratry a sestrami, bratranci a dalšími dětmi. Některé matky drží své dítě v domě po celý den a noc, ale je velmi důležité vzít dítě z domu a nechat ho být v kontaktu s ostatními dětmi. Nejde jen o podporu rozvoje jeho inteligence, ale také o rozvoj spolupráce, společenského chování a vedení.

Dr. Harry Harlowe, in his research with primates, has experimented on social contact among baby monkeys and its effect on the development of intelligence and sociability.

In the first experiment, Dr. Harlowe placed a baby monkey in an isolation room—a cage completely covered by boards, inside which was placed only the nipple of a milk bottle. The aim was to see how the baby monkey would behave if it were kept alone in the cage for three months, then taken out and placed among a group of baby monkeys that had not been isolated. This monkey, though it was at a loss when first placed in the group, began to liven up within a week, and soon played with the other monkeys. The next experiment was made on a monkey baby that had been kept in isolation for six months, after which it was thrown into a group. This one did not play at all; it stooped and cowered in a corner, never joining the other baby monkeys. A third experiment on a baby monkey that had been in complete isolation for one year proved that it was utterly incapable of playing, even with other monkeys that had also been isolated. Finally, an ordinary, nonisolated monkey was put in a cage along with the ones that had been isolated, and this poor creature is said to have had a nervous breakdown out of sheer loneliness. The IQ ratings of the monkeys segregated for six months or more did not approach anywhere near those of the ordinary ones.

Having read of Dr. Harlowe's experiments, I felt fully justified in applying their results to human babies and drawing at least a tentative conclusion that a human baby deprived of contact with a variety of people will be seriously handicapped in development of both intelligence and character. Now, as distinct

Dr. Harry Harlowe ve svém výzkumu s primáty testoval vliv na rozvoj inteligence a společenských schopností v závislosti na míře sociálního kontaktu mezi mláďaty opic.

V prvním experimentu umístil Dr. Marlowe mládě opice do samostatné místnosti - klec zcela pokrytou deskami, uvnitř které byla umístěna pouze savička od láhve mléka. Cílem bylo zjistit, jak by se opice chovala, kdyby byla držena v kleci po dobu tří měsíců osamoceně, pak byla vytažena a umístěna mezi skupinu opic, které nebyly izolovány. Tato opice, přestože nevěděla jak reagovat, když byla poprvé v kontaktu s ostatními ve skupině, se začala do týdne sžívat a brzy si zahrála s ostatními opicemi. Další experiment byl proveden na opičím mláděti, které bylo drženo v izolaci po dobu šesti měsíců, a poté bylo umístěno do skupiny. Tahle opička si nehrála vůbec; sedla si a schovala se v rohu, nikdy se nepřipojila k dalším mláďatům opic. Třetí experiment s opicí, která byla po dobu jednoho roku v naprosté izolaci, dokázal, že bylo naprosto neschopné si hrát, a to i s jinými opicemi, které byly také izolované. Nakonec byla do klece, kde byla izolovaná opice, vložena obyčejná neizolovaná opice a toto ubohé stvoření údajně projevovalo známky nervového zhroucení z osamělosti. Hodnoty IQ opic segregovaných po dobu šesti měsíců nebo déle se nepřiblížily nikdy k těm běžně chovaných ve skupině.

Když jsem si přečetl experimenty Dr. Harlowa, cítil jsem se oprávněný k tomu, abych použil jejich výsledky na děti a vyvodil alespoň předběžný závěr, že dítě zbavené kontaktu s různými lidmi bude vážně postiženo ve vývoji inteligence a charakteru.

from the situation in the old days, people often have little to do with their neighbors, but I would like at least to see mothers of young children making the effort to get together with each other for the sake of the children.

Quarrels Develop the Child's Social Skills

It has often been said that man is basically a social animal, impelled by his instinct to live in a group, and that it is impossible for him to live apart from society. On the other hand, man is also motivated by the frontal lobes of his brain, which assert his own consciousness of self. Thus he must always seek a harmony between his social and his individual being. Unless a balance is established between these two, he is unable to adjust to society.

The achievement of this harmony in man depends very much on early upbringing. I for one think that this is possible only on the basis of a pattern of thinking established early which insists both on the individual right to be respected and on the collective responsibility to cooperate. Communication among young children is the grounding on which such a pattern can be built.

A toddler around two years of age begins to outgrow playing by himself and starts to play with other children. The child who has been asserting himself under the protection of his parents begins to learn for the first time to be cooperative in a group. It is to be expected that he may come home crying because he has not been able to have his way, but he has been learning how to live in a group, both while play-

Nyní, na rozdíl od situací v dřívějších dobách, lidé často nemají co do činění se svými sousedy, ale rád bych alespoň viděl to, jak matky malých dětí usilují o to, aby se spolu navzájem setkávali kvůli dětem.

Spory rozvíjejí sociální dovednosti dítěte

Často se říká, že člověk je v podstatě společenské zvíře, které jeho instinkty podněcují k tomu, aby žil ve skupině, a že pro něj není možné žít odděleně od společnosti. Na druhé straně se člověk vnímá i jako jednotlivec na základě činnosti jeho čelních mozkových laloků. Musí tedy vždy hledat rovnováhu mezi svým společenským a individuálním bytím. Pokud mezi těmito dvěma potřebami nebude dosaženo rovnováhy, nemůže se přizpůsobit společnosti.

Dosažení této harmonie u člověka do značné míry závisí na včasné výchově. Myslím si, že je to možné pouze na základě vzoru myšlení zavedeného brzy, který se skládá z respektování individuálního práva, tak na kolektivní odpovědnosti spolupracovat. Komunikace mezi malými dětmi je základem, na kterém může být takový vzor postaven.

Batole ve věku kolem dvou let si začíná hrát samo a začíná si hrát s ostatními dětmi. Dítě, které do té doby bylo pod ochranou svých rodičů, se začíná poprvé učit spolupracovat ve skupině. Dá se očekávat, že přijde domů s pláčem, protože se mu nepodařilo dosáhnout jeho cesty, ale naučilo se žít ve skupině skrze společné hry a hádky s ostatními dětmi.

ing harmoniously with other children and while quarreling with them. Quarreling, far from being a purely negative experience, is particularly important, because it cultivates in the child gregariousness at the same time as individual initiative.

Quarrels between children can be classified into three types: those in which the child takes the initiative in provoking another child; those in which the child must stand up to a quarrel stirred up by another child; and those in which the child fights in retaliation.

These different types of quarrels are manifested at different ages; for example, at the age of two the child is likely to be only passively involved in a quarrel, whereas at the age of three he is increasingly the one who provokes. This may mean that the self in the child is being formed and expressed increasingly.

There are various causes for disputes among young children, such as fighting over a toy, slide, and swing, or verbal abuse. But there is no quarrel without cause. Any attempt to scold, and teach the infant that it is wrong to fight, without ascertaining the cause does nothing to promote a spirit of cooperation in him. In fact, it may be said to be an impertinence on the part of the parents to interfere with an argument between children; it is like picking a bud, destroying a growing instinct for group life.

Children have their own reasoning among themselves; they assert themselves and cooperate with one another in their own ways. Here, there is no room for adult reasoning. Judging children's quarrels from an adult viewpoint, and preaching to them that it is wrong to dispute with others or that a child who quarrels is bad, only produces an unsocial and angry

Hádání, zbaveno čistě negativního projevu, je zvláště důležité, protože to kultivuje v dětech cit pro spolupráci a současně vlastní podnikavost (příklad – dítě si ztěžuje, že ve školce je jiné dítě, které mu neustále bere hračky, se kterými si chce hrát).

Hádky mezi dětmi lze rozdělit do tří typů: ty, u kterých dítě je provokatérem jiného dítěte; ty, ve kterých dítě musí čelit hádce vyvolané jiným dítětem; a ty, ve kterých dítě bojuje v odvetných opatřeních.

Tyto různé typy hádek se projevují v různém věku; například ve věku dvou let bude dítě pravděpodobně pasivně zapojeno do hádky, zatímco ve třech letech je stále více tím, kdo provokuje. To může znamenat, že v dítěti se formuje a vyjadřuje sebeuvědomění stále více.

Existují různé příčiny sporů mezi malými dětmi, například boj o hračku, skluzavku a houpačku nebo slovní zneužívání. Ale není tam žádný spor bez důvodu. Jakýkoli pokus hubovat dítě a učit jej, že je špatné bojovat, aniž by zjistilo příčinu, neudělá nic, co by v něm podporovalo ducha spolupráce. Ve skutečnosti lze říci, že část rodičů cítí nutnost zasahovat do sporu mezi dětmi; Je to jako vyštípnout pupen, zničit rostoucí instinkt pro skupinový život.

Děti mají mezi sebou vlastní důvody; prosazují se a vzájemně spolupracují svým vlastním způsobem. Zde není prostor pro uvažování dospělých. Soudit dětské hádky z pohledu dospělých a kázat jim, že je špatné se dohadovat s ostatními nebo že dítě, které se hádá je špatné, vytváří ve výsledku pouze nesociální a zlostné dítě. Hádání lze místo toho považovat za první lekci ve skupinovém životě.

child. Quarreling can be seen instead as the first lesson in group living.

Spanking Can Be Used Effectively Only While the Baby Is Too Young to Understand Its Significance

"A foolish king surrounded by blindly faithful ministers"—thus some ironic wit described the baby, with his parents the blindly faithful ministers, obeying every word of their child, who is nevertheless thought of as the foolish king because he has as yet no understanding.

No matter how foolish the king may be, however, while he is very small and sleeping quietly most of the day, he is no great trouble to his parents. However, around two or three years of age, that child may very well have turned out so self-centered as to be almost unmanageable. Then the parents seem to think for the first time that they should begin to discipline the child. So they scold and punish the child whenever he does something "wrong," suddenly changing their role from adoring courtiers to that of "devil-tamers." Nevertheless, "taming" or "training" at this late stage achieves very little.

The damage was done by the parents' conduct as "blindly faithful ministers" while the child was under a year old, little as they themselves may realize it. A child around two or three years old has developed his ego, his sense of self, and he is ready to rebel. He can no longer be obedient to his parents. The more the parents scold and punish him, the more rebellious and defensive he becomes, and the parents in turn get ever more hysterical. It is a vicious circle.

Výprask lze efektivně využívat pouze tehdy, když je dítě příliš mladé, aby pochopilo jeho význam

"Hloupý král obklopený slepě věrnými ministry" - tímto ironickým vtipem popsalo dítě své rodiče, jako slepě věrné služebníky, jenž poslouchají každé slovo svého dítěte, které je považováno za rozmarného krále, přestože dosud nemá žádného porozumění.

Bez ohledu na to, jak rozmarný může být král, protože je velmi malý a po většinu dne tiše spí, není pro jeho rodiče velkým problémem. Nicméně, asi ve věku dvou nebo tří let, se to stejné dítě může velmi dobře ukázat tak sebestředné, že je téměř nezvládnutelné. Potom si rodiče poprvé myslí, že by měli začít dítě vést k disciplíně a kázni, aby poslouchalo. Takže hubují a trestají dítě, kdykoli udělá něco „špatného“ a náhle změní rodiče svou roli z uctívání dvořanů na roli „ďábelských krotitelů“. Nicméně „zkrocení“ nebo „poslušnosti“ se v této pozdní fázi dosahuje jen velmi málo.

Škoda už byla způsobena chováním rodičů jako „slepě věrných služebníků“ už když dítěti bylo méně než jeden rok, dříve než si to sami rodiče mohou uvědomit. Dítě ve věku kolem dvou nebo tří let vyvinulo své ego, svůj smysl pro sebe a je připraveno se bouřit. Už nemůže být poslušné rodičům. Čím více ho rodiče nadávají a potrestají, tím vzpurnější a defenzivnější se stává a rodiče se zase stávají hysteričtějšími. Je to začarovaný kruh.

In order to avoid this, there is only one thing to do—to train and discipline the child *before* he is a year old, before he develops his ego. For example, the infant should be kept on regular schedules of feeding and diaper-changing from immediately after birth. Regular schedules will help discourage the child from eating casually between meals as he grows up, and so prevent him from getting too fat, and even from falling into the habit of bed-wetting which sometimes persists right up to school age.

The natural parental desire to "bring up a baby freely, at least in infancy" can thus turn out disastrously. The infant during the first year does not feel or understand strictness or physical punishment. In contrast, the child aged two and three feels spanking very painfully. That is why spoiling the infant at first, then shifting to a policy of strictness only incites rebellion in him. The result is the opposite of what the parents have intended. Spanking can be effectively employed *only* while the infant is too young to understand its meaning.

Anger and Jealousy in the Small Child Are Expressions of Frustration

The infant cannot express his feelings in words; that is all the more reason for the parent to handle the child sensitively by reading his face.

Speaking from the young child's point of view, I doubt that the child is often as well understood by his mother as she thinks he is. It is much more likely that, pressed by the need to do the laundry perhaps, she is tempted to dismiss the child's feeling too

Abychom tomu zabránili, je třeba udělat pouze jednu věc - vycvičit a vést ke kázni dítě před tím, než mu bude rok, než si vyvine své ego. Například by mělo být dítě udržováno v pravidelných režimech krmení a výměny plen bezprostředně po narození. Pravidelné rozvrhy pomohou dětem později od nechutenství u jídla, když vyrůstá, a to mu pak brání v nadměrném ukládání tuku a dokonce i ve zvyku močit do postele, která někdy přetrvává až do školního věku.

Přirozená touha rodičů „vychovávat dítě svobodně, alespoň v dětství“ se tak může změnit v katastrofu. Dítě během prvního roku necítí ani nechápe přísnost ani fyzický trest. Naproti tomu se ve věku dvou a tří let cítí výprask velmi bolestně. To je důvod, proč první rozmazlování dítě a pozdější přechod v politiku přísnosti v něm vyvolává jen vzpouru. Výsledkem je opak toho, co rodiče zamýšleli. Výprask lze efektivně využít pouze tehdy, když je kojenec příliš mladý na to, aby pochopil jeho význam.

Hněv a žárlivost v malém dítěti jsou projevem frustrace

Malé dítě nemůže vyjádřit své pocity slovy; to je o to větší důvod, proč rodič citlivě čte pocity dítěte z jeho tváře.

Když už mluvíme z pohledu malého dítěte, pochybuji, že jeho matka mu rozumí tak dobře, jak si ona myslí. Je mnohem pravděpodobnější, že při naléhavé potřebě vyprat prádlo je v takovém rozpoložení, kdy je pro ni pravděpodobnější, že se odmítne zabývat pocity dítěte, přičemž se nezatěžuje hledat příčiny jeho utrpení a strádání.

lightly, not troubling to find out the cause of his anger or distress.

Professor Toshio Yamashita, an expert in infant psychology at the Tokyo Kasei University, has listed the following six points as causes of anger in young children:

1) Poor physical condition caused by illness
2) Physical misery, caused by hunger or fatigue
3) Exceptional excitement after an unpleasant experience or a frightening incident
4) Lack of enough exercise, so that the child is charged with unreleased energy
5) Temper tantrums to satisfy some specific desire
6) The example of irritable parents

From this list, it would seem that the causes of anger in the small child are mostly to be found in his surroundings and in his upbringing. If one does not identify and remove the cause for anger, but scolds him unsparingly or lets him have his way with the idea of quickly getting rid of the troublesome child, one will only make him defiant or self-centered.

The parent may think that he or she knows and thoroughly understands the emotional state of the child; but from the child's standpoint, he obviously does not feel understood, for he is irritated and infuriated. The firmness the child needs in his parents can distinguish a reasonable demand from an unreasonable one, and lack of such intelligent firmness produces a poorly adjusted child.

Jealousy in the child is said to appear around one and a half years of age. Jealous behavior is bound

Profesor Toshio Yamashita, odborník na kojeneckou psychologii na Tokijské univerzitě Kasei, uvedl následujících šest bodů jako možnou příčinu hněvu u malých dětí:

1) Špatný fyzický stav způsobený nemocí
2) Fyzické utrpení způsobené hladem nebo únavou
3) Výjimečné vzrušení po nepříjemném zážitku nebo děsivé události
4) Nedostatek pohybu, dítě je nabito nevydanou energií
5) Záchvaty hněvu, aby uspokojilo určité konkrétní potřebu
6) Vzor chování převzatý od podrážděných rodičů

Z tohoto seznamu by se zdálo, že příčiny hněvu u malého dítěte se většinou vyskytují v jeho okolí a v jeho výchově. Pokud člověk neidentifikuje a neodstraní příčinu hněvu, ale bezohledně nadává, nebo dítě prostě nechá být, aby se rychle zbavil, protože je problematické, dítě bude jenom více vzpurné nebo více soustředěné na sebe.

Rodič si může myslet, že zná a důkladně chápe emoční stav dítěte; ale z pohledu dítěte se zjevně necítí dobře pochopen, protože je podrážděný a rozzlobený. Pevnost, kterou dítě u svých rodičů potřebuje, může odlišit rozumnou poptávku od nepřiměřené a nedostatek takové inteligentní pevnosti způsobuje špatně přizpůsobené dítě.

O žárlivosti dítěte se říká, že se objevuje kolem jednoho a půl roku věku. Žárlivé chování je svázáno

to accompany the arrival of a new brother or sister, especially in a first child who up to this point has been the only child, with the parents completely to himself. The child may be jealous even of conversation between the parents themselves, and such feelings often lie behind apparently unreasoning misbehavior in small children.

Every show of temper in the small child, in short, has necessarily its cause, which is frequently frustration. If the parents ignore how the child feels, and only scold or praise him, the child is left unsatisfied. What the parents should aim to do is to remove the causes of frustration, instead of suppressing its expression.

Don't Make Fun of Your Child's Weakness in Front of Strangers

This may sound like an unnecessary piece of advice, but I know an editor in a publishing house who has a striking habit. When talking to people, he incessantly pinches his nose. This habit becomes ever more conspicuous as discussions get more serious, or if the tables turn against him: that is, whenever his nerves are strained. Although he knows that he does this and is embarrassed about it, once he is sufficiently engrossed in something he becomes totally oblivious and his hand once more wanders toward his nose.

According to his own account of the matter, his nostrils, when he was small, were unusually large for his face. As children normally do between the ages of two and three, he used to pick his nose while

doprovázet příchod nového bratra nebo sestry, zejména u prvního dítěte, které bylo do tohoto okamžiku jediným dítětem, s rodiči zcela pro sebe. Dítě může žárlit i na konverzaci mezi rodiči samotnými a takové pocity často leží za zjevně nepřiměřeným chováním malých dětí.

Každá ukázka temperamentu v malém dítěti má zkrátka nutně svůj důvod, který je často frustrací. Pokud rodiče ignorují to, jak se dítě cítí, a pouze ho nadávají nebo chválí, je dítě neuspokojené. Cílem rodičů by mělo být odstranění příčin frustrace, namísto potlačení jejího projevu.

Nedělejte si srandu ze slabosti vašeho dítěte před cizími lidmi

Může to znít jako zbytečná rada, ale vím o editorovi v nakladatelství, který má nápadný zvyk. Když mluví s lidmi, nevyhnutelně svírá nos. Tento zvyk se stává stále viditelnějším, protože diskuse jsou vážnější, nebo pokud se stoly otočí proti němu: to znamená, kdykoli jsou jeho nervy napjaté. I když ví, že to dělá a je z toho trapně, jakmile je dostatečně něčím ponořen, stává se zcela nevšímavým a jeho ruka se znovu putuje k nosu.

Podle jeho vlastního popisu věci byly jeho malé nozdry, když byl malý, neobvykle velké pro jeho tvář. Protože děti normálně dělají mezi dvěma a třemi lety, zvykl si chvíli zvedat nos

absorbed innocently in play. Then his parents would say, regardless of the presence of other people, "Don't do that, or your nostrils will get even larger." As his self-consciousness increased, he fell into the habit of pressing his nostrils with his fingers in order to make them smaller, and could not rid himself of it even after he entered school, and his friends used to tease him about it. This experience was so powerful that he began to feel generally inferior and grew up very timid.

When he told me this, though not meaning to offend him, I looked hard at his face and found that his nostrils were not large at all; they were if anything small, and did not by any means stand out in his face—though even if they had stood out, I could not understand the insensitivity of parents who would expose his weak point publicly. Fortunately, this man had a sympathetic grandmother who always comforted him, and he was able to grow up into an effective human being capable of performing his role in society. But he has never been able to free himself of his bad habit, as he told me jokingly. However, it might have turned out anything but a joke. This small incident could have crippled him in his social adjustment without his ever realizing why.

This sort of example is not so rare as one might expect: there are many parents who discuss their children's weaknesses and defects in the presence of strangers, thinking perhaps that the children do not understand. However trivial the defect may in fact be, one can never predict what harm it may do to the child at a vulnerable stage of his development to have it publicly exposed—a small child, after all, has no way of knowing what is trivial and what is not.

vstřebává nevinně ve hře. Potom jeho rodiče řekli, bez ohledu na přítomnost jiných lidí, „nedělejte to, nebo se vaše nozdry ještě zvětšují.“ Když se jeho sebevědomí zvětšovalo, upadl do zvyku tlačit si nozdry prsty. aby je zmenšil, a nemohl se toho zbavit ani poté, co vešel do školy, a jeho přátelé ho o tom dráždili. Tato zkušenost byla tak mocná, že se začal cítit celkově podřadně a vyrostl velmi plachý.

Když mi to řekl, i když to nemělo v úmyslu ho urazit, podíval jsem se na jeho tvář tvrdě a zjistil, že jeho nosní dírky nebyly vůbec velké; Byli, kdyby něco maličkého, a v žádném případě nevyčnívali z jeho tváře - i když vyčnívali, nemohl jsem pochopit necitlivost rodičů, kteří by veřejně odhalili jeho slabinu. Naštěstí měl tento muž sympatickou babičku, která ho vždy utěšovala, a byl schopen vyrůst v účinného člověka schopného vykonávat svou roli ve společnosti. Ale nikdy se nedokázal zbavit svého špatného zvyku, jak mi řekl žertem. Mohlo se však ukázat jako vtip. Tento malý incident ho mohl ochromit v jeho sociální úpravě, aniž by si vůbec uvědomil proč.

Tento příklad není tak vzácný, jak by se dalo očekávat: existuje mnoho rodičů, kteří diskutují o slabostech a nedostatcích svých dětí v přítomnosti cizinců, možná si myslí, že jim nerozumí. Ačkoli může být vada triviální, nikdy nelze předvídat, jakou újmu může dítě v ohrožené fázi jeho vývoje způsobit, že bude veřejně vystaveno - malé dítě přece nemá žádný způsob, jak vědět, co je triviální a co není.

For instance, a child whose curly hair has often been ridiculed in front of strangers may grow up with the habit of leaving his hat behind wherever he goes. This may sound like a perverse reaction, since if he does not wear a hat, his curly hair is all the more noticeable; but self-consciousness can cast very complex shadows on a young child's mind, and Sigmund Freud himself has described many examples of this kind of reaction.

Better to Praise Than to Scold the Child

Of the two techniques, praising and scolding, it is the latter that often seems the more powerful in influencing the small child; but in the long run this is not necessarily true. Scolding can develop in a child the perverse tendency to defy. The point is that both praising and scolding should be done only with care.

For example, imagine a mother carrying a glass of juice to a table. Her toddler, already eager to imitate his mother, demands to do the same, but the mother jumps on him—"Don't do that!"—for fear he may spill the juice. This is a wrong approach, especially if, when the same child gets a little older, the mother nags at him, "Why don't you help me?" Even if what the child wants to do may be a little beyond him, it is better to praise him—"How grown up you are!"—then pour a little of the juice out of the glass if necessary, and let him carry it. Such consideration is important.

Dr. Suzuki told me a story about a visit he made to a violin school in a provincial town where one

Například dítě, jehož kudrnaté vlasy byly často vysmívány před cizími lidmi, může vyrůstat se zvykem nechat klobouk kdekoli. Může to znít jako zvrácená reakce, protože pokud nenosí klobouk, jeho kudrnaté vlasy jsou ještě výraznější; sebevědomí však může v mysli malého dítěte vrhat velmi složité stíny a sám Sigmund Freud popsal mnoho příkladů tohoto druhu reakce.

Je lepší chválit než nadávat dítě

Z těchto dvou technik, chválit a nadávat, se často jeví jako mocnější v ovlivňování malého dítěte; ale z dlouhodobého hlediska to nemusí nutně být pravda. Plísnění se u dítěte může vyvinout zvrácená tendence vzdorovat. Jde o to, že jak chválit, tak plísnění by mělo být prováděno pouze pečlivě.

Představte si například matku nesoucí sklenici šťávy ke stolu. Její batole, které už touží napodobit svou matku, požaduje, aby udělalo totéž, ale matka na něj skočí - „Nedělej to!“ - ze strachu, že může rozlit šťávu. cial pokud, když se stejné dítě dostane o něco starší, matka na něj naštve: "Proč mi nepomůžeš?" I když to, co dítě chce dělat, může být trochu mimo něj, je lepší ho pochválit - „Jak jsi dospělý!“ - potom nalít trochu šťávy ze sklenice, pokud je to nutné, a nechat ho nosit Takové úvahy jsou důležité.

Dr. Suzuki mi vyprávěl příběh o návštěvě houslové školy v provinčním městě

child was seen as a peculiarly intractable problem. He played his violin outrageously badly, and no one, it seems, could help him. Dr. Suzuki said to him, "Will you play the violin for me?" and the child played dutifully. True enough, it was a dreadful performance, but Dr. Suzuki praised him. "Fine, fine," he said, and then added, "I can play this part in this way. Do you think you can do the same?" "Yes, I can," the child responded, and he took his lesson like a lamb, making a real effort to cooperate. It seems he had been scolded in the past for his bad playing, but what he craved was encouragement. Dr. Suzuki believes that children are much more effectively handled by praise than by reproof.

Nevertheless, there naturally are times when it is necessary to scold; and then, instead of merely scolding the child for bad behavior, it is better to show him an alternative or to reason with him. If the child should start tearing up a newspaper that you have not yet finished reading, for instance, instead of merely slapping his hand and taking the paper away from him, you could give him another newspaper to play with. If this is not done, the child's very proper impulse to be active is suppressed, and at the same time the object of his interest is taken away, leaving him nowhere else to turn or nothing to do. If you cannot think of an alternative, it is at least essential to give the child a reason for the prohibition. He may not fully understand your reasoning, but he is likely to find in your attitude a feeling of conviction that he does understand.

dítě bylo vnímáno jako zvláštně neřešitelný problém. Hrál na housle strašně špatně a zdá se, že mu nikdo nemůže pomoci. Dr. Suzuki mu řekl: „Budeš na mě hrát na housle?“ A dítě hrálo poslušně. Je to pravda, byla to hrozná představení, ale doktor Suzuki ho pochválil. "Dobře, dobře," řekl a pak dodal: "Tímto způsobem můžu hrát tuto roli." Myslíš si, že můžeš udělat to samé? “„ Ano, můžu, “odpovědělo dítě a vzal lekci jako jehně, a skutečně usiloval o spolupráci. Zdálo se, že byl v minulosti nadáván kvůli špatnému hraní, ale touží po povzbuzení. Dr. Suzuki věří, že děti jsou mnohem efektivněji chváleny chválou než výčitkami.

Nicméně přirozeně jsou časy, kdy je třeba nadávat; a pak je namísto pouhého hledání dítěte za špatné chování lepší ukázat mu alternativu nebo s ním uvažovat. Pokud by dítě mělo začít trhat noviny, které jste ještě nedokončili, například místo toho, aby jen plácl rukou a odnesl papír od něj, můžete mu dát další noviny, se kterými si bude hrát. Pokud se tak nestane, potlačí se velmi správný impuls dítěte k aktivitě a zároveň se odstraní předmět jeho zájmu, takže se nikomu jinému neotáčí a nic nedělá. Pokud nemůžete vymyslet jinou alternativu, je alespoň nezbytné dát dítěti důvod pro zákaz. Možná nebude plně rozumět vašemu uvažování, ale ve vašem postoji pravděpodobně najde pocit přesvědčení, kterému nerozumí

Part IV

PRINCIPLES OF TRAINING

STIMULATION AND A SENSE OF ORDER

Část IV

ZÁSADY VÝCVIKU

STIMULACE A SNÍMEK OBJEDNÁVKY

Arousing Interest Is the Best Motivation

Two- to three-year-old children come every day, led by their mothers, to Dr. Shinichi Suzuki's violin class, to take lessons. And many must at first go reluctantly. They look curiously here and there or jump up and down in the corridor, showing no interest in the violin. To attempt all of a sudden to make a toddler play the violin can only lead to tears, tantrums, and an intense reaction against the instrument, for the child at this stage is beginning to develop an ego and a sense of self.

At the beginning, therefore, Dr. Suzuki lets the child do what he wants when he comes every week, and he deliberately does not give him a violin. Very soon he finds that the child sits down quietly and watches a child of his own age playing. Within two or three months, he will have memorized the entire piece that his friend has been playing, and will himself be eager to play it. The teacher will wait for the point at which the child can no longer control his enthusiasm, and only then does he give him his first lesson on the violin. This period of waiting varies with different children, but at the longest it lasts about six months.

"Arousing interest is the best motivation" is the fundamental principle of Dr. Suzuki's teaching. In his view, forcing a reluctant infant to "study and

Vzrušující zájem je nejlepší motivací

Dva až tři roky staré děti chodí každý den, vedené svými matkami, na houslovou třídu Dr. Shinichi Suzuki, aby se zúčastnili lekcí. A mnozí se musí nejprve zdráhat. Vypadají zvědavě sem a tam, nebo skočí nahoru a dolů na chodbě a neukazují na housle žádný zájem. Zkoušet hru na batolata najednou může housle vést pouze k slzám, hněvům a intenzivní reakci na nástroj, protože dítě v této fázi začíná rozvíjet ego a smysl pro sebe.

Na začátku proto Dr. Suzuki nechá dítě dělat, co chce, když přichází každý týden, a úmyslně mu nedává housle. Velmi brzy zjistí, že se dítě tiše posadí a sleduje dítě svého věku, jak si hraje. Za dva nebo tři měsíce si zapamatuje celou skladbu, kterou hraje jeho přítel, a bude si ji hrát. Učitel bude čekat na okamžik, ve kterém dítě už nebude moci ovládat své nadšení, a teprve potom mu dá první lekci na housle. Tato doba čekání se liší u různých dětí, ale nejdéle trvá asi šest měsíců.

„Vzrušující zájem je nejlepší motivací" je základní princip výuky Dr. Suzukiho. Podle jeho názoru nutí neochotné dítě „studovat a

practice" is the worst thing you can do. Once the child shows a real interest in the violin, he will make rapid and remarkable progress, sometimes even to Dr. Suzuki's surprise. As the proverb says, "What one likes one will do well," and there is no education method more effective than engaging a child's real interest and enthusiasm. For this, the parent's main role is in arousing that interest: instead of teaching the child how to count, the parent should interest him in numbers, and instead of teaching the writing of letters, interest him in writing itself. In other words, the parent's role is to prepare the child for education.

Of course, to arouse an interest, it is essential to create the right conditions for it: there is no way, for instance, of rousing a child's interest in drawing without providing him with crayons and paper. It is by having crayons and paper always around him that the child develops a desire to draw. Demanding that the child show an interest without paving the way for it is like commanding a dog to beg without offering him any food.

Many an adult who dislikes music or painting can bear witness to this, and can trace this dislike back either to once having been forced into taking lessons in these arts or, on the other hand, to never having had a chance to be familiar with them.

The Young Child Shows Interest in Whatever Has Rhythm

The record *Fox in Socks* is tremendously popular among American children, together with the picture-book of the same title, by Dr. Seuss. It is an educational record, an exercise in practice in language,

cvičit "je to nejhorší, co můžete udělat. Jakmile dítě projeví skutečný zájem o housle, udělá rychlý a pozoruhodný pokrok, někdy až k překvapení dr. Su¬zuki. Jak říká přísloví: „To, co se každému líbí, se bude dařit dobře," a neexistuje žádná metoda vzdělávání, která by byla efektivnější než zapojení skutečného zájmu a nadšení dítěte. Z tohoto důvodu je hlavní rolí rodičů vzbudit tento zájem: místo toho, aby dítě učilo, jak počítat, by ho měl rodič zajímat o čísla a místo výuky psaní dopisů ho zajímat sám o psaní. Jinými slovy, úlohou rodičů je připravit dítě na výchovu.

Samozřejmě, že vzbudíme zájem, je nezbytné pro něj vytvořit správné podmínky: neexistuje způsob, jak vyvolat zájem dítěte o kreslení, aniž by mu poskytl pastelky a papír. To, že dítě má kolem sebe pastelky a papír, rozvíjí touhu kreslit. Požadovat, aby dítě projevilo zájem, aniž by mu dláždilo cestu, je jako přikázat psovi žebrání, aniž by mu nabídl nějaké jídlo.

Svědčí o tom mnoho dospělých, kteří nemají rádi hudbu nebo malbu, a může to vysledovat nechuť zpět k tomu, jakmile byli donuceni k lekcím v těchto uměních, nebo naopak k tomu, že nikdy neměli šanci se s nimi seznámit. .

Malé dítě projevuje zájem o cokoli má rytmus

Záznam Fox in Socks je nesmírně populární mezi americkými dětmi spolu s obrázkovou knihou stejného názvu, kterou napsal Dr. Seuss. Je to vzdělávací záznam, cvičení v jazyce,

and as you can tell from the title, the *oks* sounds form a rhyme. And the rhyming words in turn create a rhythm. The record also has a lively melody and a regular beat to which not only children but grown-ups like me cannot help responding. This record is meant not to coerce the children to learn the words by heart, but to let them absorb them naturally through the rhythm. And that is what has impressed me most about it. It encourages a child to study language while enjoying the music, without any trace of mechanical memorization or training. It may be that much of the achievement in early education in the United States is due to this emphasis on interesting, rather than compelling, the child.

Most of us are apt to respond negatively to the word "study," as if preparing ourselves unconsciously to refuse, suggesting that an association with the concept of compulsion has been deeply implanted in us. Study should really be done with enjoyment. Just as in the Japanese proverb that says "A shop-boy near a temple learns to chant a sutra," the son of an acquaintance of mine, who is a monk in a temple, has learned all of the sutra that his father chants every morning. This sutra is rhythmical and is chanted in time with a gong, so the boy must have learned it naturally. Yet it would have been an agonizing experience to be forced to memorize it.

To Small Children, What Is Interesting Is Right and What Is Disagreeable, Wrong

Would you scold your toddler for tearing the wallpaper? How would you explain that what he was doing was "wrong"? You distinguish "right" from "wrong"

a jak můžete říci z názvu, oks zvuky tvoří rým. A rýmující slova zase vytvářejí rytmus. Záznam má také živou melodii a pravidelný rytmus, na který nejen děti, ale dospělí, jako jsem já, nedokážou odpovědět. Účelem tohoto záznamu není donutit děti, aby se učily slova ze srdce, ale aby je nechaly přirozeně absorbovat rytmem. A to mě na to nejvíce zapůsobilo. Povzbuzuje dítě ke studiu jazyka, zatímco si užívá hudbu, beze stopy mechanického zapamatování nebo tréninku. Je možné, že ve většině úspěchů v raném vzdělávání ve Spojených státech je tento důraz kladen spíše na zaujetí, než na nutkání dítěte.

Většina z nás je schopna negativně reagovat na slovo „studie“, jako by se v bezvědomí připravovala na odmítnutí, což naznačuje, že do nás bylo hluboce implantováno spojení s con¬cept of donucení. Studium by se mělo opravdu dělat s radostí. Stejně jako v japonském přísloví, které říká: „Obchodník u chrámu se učí zpívat Sutru,“ syn mého známého, který je mnichem v chrámu, se naučil všechny Sutry, které jeho otec každé ráno zpívá. Tato Sutra je rytmická a časem zpívá gong, takže se ji chlapec musel naučit přirozeně. Přesto by to bylo ponižující zkušenost, kdybychom byli nuceni si to zapamatovat.

Pro malé děti je to, co je zajímavé, správné a co je nepříjemné, špatné

Požádali byste své batole, aby roztrhlo zeď? Jak byste vysvětlil, že to, co dělá, bylo „špatné“? Rozlišujete „správné“ a „špatné“

on the basis of your experience, and of the morality of your society, but the child only a few years old has no way of telling whether it is right or wrong to tear wallpaper. If he is rebuked severely, he may not want to do it again, so as not to repeat the unpleasant experience of being scolded. But he may at the same time be quite crushed by the episode, which could have a lasting effect on his budding creativity.

Mr. Seishiro Aoki, a child psychologist, has been studying how the child tells right from wrong. He says that the child regards as "good" any experience which gives him a feeling of excitement or pleasure. For instance, abducted children whose cases have been headlined in the newspapers have been quoted, in response to parental interrogation afterward as to why they went off with a stranger, as replying, "He was interesting. He was not bad." It seems that kidnappers know their child psychology, and how to attract children by intriguing them! The small child, who regards as good whatever interests him, follows the abductor without suspicion.

This identification of what is "good" with what is pleasant and agreeable belongs only to the very early years. When the child becomes a little more experienced, he begins to equate the good not with what is pleasurable but with what is praiseworthy. If he does an errand and is praised for it by his mother, he concludes that what he did was good, or right. In contrast, he considers as bad, or wrong, what he is reproached or punished for, so that he feels resentful or miserable. He identifies what is wrong by its unpleasant results.

Let us suppose that you continually reproach your child for playing the violin badly, or for failing to learn to read. To the child, the whole experience will

na základě vašich zkušeností a morálky vaší společnosti, ale dítě jen několik let nemá žádný způsob, jak říct, zda je správné nebo špatné trhat tapetu. Je-li přísně pokárán, možná to nebude chtít dělat znovu, aby se neopakoval zbytečný zážitek z nadávání. Zároveň však může být epizodou velmi rozdrcen, což by mohlo mít trvalý účinek na jeho začínající kreativitu.

Pan Seishiro Aoki, dětský psycholog, studoval, jak dítě říká, že je špatné. Říká, že dítě považuje za „dobrou" jakoukoli zkušenost, která mu dává pocit vzrušení nebo potěšení. Byly například citovány unesené děti, jejichž případy byly v novinách uváděny, v reakci na výslech rodičů o tom, proč odešly s cizincem a odpověděly: „Byl zajímavý. Nebyl špatný. "Zdá se, že únosci znají dětskou psychologii a jak je přitahují. Malé dítě, které považuje za dobré, cokoli ho zajímá, následuje únosce bez podezření.

Tato identifikace toho, co je „dobré", s tím, co je příjemné a příjemné, patří pouze k počátkům. Když se dítě stane trochu zkušenějším, začne srovnávat dobro ne s tím, co je příjemné, ale s tím, co je chvályhodné. Pokud udělá pochůzku a jeho matka je za to chválena, dojde k závěru, že to, co udělal, bylo dobré nebo správné. Naproti tomu považuje za špatné nebo špatné to, za co je vyčítán nebo potrestán, takže se cítí rozhořčeně nebo mizerně. Jeho nepříjemné výsledky identifikuje, co je špatného.

Předpokládejme, že svému dítěti neustále vyčítáte, že hraje na housle špatně nebo že jste se nenaučil číst. Pro dítě bude celá zkušenost

appear as something that makes him suffer, hence wrong, or bad: just as tearing the wallpaper is wrong, so is playing the violin. Some of us have grown up with a lifelong detestation of the violin or of a foreign language simply because our experiences of it in early childhood were unpleasant in this way.

Hence, instead of imposing your adult concept of right and wrong on your child, it would be far more effective to see that he has pleasurable associations with what is "good" and unpleasant ones with what is "bad." Your child will develop freely and rapidly any talent that he has, depending on how you allocate praise or blame.

Your Child's Interest Is Meaningful Only If Kept Up

Although I have said earlier that what is interesting to the child is the best stimulant, there is one problem involved here: it is extremely difficult for a toddler to keep his interest focused on a single activity, simply because of his infinite curiosity. If he is left to his own devices, he tends to shift his attention from one thing to another with a rapidity that his parents find quite bewildering. Up to a point, this is proper to his stage of development, and any attempt to force him to concentrate on any one thing can only frustrate him. His curiosity is necessary, opening him to a variety of experiences of the world, which are vital to the development of his mind and body.

However, I do not recommend that the child be left entirely to his own devices. Just as there is a problem for a child whose interest is restricted to

vypadat jako něco, co ho nutí trpět, tedy špatně nebo špatně: stejně jako trhá tapeta je špatná, tak hraje na housle. Někteří z nás vyrostli s celoživotní nenávistí houslí nebo cizího jazyka jednoduše proto, že naše zkušenosti s ním v raném dětství byly tímto způsobem nepříjemné.

Proto by namísto toho, aby na vaše dítě uvalil svůj koncept správného a špatného dospělého, bylo mnohem efektivnější vidět, že má příjemné vztahy s tím, co je „dobré“, a nepříjemné s tím, co je „špatné“. Vaše dítě se bude rozvíjet volně. a rychle jakýkoli talent, který má, v závislosti na tom, jak přidělíte chválu nebo vinu.

Zájem vašeho dítěte je smysluplný pouze tehdy, je-li zachován

I když jsem již dříve řekl, že to, co je pro dítě zajímavé, je ten nejlepší stimulant, je zde jeden problém: pro batole je nesmírně obtížné soustředit svůj zájem na jednu aktivitu, jednoduše kvůli jeho nekonečné zvědavosti. Pokud je ponechán na svých osvn zařízeních, má sklon přesouvat svou pozornost z jedné věci na druhou s rychlostí, kterou jeho rodiče považují za docela zmatené. Až do určité míry je to vlastní jeho vývojové fázi a jakýkoli pokus, který by ho přinutil soustředit se na jednu věc, ho může jen frustrovat. Jeho zvědavost je nezbytná, otevírá ho nejrůznějším zážitkům světa, které jsou životně důležité pro rozvoj jeho mysli a těla.

Nedoporučuji však, aby bylo dítě ponecháno zcela na vlastních zařízeních. Stejně jako existuje problém pro dítě, jehož zájem je omezen

only one thing—the most extreme form of which is autism—there is also a problem for a child who is incapable of concentration, in that he is in danger of growing up with a "butterfly mind."

The child does, normally, come naturally to find among the many stimulating things in the outside world an object of special interest which he cultivates all by himself. However, in most cases, some assistance in this process is necessary from parents. Whether or not the parents notice and react quickly as soon as their child shows signs of developing such a special interest is often of paramount importance to his sustaining it. As I have mentioned earlier, a budding interest can grow in a flash or just as quickly wither, so it is very important for the parents to catch precisely that moment. One can never know which of the child's interests has the possibility for growth and expansion, but at least he should be given the chance whenever the possibility is recognized.

A certain father, a consumer researcher, in Matsuyama City, wrote me a letter reporting his own success in identifying a budding interest in his child at the right moment, and helping him to sustain it. According to his letter, the father noticed that at the age of a couple of months the child was for some reason fascinated by a letter of the Japanese alphabet, *no*. (In the Japanese alphabet, the sound *no* is written as a single letter.) The father proceeded to point out to his child any word that had the letter *no* in it: aji *no*moto (monosodium glutamate) and *no*ri (an edible seaweed) on the table, and asu *no* tenkiyoho (weather forecast for tomorrow) seen on television, each time pronouncing the word for him. Around the age of four months, this child memorized ABC, and so the father taught him XYZ, WTF, HNM, using an alphabet chart as a visual aid; the child mem-

pouze jedna věc - nejextrémnější formou je autismus - je problémem i pro dítě, které není schopné soustředit se, protože mu hrozí, že vyroste s „motýlkovou myslí“.

Dítě obvykle přichází přirozeně, aby našlo mezi mnoha stimulujícími věcmi ve vnějším světě předmět zvláštního zájmu, který sám kultivuje. Ve většině případů je však v tomto procesu nezbytná pomoc rodičů. To, zda si rodiče všimnou a rychle reagují, jakmile jejich dítě vykazuje známky rozvoje takového zvláštního zájmu, je pro jeho udržení často prvořadé. Jak jsem již zmínil, začínající zájem může vzrůst v záblesku nebo stejně rychle v chmlu, takže je velmi důležité, aby rodiče přesně zachytili ten okamžik. Člověk nikdy nemůže vědět, který ze zájmů dítěte má možnost růstu a expanze, ale alespoň by měl dostat šanci, kdykoli je tato možnost uznána.

Určitý otec, spotřebitelský výzkumník, v Matsu¬yama City, mi napsal dopis, v němž uvedl svůj vlastní úspěch při identifikaci nadějného zájmu o své dítě ve správný okamžik a pomohl mu to udržet. Podle jeho dopisu si otec všiml, že ve věku několika měsíců bylo dítě z nějakého důvodu fascinováno dopisem japonské alfa¬bety, ne. (V japonské abecedě je zvuk no psán jako jediné písmeno.) Otec pokračoval upozornit na své dítě každé slovo, v němž je písmeno no: aji nomoto (glutamát monosodný) a non (jedlé mořské řasy) stůl, a asu no tenkiyoho (předpověď počasí na zítra) vidět v televizi, pokaždé, když pro něj prohlásil slovo. Kolem věku čtyř měsíců si toto dítě zapamatovalo ABC, a tak ho otec naučil xyz, WTF, HNM pomocí abecedního grafu jako vizuální pomůcky; dětská paměť-

orized them quickly. At the age of eighteen months, he began to show an interest in trademarks of automobiles and electrical appliances, so the father encouraged him to point out and identify the trademark in response to his naming of a trade name; and, conversely, to name a trade name in answer to the trademark or brand name.

This effort on the part of the parent, though from one point of view simply a trivial exercise by a doting father, would be far from insignificant in maintaining and expanding the child's range of interest and experience.

"Repetition" Stimulates Interest Best

If an adult finds himself made to listen repeatedly to the same story, say three or four times a day, he is likely to grow very tired of it. Being impatient myself, I become irritated and restless if I have to listen to the same story even twice. Yet as a small child, I begged my father and mother to tell me the same fairy tales over and over again, without ever growing weary of them. It is very difficult, when I think about it now, to put myself in that small child's place.

Yet, as I have already said, repetition is of great importance to the circuit-connecting process that is taking place during early life to form the "hardware" of the brain. Repetition of the same thing, over and over, is desirable not because a baby never gets bored, but because infancy, being a period when children do not yet know boredom, is the time for developing correctly the circuitry system that is essential to future intellectual functioning. A three-month-old baby can memorize a complicated piece of music if he is made to listen to it several times a day, for the

rychle je orizoval. Ve věku osmnácti měsíců začal projevovat zájem o ochranné známky automobilů a elektrických spotřebičů, takže ho otec povzbuzoval, aby ochrannou známku zdůraznil a identifikoval v reakci na jeho pojmenování obchodního jména; a naopak, pojmenovat obchodní jméno jako odpověď na ochrannou známku nebo obchodní značku.

Toto úsilí ze strany rodičů, ačkoli z jednoho úhlu pohledu jednoduše triviální cvičení tečkovaného otce, by nebylo zdaleka bezvýznamné v udržování a rozšiřování škály zájmu a zkušeností dítěte.

„Opakování“ stimuluje zájem nejlépe

Pokud dospělý zjistí, že je nucen opakovaně poslouchat stejný příběh, řekněme třikrát nebo čtyřikrát denně, je pravděpodobné, že z něj bude velmi unavený. Když jsem netrpělivý, stal jsem se podrážděným a neklidným, pokud musím poslouchat stejný příběh i dvakrát. Přesto jsem jako malé dítě prosil svého otce a matku, aby mi znovu a znovu vyprávěla stejné pohádky, aniž bych z nich byla unavená. Je velmi obtížné, když o tom teď přemýšlím, postavit se na místo toho malého dítěte.

Přesto, jak jsem již řekl, opakování má velký význam pro proces spojování obvodů, který probíhá během raného života, aby se vytvořil „hardware“ mozku. Opakování stejné věci znovu a znovu, je žádoucí ne proto, že se dítě nikdy nenudí, ale proto, že kojenecké období, kdy děti ještě neznají nudu, je časem pro správný vývoj obvodového systému, který je nezbytný pro fu¬. intelektuální fungování. Tříměsíční dítě si může zapamatovat komplikovanou hudbu, pokud je nuceno ji několikrát denně poslouchat,

infant's capacity for absorption is remarkable indeed.

Repetition during the early years has another important function in stimulating interest in the child. As the young child memorizes fairy tales and songs which he has heard repeatedly, he begins to demand to be told or sung one particular story or one particular song, and to ask endless questions about it. He memorizes the tale of his choice, and at the same time expresses his curiosity about it and about the world.

And curiosity gives rise to interest, which gives birth to the will essential to the child's growth into adulthood. This will to act, to be effective, does not grow, as it were, on a blank piece of paper. Interest stimulates will, and this will alone motivates man to progress. Thus a baby who hears fairy tales over and over again grows up to be a toddler and begins to show an interest in a picture story, then in the letters of the alphabet, and is finally impelled to do the reading by himself.

Certain parents I know of, who were both working, put their newborn baby into a nursery for a year and two months. When the baby came home, his development was severely retarded. Yet around four or five years of age he began to take a great interest in music, particularly in lessons in violin and piano. The perplexed parents discovered that the child had indeed suffered from lack of stimulation in the nursery; but before going to bed and while doing exercises, he had been played records of Schubert and Mozart melodies and "The Skaters' Waltz." The lack of mental stimulation on the one hand, and repetition of certain pieces of music on the other, had led to near retardation in his intellectual development but a high degree of sensitivity to music. I feel that I have

dětská absorpční kapacita je skutečně pozoruhodná.

Opakování během prvních let má další důležitou funkci při podněcování zájmu o dítě. Když si malé dítě pamatuje pohádky a písně, které opakovaně slyšel, začíná požadovat, aby mu někdo vyprávěl nebo zpíval jeden konkrétní příběh nebo jednu konkrétní píseň, a aby na to kázal nekonečné otázky. Zapamatuje si příběh, který si vybral, a zároveň vyjadřuje zvědavost na to a na svět.

A zvědavost vyvolává zájem, který rodí vůli nezbytnou pro růst dítěte do dospělosti. To bude jednat. aby byl efektivní, neroste, jak to bylo, na prázdném kusu papíru. Zájem stimuluje vůli a to samo o sobě motivuje člověka k pokroku. Tak dítě, které slyší pohádky znovu a znovu, vyroste v batolata a začne projevovat zájem o obrazový příběh, pak o písmena abecedy, a je nakonec podněcováno, aby četl sám.

Někteří rodiče, o kterých vím, kteří pracovali, dali své novorozené dítě do školky na jeden rok a dva měsíce. Když se dítě vrátilo domů, jeho vývoj byl vážně zpomalen. Ještě kolem čtyř nebo pěti let začal mít velký zájem o hudbu, zejména o lekce houslí a klavíru. Zmatení rodiče zjistili, že dítě skutečně trpělo nedostatkem stimulace ve školce; ale předtím, než šel spát a během cvičení, hrával záznamy melodií Schuberta a Mozarta a „The Skaters 'Waltz.“ Nedostatek mužské stimulace na jedné straně a opakování určitých kusů hudby na straně druhé , vedl k jeho téměř intelektuálnímu rozvoji, ale k vysoké citlivosti na hudbu. Cítím, že ano

received a priceless lesson in early development from the story of this child.

Imagination and Fantasy in Young Children Are the Germs of Creativity

I have often heard parents say, "I want to bring up my child to be very creative," and I have written a lot about creativity in small children in this book. But I fear that present educational systems, in most parts of the world, emphasize only the cramming of knowledge into the child's head. Children are being educated to be well informed; but when they grow up they do not know what to do with themselves. This has led me to think of the necessity of fostering real creativity in children during their early years.

What is creativity? It is extremely difficult to define, but at the simplest level I take it to mean free expression of imagination and intuition, in the context of some serious concern; and at a more advanced level, some form of invention or discovery. At this high level of creativity, intellect, learning, and imagination function together. What is certain is that all such achievement has its starting point in the subjective emotional experience and receptivity of early childhood. This means that the child's dreams and fantasies, often seeming so irrelevant to adults, are the very germs of creativity.

Suppose, for example, you give your child a finger doll or an animal mask. He will identify himself with it and become that animal, perhaps making up his own story based on an actual experience at the zoo, or in a story he has been told. Similarly, his response to a painting may stretch his imagination in his own

dostal nezapomenutelnou lekci z raného vývoje z příběhu tohoto dítěte.

Představivost a fantazie u malých dětí jsou zárodky kreativity

Často jsem slyšel, jak rodiče říkají: „Chci vychovat své dítě, aby bylo velmi kreativní," a do této knihy jsem napsal hodně o kreativitě malých dětí. Ale obávám se, že současné vzdělávací systémy ve většině částí světa kladou důraz jen na to, aby se do hlavy dítěte vrhly znalosti. Děti jsou vzdělávány, aby byly dobře informovány; ale když vyrostou, nevědí, co dělat se sebou. To mě vedlo k přemýšlení o nutnosti podporovat skutečnou kreativitu u dětí během jejich raného věku.

Co je to kreativita? Je nesmírně obtížné definovat, ale na nejjednodušší úrovni to chápu jako svobodný projev fantazie a intuice v souvislosti s některými vážnými obavami; a na pokročilejší úrovni, nějaká forma vynálezu nebo objevu. Na této vysoké úrovni tvořivosti, intelektu, učení a představivosti fungují společně. Jisté je, že všechny takové úspěchy mají svůj výchozí bod v subjektivní emoční zkušenosti a vnímavosti raného dětství. To znamená, že sny a fantazie dítěte. často se zdají být tak pro dospělé irelevantní, jsou to samé zárodky kreativity.

Předpokládejme například, že dáte svému dítěti panenku nebo zvířecí masku. Bude se s ním ztotožňovat a stane se tím zvířetem, možná si vytvoří svůj vlastní příběh založený na skutečné zkušenosti v zoo nebo v příběhu, o kterém mu bylo řečeno. Podobně jeho reakce na obraz může jeho vlastní fantazii roztáhnout

individual way, inconceivable to any grown-up. The great Renaissance painter and scientist Leonardo da Vinci is said in his earliest years to have seen witches hovering on the ceiling and strange-looking creatures stirring among the stains and in the cracks in the walls of his house.

Suppose that an adult draws a picture of a pot, and the child sees it as a fish with a big mouth, wide open. The grown-up may rebuke him, saying, "Don't be foolish. This is a pot, not a fish." But this response would be a mistake; it is like plucking the bud of imagination just when it is ready to blossom.

The following is a story by a five-year-old child published in the magazine *Early Development*. It is an illustration of the free, creative imagination of the child, which it is most important for parents to accept and encourage, never to crush.

A man tried to get hold of a basket and found in it gold pieces. And so he took them home, and then the gold pieces turned into leaves. Again, he found a basket under a cliff. He opened it a little bit and found in it many kinds of fruit. He ate them all, and then he went to a field and picked many flowers. That's all.

Cultivate the Intuition (Sixth Sense) in the Small Child, Rather Than Technique and Reason

Man is normally said to possess five senses: sight, hearing, smell, taste, and touch: but in addition he has another, the so-called "sixth sense." The sixth sense in woman is particularly good for detecting her husband's extramarital love affair; but, in truth,

individuálním způsobem, nepředstavitelným pro všechny dospělé. Velký renesanční malíř a vědec Leonardo da Vinci prý v nejranějších letech viděl, jak se čarodějnice vznášející se na stropě a podivně vypadající stvoření promíchávají mezi skvrnami a prasklinami ve zdech svého domu.

Předpokládejme, že dospělý nakreslí obrázek hrnce a dítě to vidí jako rybu s velkými ústy, dokořán. Dospělí ho mohou pokárat a říci: „Nebuď hloupý. Je to hrnec, ne ryba. "Ale tato odpověď by byla chybou; je to jako vytrhávat zárodek fantazie, jen když je připraven kvést.

Následuje příběh pětiletého dítěte publikovaného v časopise Early Development. Je to ilustrace svobodné, kreativní představivosti dítěte, které je pro rodiče nejdůležitější přijmout a povzbudit, nikdy se nedrtit.

Muž se pokusil chytit košík a našel v něm zlaté kousky. A tak je vzal domů, a pak se zlaté kousky proměnily v listy. Znovu našel košík pod útesem. Trochu ji otevřel a našel v něm mnoho druhů ovoce. Jedl je všechny a pak šel na pole a vybral mnoho toků. To je vše.

Kultivujte Intuici (Šestý smysl) v malém dítěti, spíše než techniku a rozum

O muži se normálně říká, že má pět smyslů: zrak, sluch, čich, chuť a dotek: ale navíc má další, tzv. „Šestý smysl". Šestý smysl u ženy je obzvláště dobrý pro odhalování mimomanželské lásky jejího manžela. aféra; ale ve skutečnosti.

the sixth sense is an important element in anyone who accomplishes something great. We call a man whose sixth sense is highly developed "a man of strong intuition." Men who have made great inventions and discoveries have always relied on this sixth sense, no matter how many their years of study and research.

It can be said that because intuition transcends the five senses, it is the most ancient and fundamental of all the senses. Also called "animal instinct," it is beyond logical judgment and reason.

I have previously said that children up to the age of three are very close to being animals, and by this I mean that the young child who does not yet know how to think logically relies on his instinct. So it is important in early development not to lose sight of this factor, and to try to encourage the development of this instinct or intuition, rather than attempt to suppress it by teaching him techniques or convincing him by logical argument and reason.

Dr. Shinichi Suzuki tells a story in one of his books about the importance of cultivating the instinct. The case is admittedly an unusual one, because it is about Dr. Suzuki's experience in teaching a blind boy named Teiichi how to play the violin. Dr. Suzuki felt at first that it was impossible to teach a child who lived in utter darkness to play the violin, because of the highly delicate nature of the skill involved; the child could not even see what the violin looked like! However, once Teiichi was admitted into school, Dr. Suzuki did his very best to teach him, experimenting with a variety of methods and maintaining great patience. What Dr. Suzuki did first was train the child to hold the bow and to move it from left to right and up and down. Next he made him poke at the palm of his left hand with the tip of the bow, thus enabling

Šestý smysl je důležitým prvkem každého, kdo dosáhne něčeho velkého. Říkáme muži, jehož šestý smysl je vysoce rozvinutý, „muž silné intuice.“ Muži, kteří učinili velké objevy a objevy, se vždy spoléhali na tento šestý smysl, ne záleží na tom, kolik let jejich studia a výzkumu.

Dá se říci, že protože intuice překračuje živé smysly, je nejstarší a základní ze všech smyslů. Také se nazývá „zvířecí instinkt“, to je nad logický úsudek a rozum.

1 již dříve říkal, že děti do tří let jsou velmi blízké zvířatům, a tím myslím, že malé dítě, které dosud neví, jak logicky myslet, spoléhá na jeho instinkt. V ranném vývoji je proto důležité ztratit ze zřetele tento faktor a pokusit se povzbudit rozvoj tohoto instinktu nebo intuice, spíše než se ho pokusit potlačit učením technik nebo přesvědčit jej logickým argumentem a rozumem.

Dr. Shinichi Suzuki vypráví v jedné ze svých knih příběh o důležitosti kultivace instinktu. Případ je sice neobvyklý, protože jde o zkušenost Dr. Suzukiho s učením slepého chlapce jménem Teiichi, jak hrát na housle. Dr. Suzuki zpočátku cítil, že není možné učit dítě, které žilo v naprosté temnotě, hrát na housle, kvůli velmi jemné povaze dané dovednosti; dítě nemohlo ani vidět, jak housle vypadají! Jakmile byl Teiichi přijat do školy, Dr. Suzuki udělal vše pro to, aby ho naučil, experimentoval s různými metodami a udržoval velkou trpělivost. Dr. Suzuki udělal jako první to, že dítě naučil držet luk a pohybovat ho zleva doprava a nahoru a dolů. Potom ho donutil strkat do dlaně levé ruky špičkou přídě, což umožnilo

him to "visualize" the bow in his mind's eye. At the start, the child had little control over the bow, but within two weeks he was hitting the right place two or three times out of five, and finally was able to point correctly even to the tip of his left thumb. Dr. Suzuki's great efforts bore fruit: one year later, Teiichi played Seitz's Violin Concerto—not at all easy to play—in Hibiya City Hall. This was indeed the triumph of an attempt to cultivate intuition: to enable the child to "feel" the position of the tip of the bow that he could not see.

Furthermore, insofar as intuition is a sum of the five senses, this training of the intuition will in turn tend to sharpen those five senses separately.

There Is Sex Distinction in Early Education

When a baby is born, the parents are likely to dream endlessly as to the future of the child: "Will he go into politics?" or "Will we have a lovely, gentle girl?" This parental love is far from being purely self-interested or egotistically ambitious; there is no harm in dreaming. But it is worth questioning the way in which we tend to see the newborn baby differently according to whether it is male or female.

In fact, children up to three years of age show very little gender distinction, in either mind or body. On many occasions we don't know whether to say, "What a sweet boy" or "What a lovely girl." As if to reflect this dilemma, many languages use the neuter pronoun "it" in reference to a baby, making no sex distinction. And the academic view supports this neutrality, suggesting that so-called "masculine" and

ho „vizualizuje“ luk v oku jeho mysli. Na začátku mělo dítě malou kontrola nad lukem, ale během dvou týdnů udeřil dvakrát nebo třikrát z pěti na správné místo a nakonec dokázal správně ukázat i na špičku levého palce. Velké úsilí Dr. Suzukiho přineslo ovoce: o rok později hrál Teiichi v Seitzově houslovém koncertu - vůbec ne lehce - v radnici Hibiya. To byl skutečně triumf pokusu kultivovat intuici: umožnit dítěti „cítit“ polohu špičky luku, kterou neviděl.

Dále, pokud je intuice součtem pěti smyslů, bude mít toto školení intuice tendenci tyto pět smyslů zaostřit zvlášť. V raném vzdělávání je rozlišování pohlaví

Když se dítě narodí, rodiče pravděpodobně sní o jeho budoucnosti do nekonečna: „Půjde do politiky?“ Nebo „Budeme mít krásnou, jemnou dívku?“ Tato rodičovská láska zdaleka není čistě sama sebou -zásledovaný nebo egotisticky ambiciózní, není ve snění žádná újma, ale stojí za to zpochybnit způsob, jakým máme sklon vidět novorozeně odlišně podle toho, zda je to muž nebo žena.

Ve skutečnosti děti do tří let vykazují velmi malý rozdíl mezi pohlavími, ať už v mysli nebo v těle. Při mnoha příležitostech nevíme, zda říci: „Co je milý chlapec“ nebo „Jaká milá holka.“ Jako by toto dilema odráželo, mnoho jazyků používá kastraci prohlášením „to“ ve vztahu k dítěti, nedělat sexuální rozkaz. A akademický názor podporuje tuto neutralitu, což naznačuje, že tzv. „Mužský“ a

"feminine" characteristics manifest themselves only after three. A well-known child psychologist, Van Orstein, for instance, concludes from his research that it is only after the age of three that the infant's behavior begins to reflect his sex, and that from the age of four or five boys and girls show real differences in the way in which they play, particularly with imitative toys. In a sense, the only sex distinction to be found in children before the age of three is in the mere shape of their genitals.

For all this, parents fuss over what is suitable for their newborn baby according to its sex. So the baby boy who does not yet know his own taste has to have blue clothes because to the parents, pink clothes would be improper.

But what is wrong with a boy's wearing pink clothes, or giving a girl a baseball bat and a toy truck? Must one deprive a boy of a doll when he happens to take an interest in one? Why say, "Don't you know you are a boy?" And who are we to disapprove just because a girl happens to like wrestling? The German poet Rilke was brought up like a girl, dressed in girl's clothes, but this does not at all mean that he grew up to be womanish. Instead of worrying about making a boy girlish or a girl boyish, shouldn't you be worrying about the harm you are doing in limiting your small child's special potential by your preconceived notion of sex distinction?

Don't Lie About Sex to Your Child Because of His Age

I have noted recently a great boom in magazine articles and television programs about "sex education,"

„Ženské“ charakteristiky se projevují až po třech letech. Známý dětský psycholog. Například Van Orlein z jeho výzkumu dospěl k závěru, že chování dítěte se odráží až po věku tří let, a že od čtyř nebo pěti let chlapci a dívky vykazují skutečné rozdíly ve způsobu, jakým si hrají, zejména s imitativními hračkami. Jediným rozdílem mezi pohlavími, který se vyskytuje u dětí před třemi lety, je pouhá podoba jejich genitálií.

K tomu všemu se rodiče potýkají s tím, co je vhodné pro jejich novorozené dítě podle jeho pohlaví. Takže chlapeček, který ještě nezná svůj vlastní vkus, musí mít modré šaty, protože pro rodiče by růžové šaty byly nevhodné.

Ale co se děje s chlapeckým oblečením v růžovém oblečení nebo s tím, že dáte dívce baseballovou pálku a autíčko? Musí někdo připravit chlapce o panenku, když se o něj náhodou zajímá? Proč říkáte: „Nevíte, že jste chlapec?“ A kdo máme nesouhlasit jen proto, že se dívka ráda zápasí? Německý básník Rilke byl vychován jako dívka oblečený do dívčích oděvů, ale to vůbec neznamená, že vyrostl jako zženštilý. Neměli byste si dělat starosti s tím, že byste dělali chlapeckého dívčího chlapce nebo dívčího chlapce, aniž byste si dělali starosti s újmou, kterou děláte při omezování zvláštního potenciálu vašeho malého dítěte, a to předem určenou představou o rozlišování pohlaví?

Eie o sexu se svým dítětem není kvůli jeho věku

Nedávno jsem zaznamenal velký rozmach časopiseckých článků a televizních programů o „sexuální výchově“.

with the focus on when to begin to teach it, whether in elementary school or in high school. When you think about it, this emphasis is quite inappropriate. Why should sex, a matter of human instinct, be hidden from children up to a certain point, and then taught suddenly at school? It is unfair both to the one who has to teach it and to the ones who are taught to start discussing sex all of a sudden after it has been lied about and concealed while the children were toddlers.

For even a very young child, himself still close to being "neuter," starts to interest himself in differences between the sexes around two to three years of age. Discovering the physical differences between his parents, the child asks his father, perhaps while they are taking a bath together, "Daddy has a wee-wee; why doesn't Mommy?" Such a question is very natural. When a sister or brother arrives, the toddler comes up with the simple question "Where did the baby come from?"

When such questions arise, I hope that the parents are willing to answer them clearly; camouflaging the questions with a laugh, or lying, only leaves the child unsatisfied. The parent's embarrassment can only implant in the child the idea that one is not supposed to know about sex, thus redoubling his curiosity and at the same time distorting it.

The two- to three-year-old in particular intuitively sees through lies. He may pretend to be satisfied, but his curiosity has really been reinforced by suspicion at the parents' unusually odd behavior.

The argument that the toddler is too young to understand does not apply to the question of sex, either. It should be discussed directly in loving language, so that his first understanding of it is natural and accepting. If sex is not to be associated with darkness

se zaměřením na to, kdy ji začít učit, ať už na základní škole nebo na střední škole. Když o tom přemýšlíte, tento důraz je zcela nevhodný. Proč by měl být sex, věc lidského instinktu, ukrytý před dětmi až do určitého bodu a potom učen náhle ve škole? Je nespravedlivé jak tomu, kdo to musí učit, tak těm, kteří se učí, začít najednou diskutovat o sexu poté, co bylo lhal a skrýval, zatímco děti byly batolata.

Dokonce i velmi malé dítě, které je stále blízko k „kastraci“, se začne zajímat o rozdíly mezi pohlavími ve věku kolem dvou až tří let. Když dítě zjistí fyzické rozdíly mezi svými rodiči, zeptá se svého otce, možná i když se společně vykoupají: „Táta má malou dceru; proč ne máma?“ Taková otázka je velmi přirozená. Když přijde sestra nebo bratr, batole přijde s jednoduchou otázkou „Odkud pocházelo dítě?“

Když takové otázky vyvstanou, doufám, že rodiče jsou ochotni jim jasně odpovědět; maskování otázek smíchem nebo lháním ponechává dítě neuspokojené. Trápení rodičů může u dítěte implantovat pouze myšlenku, že člověk nemá vědět o sexu, čímž zdvojnásobuje jeho zvědavost a zároveň ji zkresluje.

Obzvláště dva až tři roky starý intuitivně vidí skrze lži. Možná předstírá, že je spokojený, ale jeho zvědavost byla skutečně posílena podezřením na neobvykle podivné chování rodičů.

Argument, že batole je příliš mladý na to, aby ho pochopil, se nevztahuje ani na otázku pohlaví. To by mělo být diskutováno přímo v milujícím jazyce, takže jeho první porozumění je přirozené a přijatelné. Pokud sex nemá být spojován s temnotou

and obscurity, the adult must not lie about it. The reason adults so often cannot free themselves from the idea of sex as something shameful to be concealed is that they were not rightly educated about it when they were small.

Unbalanced Diet Leads to Unbalanced Eating Habits Through Life

Feeding problems arise in the upbringing of nearly every child. Books on child care and women's magazines are full of articles on "The Diet to Cure Unbalanced Eating Habits," or "How to Persuade Your Child to Eat the Foods He Dislikes." However, the approach of early development is to ask ourselves how to avoid the causes of unbalanced eating habits, rather than how to cure them.

Once a bad eating habit is developed, it is difficult to eradicate it. Dr. Masaaki Honda, a pediatrician and director of the Early Development Association in Tokyo, had the following experience. A man who was known to be very fond of oysters found himself served oysters meal after meal until he was heartily sick of them. Yet again a dish of oysters was offered to him. Controlling the nausea he soon began to feel, he made himself eat all of them out of consideration for the generosity of the person who had offered them to him, but the result was disastrous. He vomited, broke out in an eczema rash, and began to suffer from diarrhea. Eventually his constitution became so abnormally sensitive to oysters that he developed eczema whenever he ate them or even sipped oyster broth.

Although this is a case of an adult, there is every

a nejasnost, dospělý o tom nesmí lhát. Důvodem, proč se dospělí tak často nemohou osvobodit od myšlenky na sex jako něco hanebného, co se skrývá, je to, že o tom nebyli správně vyškoleni, když byli malí.

Nevyvážená strava vede k nevyváženému stravovacímu návyku životem

Problémy s krmením vznikají při výchově téměř každého dítěte. Knihy o péči o děti a ženských časopisech jsou plné článků o „Dietě, která vyléčí nezdravé stravovací návyky“, nebo „Jak přesvědčit vaše dítě, aby jedlo potraviny, které nemá rád“. zeptejte se sami sebe, jak se vyhnout příčinám nevyvážených stravovacích návyků, než jak je vyléčit.

Jakmile se vytvoří špatný stravovací návyk, je obtížné jej odstranit. Dr. Masaaki Honda, pediatr a ředitel Asociace raného rozvoje v Tokiu, měl následující zkušenosti. Muž, o kterém bylo známo, že má o ústřice velmi rád, se ocitl podaný ústřičnému jídlu po jídle, dokud mu z nich nebyl srdečně nemocný. Znovu mu byla nabídnuta mísa ústřic. Když ovládl nevolnost, kterou brzy začal cítit, donutil je všechny jíst z úcty k štědrosti toho, kdo mu je nabídl, ale výsledek byl katastrofální. Zvracel, vypukl při ekzémové vyrážce a začal trpět průjmem. Nakonec se jeho ústava stala tak ab-normálně citlivou na ústřice, že se vyvinul ekzém, kdykoli je snědl nebo dokonce usrkl vývar ústřice.

I když se jedná o dospělého, je tu každý

chance that a child subjected to a similarly monotonous diet may have a similarly abnormal reaction. He consequently may develop a permanent repugnance for that food. So it is important to prevent the acquisition of unbalanced eating habits by avoiding their causes.

It is my own view that, restrictions in choice of foods because of allergies or other medical conditions aside, bad eating habits are caused by lack of a well-balanced diet in infancy. If day after day you serve your baby the same unvaried meals, he will naturally grow up to be narrow in his tastes and resist any foods other than the ones he is used to.

One's sense of taste is almost fully developed in the years between one and three, just as the other senses are, so it is inexcusable to prepare meals for toddlers with nutrition only in mind, as you do for dogs and horses. Your infant does not say like an adult, "This tastes good," or, "You are a good cook," but it is very important that he enjoy a wide variety of tastes nevertheless. I would rather see the child given a tasty meal, to develop the habit of balanced eating, and let the parents, if necessary, eat what is not so tasty. The most careful attention should be given to the seasoning and flavoring of children's food, to encourage them to enjoy as great a variety of tastes as possible.

Mr. Hiroshi Manabe's experience is an illustration of the importance of training the small child's taste in eating before the age of three. He tells how he taught all of his children, around the age of three, to distinguish between different kinds of *raamen* (Chinese noodles). They have all grown up with a talent for finding good *raamen* restaurants, not in terms of their reputation or prices, but in terms of really tasty *raamen*.

šance, že dítě podrobené podobně monotónní stravě může mít podobně abnormální reakci. V důsledku toho může pro toto jídlo vyvinout permanentní odpor. Je proto důležité zabránit získávání nevyvážených stravovacích návyků vyhýbáním se jejich příčinám. Domnívám se, že omezení výběru potravin z důvodu alergií nebo jiných zdravotních stavů, špatných stravovacích návyků je způsobeno nedostatkem vyvážené stravy v kojeneckém věku. Pokud den co den podáváte svému dítěti stejná nezdravá jídla, přirozeně vyroste, aby byl úzký ve svém vkusu a odolával jakýmkoli jiným potravinám, než na které je zvyklý. Jejich chuťová chuť je v letech mezi jedním a třemi roky plně rozvinutá, stejně jako ostatní smysly, takže je neomluvitelné připravovat jídla pro batolata s výživou pouze v případě psů a koní. Vaše dítě neříká jako dospělý: „Toto chutná dobře," nebo „Jste dobrým kuchařem", ale je velmi důležité, aby si přesto užíval širokou škálu chutí. Raději bych viděl, jak dítě dalo chutné jídlo, aby si rozvinulo zvyk vyváženého stravování a nechalo rodiče, pokud to bude nutné, jíst to, co není tak chutné. Nej pečlivější pozornost by měla být věnována koření a ochucení dětského jídla, aby je povzbudila k tomu, aby si užívaly co největší množství chutí. Zkušenost pana Hiroshiho Manabeho je ukázkou důležitosti přípravy vkusu malého dítěte na stravování před třemi lety. Říká, jak učil všechny své děti ve věku kolem tří let, aby rozlišoval mezi různými druhy raamenů (čínské nudle). Všichni vyrostli s talentem na nalezení dobrých raamenových restaurací, ne z hlediska jejich pověsti nebo cen, ale z hlediska opravdu chutných raamen.

A Sense of Time in Early Childhood Comes from Having a Well-Regulated Daily Life

Unlike the days when my generation was growing up, the present is an era of television. Especially for the children of today, life without television is, for good or ill, inconceivable, and unless parents are thoroughly familiar with the programs and characters their child watches regularly, communication between them and their children can be quite difficult.

Television in particular plays the role of a clock for the baby who does not yet have any sense of time. He identifies a certain program with the time when his father goes to work, or the termination of a program with the time of his father's return, or the appearance of a certain personage on the screen with his bedtime. Thus, regularly repeated programs form a basis for the concept of time.

It is generally said that babies live only in the present and have no clear awareness of the concepts of past or future. The concepts of "before" and "after," "yesterday" and "tomorrow" are said to come to him around two and a half years of age, when he begins to talk. In other words, it is commonly agreed that the young child does not clearly know the concept of time until he understands speech and can speak himself. However, observation indicates that the baby does in fact grasp something of the complex concept of past, present, and future through a weekly cycle of television programs.

The strict regularity with which the television programs are presented is far more exact than that of domestic activities, such as eating breakfast in the morning and having dinner after the father comes home from work in the evening. And this regularity

Smysl času v raném dětství pochází z dobře regulovaného každodenního života

Na rozdíl od doby, kdy moje generace vyrůstala, je současnost érou televize. Zejména pro dnešní děti je život bez televize pro dobré nebo nemocné nemyslitelný, a pokud rodiče nejsou důkladně obeznámeni s programy a znaky, které jejich dítě pravidelně sleduje, může být komunikace mezi nimi a jejich dětmi docela obtížná. Zejména televize hraje roli hodinek pro dítě, které ještě nemá smysl pro čas. Určitý program identifikuje s časem, kdy jeho otec jde do práce, nebo s ukončením programu s časem návratu jeho otce, nebo s výskytem určité osobnosti na obrazovce s jeho spaním. Pravidelně se opakující programy tak tvoří základ koncepce času. Obecně se říká, že děti žijí pouze v přítomnosti a nemají jasné povědomí o minulých nebo budoucích pojmech. Předpokládá se, že koncepty „před“ a „po“, „včera“ a „zítra“ k němu přicházejí kolem dva a půl roku, když začne mluvit. Jinými slovy, je obecně dohodnuto, že malé dítě jasně nezná pojem času, dokud nerozumí řeči a neumí mluvit sám. Pozorování však naznačuje, že dítě ve skutečnosti uchopuje něco složitého konceptu minulosti, přítomnosti a budoucnosti prostřednictvím týdenního cyklu televizních programů. Přísná pravidelnost, s níž jsou televizní programy uváděny, je mnohem přesnější než pravidelnost domácích aktivit, jako je ráno snídani a večeře po návratu otce z práce večer. A tato pravidelnost

of television programming can be put to good use in relation to the infant's daily schedule. It is necessary to keep the baby on regular schedules, whether for breast-feeding or for serving meals, not merely to train him to be well mannered, but to implant in him the sense of time.

I have seen mothers trying to teach their small children how to tell time by the clock well before they can read or count numbers. The toddler does not understand the hands of the clock easily, because he cannot relate to them yet, so telling him to go to bed by pointing to the hands of the clock and saying "It's eight o'clock, time for you to go to bed" will not get you anywhere. The toddler goes to bed not because it is eight o'clock, but because it has become dark and he feels sleepy. Daily-life experiences conducted with regularity are the basis for the child's later understanding of the abstract concept of time. For the infant, regularized everyday activity is the clock itself.

News Broadcasts Are a Useful Means of Learning to Speak Correctly

I remember hearing one mother say that she had her two-year-old child listen to television and radio news programs to teach him correct speech.

You may jump to the conclusion that there is no point in having an infant listen to a news broadcast vocabulary that he can't understand. However, the point is not to make him understand the content of the news program, but to have him develop a learning pattern as he listens repeatedly to the right pro-

televizního programování lze využít ve vztahu k dennímu plánu dítěte. Je nutné udržovat dítě v pravidelných rozvrzích, ať už pro kojení nebo pro podávání jídel, nejen aby ho trénoval, aby byl dobře vychovaný, ale aby mu do něj vložil smysl pro čas. Viděl jsem matky, které se pokoušejí naučit své malé děti, jak časem rozeznat čas, než si mohou přečíst nebo spočítat čísla. Batole nerozumí rukou hodin snadno, protože se s nimi ještě nemůže vztahovat, takže mu řekl, aby šel spát tím, že ukázal na ruce hodin a řekl: „Je osm hodin, je čas, abys šel postel "vás nikam nedostane. Batole jde spát ne proto, že je osm hodin, ale proto, že ztmavlo a cítí se ospalý. Pravidelné každodenní zkušenosti jsou základem pozdějšího pochopení abstraktního pojetí času dítěte. Pro kojence jsou pravidelné každodenní činnosti hodiny samy o sobě.

Vysílání zpráv jsou užitečným prostředkem pro učení správně mluvit

Pamatuji si, že jsem slyšela, jak jedna matka řekla, že nechala své dvouleté dítě poslouchat televizní a rozhlasové zpravodajské programy, aby ho naučila správné řeči. Můžete přejít k závěru, že nemá smysl mít dítě naslouchat slovníku zpravodajství, kterému nerozumí. Smyslem však není přinutit ho, aby porozuměl obsahu zpravodajského programu, ale aby ho nechal rozvíjet učení, jak opakovaně naslouchá správnému programu

nunciation, accent, and intonation of the language.

Bad grammar and pronunciation are of course the product of the environment in which one has been brought up, and childhood environment so thoroughly permeates the mind that, as I have said before, it is beyond one's awareness and cannot be eradicated once one has grown up. A grown-up with his own peculiar way of speech hands it down to his child, who in turn will hand down his speech characteristics to *his* child. As long as this is repeated, language, already corrupted, is subjected to further corruption. This is equally true for Japanese or English or for any other language.

Only if correct and proper language has been well established in a circuit of one's brain is it possible to avoid drowning in the flood of current slang, in phrases and vulgarities that overwhelm one through the mass media, for instance, and so be able to enjoy making use of them without destroying one's own command of the language.

It should therefore be very fruitful for the small child to listen often to an announcer who has been strictly trained in how to speak his language correctly.

It Is Desirable to Expose Young Children to TV Commercials

Television has long been disparaged as the box which makes "idiots of 100 million people" or as "commercial pollution." On the one hand, it seems television is publicly approved as a means of relaxation and entertainment for those who are tired from work,

výslovnost, přízvuk a intonace jazyka. Špatná gramatika a výslovnost jsou samozřejmě produktem prostředí, ve kterém je člověk vychováván, a prostředí dětství tak důkladně proniká do mysli, že, jak jsem řekl výše, je to mimo něčí vědomí a nemůže být odstraněno- jakmile člověk vyrostl. Dospělý s vlastním zvláštním způsobem řeči to předá svému dítěti, které zase předá své charakteristice jeho dítěti. Pokud se to opakuje, je jazyk, již poškozený, podroben dalšímu poškození. To platí stejně pro japonštinu nebo angličtinu nebo pro jakýkoli jiný jazyk. Pouze pokud byl v okruhu mozku dobře zaveden správný a správný jazyk, je možné se vyhnout utopení při záplavě současného slangu, například frázemi a vulgaritami, které jeden ohromují prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků, a tak si můžeme užívat používat je bez zničení vlastního jazyka. Pro malé dítě by proto mělo být velmi užitečné často poslouchat hlasatele, který byl přísně vyškolen v tom, jak správně mluvit jeho jazykem.

Je žádoucí vystavit malé děti televizním reklamám

Televize je již dlouho přehlížena jako skříňka, která dělá „idioty 100 milionů lidí“ nebo „komerční znečištění“. Na jedné straně se zdá, že televize je veřejně schválena jako prostředek relaxace a zábavy pro ty, kteří jsou unaveni z práce,

but on the other hand, it is no exaggeration to say that most of the programs, with the exception of news, cultural, and conventional educational broadcasts, are looked down upon as inimical to good education. And above all, parent-teacher associations and "education-mamas" most despise the commercials which take up so large a proportion of broadcasting hours.

However, I would like to urge people to reevaluate the commercials from a different perspective. Of course, I do not mean to suggest that, governed as they are by the harsh reality of capitalism, they are a source of reliable information about life. But any parents who have little children must have noticed how intently they watch commercials. And I would like you to consider why.

There are two main reasons why commercials are so appealing to small children: in the first place, commercials are constantly repeated; in the second, they are spoken in plain words, completely devoid of complicated and ambiguous expressions.

These two characteristics are peculiar not only to television commercials, but to radio and newspaper advertising as well. However, television commercials are especially powerful with very young children, needless to say, because of the medium's combination of visual and auditory effects.

This unique quality of television commercials appeals directly to the infant's pattern-cognitive faculty through repetition, simple image, and sound. *Sesame Street,* which I mentioned earlier, is said to have been modeled on television commercials—a considerable tribute to their effectiveness. Commercials are rigorously aimed to achieve their best effect within a very short time, ranging from five seconds to a couple of

ale na druhé straně není přehnané říkat, že většina programů, s výjimkou zpravodajských, kulturních a konvenčních vzdělávacích vysílání, je považována za nepříznivou pro dobré vzdělávání. A především sdružení rodičů a učitelů a „vzdělanostní matky“ nejvíce pohrdají obchodníky, které zabírají tak velkou část hodin vysílání.

Chtěl bych však vyzvat lidi, aby přehodnotili reklamu z jiného úhlu pohledu. Nechci samozřejmě naznačovat, že jsou-li ovládáni tvrdou realitou kapitalismu, jsou zdrojem spolehlivých informací o životě. Ale všichni rodiče, kteří mají malé děti, si museli všimnout, jak pečlivě sledují reklamy. A rád bych, abyste zvážil proč.

Existují dva hlavní důvody, proč jsou reklamy tak přitažlivé pro malé děti: v první řadě se obchodní praktiky neustále opakují; ve druhém, jsou mluvena prostými slovy, zcela postrádající komplikované a nejednoznačné výrazy.

Tyto dvě charakteristiky jsou typické nejen pro televizní reklamy, ale také pro rozhlasovou a novinovou reklamu. Televizní spoty jsou však zvláště silné u velmi malých dětí, což je samozřejmé, a to díky kombinaci vizuálních a zvukových efektů média.

Tato jedinečná kvalita televizních reklam apeluje přímo na kognitivní schopnost dítěte díky opakování, jednoduchému obrazu a zvuku. Sesame Street, o kterém jsem se zmínil dříve, je údajně modelován v televizních reklamách - což je značná pocta jejich účinnosti. Cílem reklam je usilovat o dosažení co nejlepšího účinku ve velmi krátké době, od pěti sekund do několika sekund

minutes, and it is their very condensation that captivates the young child. He sees, memorizes, and repeats words and images which could very well embarrass a grown-up person, but the content of the message to that child is not the point. It is the process of memorizing that cultivates his pattern-cognitive faculty and so encourages his intellectual development. That is why I think we should reevaluate television commercials.

minut, a právě jejich kondenzace kaptuje malé dítě. Vidí, zapamatuje si a znovu zopakuje slova a obrázky, které by mohly dospělého člověka velmi dobře zabarvit, ale obsah zprávy tomuto dítěti není důležitý. Je to proces zapamatování, který kultivuje jeho kognitivní schopnost a podporuje tak jeho intelektuální rozvoj. Proto si myslím, že bychom měli přehodnocovat televizní reklamy.

FORMING CHARACTER IN EARLY LIFE

Musical Harmony Is Best Learned in Early Childhood

We have seen in movie musicals scenes in which a group of fellow workers are enjoying themselves singing together. Sailors or cowboys, supposedly not trained in music, join in an improvised song, their voices harmonizing naturally. We Japanese cannot easily do this, even though we were all once trained in music at school and are able to read music. Our traditional Japanese music is monophonic rather than polyphonic and has no chords. In addition, music education in Japan has been centered from the beginning around monophonic melodies, reflecting an adult prejudice that the concept of a chord is too difficult for the young child, so that it is better to begin with monophonic melody.

However, it is perfectly possible to teach chords at the start—for example, *do-mi-sol* and *do-fa-la* chords—rather than individual notes as separate sounds. This would, in fact, make it easier for the child to understand the differences between the notes in their relation to one another: as I have said before, the young child quickly understands anything that in one way or another reveals a definite pattern. So the combination of one note with another makes it possible for the child to grasp intuitively a relation

VYTVÁŘENÍ CHARAKTERŮ V RÁMCI ŽIVOTA
Hudební harmonie se nejlépe učí v raném dětství

Viděli jsme ve filmových muzikálech scény, ve kterých se skupina spolupracovníků baví zpívat společně. Námořníci nebo kovboji, údajně necvičení v hudbě, se připojují k improvizované písni, její hlasy přirozeně harmonizují. My Japonci to nemůžeme snadno udělat, i když jsme byli všichni jednou školeni v hudbě ve škole a jsme schopni číst hudbu. Naše tradiční japonská hudba je spíše monofonní než polyfonická a nemá žádné akordy. Kromě toho se muzeické vzdělávání v Japonsku od začátku soustředilo kolem monofonických melodií, což odráží předsudky dospělých, že koncept akordu je pro malé dítě příliš obtížný, takže je lepší začít monofonní melodií.

Je však naprosto možné učit akordy na začátku - například akordy do-mi-sol a do-fa-la - spíše než jednotlivé noty jako samostatné zvuky. Ve skutečnosti by to dítěti usnadnilo pochopení rozdílů mezi tóny ve vztahu k sobě navzájem: jak jsem již řekl, malé dítě rychle chápe cokoli, co svým způsobem odhaluje určitý vzorec. Kombinace jedné noty s druhou umožňuje dítěti intuitivně pochopit vztah

between the two, thus making it much easier to understand qualities of individual notes. Absolute pitch, impossible for adults to learn, can be fostered in small children if they are given the right musical experiences early on.

Violin Training Develops Powers of Concentration

A violin concert by a thousand children took place on United Nations Day at Expo 70 in Osaka, Japan. It was to begin at 11 A.M., but most of the children, including the three- and four-year-olds, were already assembled, standing in the cold square, before 8 A.M. to tune up and rehearse. It was so cold that the adults found it almost unbearable in the open air, so the children's steadfastness impressed me very much.

I do not mean that a very young child should be so precocious as to be unnaturally self-possessed. A child should be what he is, lively and curious. Nevertheless, being lively and being easily distracted are not the same thing. The latter is a most distressing trait in an adult, for anyone who is not able to concentrate on one thing ends up wasting a great deal of time and energy on every task.

In contrast, a child who has developed good powers of concentration will grow up with great advantages. It is often said that "children who are studying music are very well behaved," which may suggest to you that strict discipline is imposed on the children by their parents, or that the children are very solemn and dull, but the opposite is the truth. They behave well not because their parents are present, but because they seem to be able to concentrate on one ob-

mezi těmito dvěma, čímž je mnohem snazší porozumět vlastnostem jednotlivých not. Absolutní hřiště, které se dospělí nemohou naučit, mohou být u malých dětí podporovány, pokud jim budou brzy poskytnuty správné hudební zážitky.

Houslový trénink rozvíjí sílu koncentrace

Houslový koncert tisíců dětí se konal v den OSN na Expo 70 v japonské Osace. Začalo to v 11 hodin ráno, ale většina dětí, včetně tříletých a čtyřletých, už byla shromážděna a stála na chladném náměstí před 8. hodinou. naladit a nacvičovat. Bylo tak chladno, že to dospělí na venkově považovali za téměř nesnesitelné, takže vytrvalost dětí na mě velmi zapůsobila.

Nemyslím tím, že velmi malé dítě by mělo být tak předčasné, aby bylo nepřirozeně soběstačné. Dítě by mělo být tím, čím je, živým a zvědavým. Přesto však být živý a snadno rozptýlený není totéž. Ta je pro dospělého nejobtížnějším rysem, protože každý, kdo se nedokáže soustředit na jednu věc, nakonec ztrácí spoustu času a energie na každý úkol.

Naopak dítě, které si vyvinulo dobré schopnosti soustředění, vyroste s velkými výhodami. Často se říká, že „děti, které studují hudbu, se chovají velmi dobře“, což vám může naznačovat, že je jejich rodiči striktně disciplinováno, nebo že jsou děti velmi vážní a nudné, ale opak je pravdou „Chová se dobře, protože nejsou přítomni jejich rodiče, ale zdá se, že se mohou soustředit na jednu oběť

ject without much effort. Therefore, they can study far better and accomplish a great deal more in a given time than other children. This means, of course, that they have more time left for playing freely with other youngsters.

A follow-up survey among mothers of children who had been through the Suzuki violin course revealed that all the mothers agreed that their children had never struggled over studying for examinations, and that they did very well in school in spite of spending plenty of time playing with neighborhood children. A new image of an intelligent child seems to be emerging, full of vitality and quite unlike the bookish stereotype who is as pale and thin as a bean sprout.

There is a phrase in the *Analects of Confucius,* "in harmony with music," meaning that musical sound softens one's nature and naturally perfects one's whole character. Violin education, like any other musical education, requires repeated practice, which in turn cultivates powers of concentration. It naturally follows that music contributes a great deal to character formation.

Violin Education Helps to Develop Leadership in the Very Young

It has become evident that violin education, one typical method of early development, produces other results in addition to inculcating in the child powers of concentration. It helps to develop leadership qualities.

Leadership, the ability to guide a group, is considered to be a trait of the adult world, and its development is accordingly misjudged to take place in adulthood. However, the truth is that leadership begins

ject bez velkého úsilí. Proto mohou studovat mnohem lépe a dosáhnout mnohem více v daném čase než jiné děti. To samozřejmě znamená, že mají více času na volné hraní s ostatními mladými lidmi.

Následný průzkum mezi matkami dětí, které prošly kurzem housle Suzuki, odhalil, že všechny matky souhlasily s tím, že jejich děti se nikdy nepokusily o studium na zkoušky, a že ve škole si vedly velmi dobře, přestože trávily spoustu času hraním s dětmi z okolí - Zdá se, že se objevuje nový obraz inteligentního dítěte, plný vitality a zcela na rozdíl od knižního stereotypu, který je stejně bledý a hubený jako klíček fazole.

V Analects of Confucius je uvedena věta „v souladu s hudbou“, což znamená, že hudební zvuk změkčuje povahu člověka a přirozeně zdokonaluje celou jeho postavu. Výchova na housle, stejně jako jakékoli jiné hudební vzdělání, vyžaduje opakovanou praxi, která zase rozvíjí schopnosti soustředění. Z toho samozřejmě vyplývá, že hudba významně přispívá k formování postav.

Houslové vzdělávání pomáhá rozvíjet vedení ve velmi mladém věku

Ukázalo se, že houslová výchova, jedna typická metoda raného vývoje, vede k dalším výsledkům, kromě toho, že vštípí dětem moc soustředění. Pomáhá rozvíjet vůdčí schopnosti.

Vedení, schopnost vést skupinu, je považováno za znak světa dospělých, a proto je jeho vývoj nesprávně posouzen, aby se odehrával v kapuce pro dospělé. Pravdou však je, že vedení začíná

to develop much earlier than we usually think. It has been said that one baby in a group of more than two babies always turns out to be a leader. According to Dr. Toshiro Yamashita's *Infant Psychology*, the child who is a potential leader is, first, never distracted in his thinking and doing even if there are other children around, and second, whether in play or in any other action, he is always creating new things, taking the lead in putting them into practice.

These are the same abilities, these powers of concentration and creativity, that are nurtured by violin education. It is thus perfectly natural that many children educated in Dr. Suzuki's violin class are vivacious, energetic leaders, rather than pale-looking geniuses. And these children will turn out to be the future leaders in society, which is and always will be seeking people with leadership qualities.

The best example of this is Mr. Kouji Toyoda, Dr. Suzuki's favorite pupil and now concertmaster of one of the most famous orchestras in the world, the Berlin Radio Symphony Orchestra. A concertmaster is the leader of all the members of the orchestra, a post that requires not only musical talent but also leadership qualities. Besides Mr. Toyoda, there are several other men from Dr. Suzuki's violin classes who have leading roles in world-renowned orchestras. They are young (all in their thirties) leading German or American musicians, whose languages, customs, and temperaments are all different.

Musical Education Affects Even the Infant's Face

There is another interesting and amazing side to musical education: it changes the infant's countenance.

vyvíjet se mnohem dříve, než si obvykle myslíme. Bylo řečeno, že jedno dítě ve skupině více než dvou dětí se vždy ukáže jako vůdce. Podle kojenecké psychologie dr. Toshira Yamashity je dítě, které je potenciálním vůdcem, na prvním místě nikdy ve svém přemýšlení a jednání neznepokojeno, i když jsou v okolí další děti, a za druhé, ať už ve hře nebo v jakékoli jiné akci, vždy vytváří nové věci a vede je při jejich uvádění do praxe.

Jsou to stejné schopnosti, tyto schopnosti soustředění a kreativity, které jsou podporovány výchovou na housle. Je tedy naprosto přirozené, že mnoho dětí vzdělávaných v houslové třídě dr. Suzukiho jsou spíše viaví, energičtí vůdci než bledě vypadající géniové. A tyto děti se stanou budoucími vůdci ve společnosti, která hledá a vždy bude hledat lidi s vůdčími kvalitami.

Nejlepším příkladem je pan Kouji Toyoda, oblíbený žák Dr. Suzuki a nyní koncertní mistr jednoho z nejslavnějších orchestrů na světě, Berlínského rozhlasového symfonického orchestru. Koncertní mistr je vůdcem všech členů orchestru, což je příspěvek, který vyžaduje nejen hudební talent, ale také vůdčí vlastnosti. Kromě pana Toyody existuje několik dalších mužů z houslových tříd Dr. Suzukiho, kteří mají vedoucí role ve světově proslulých orchestrech. Jsou to mladí (všichni ve třicátých letech) přední němečtí nebo američtí hudebníci, jejichž jazyky, zvyky a temnoty jsou různé

Hudební výchova ovlivňuje i tvář dítěte

V muzeální výchově je další zajímavá a úžasná stránka: mění to tvář dítěte.

That one's looks are determined by heredity, just like one's blood type and the color of one's eyes, is normally thought of as an undeniable fact proved by science.

However, as you know from experience, man's countenance is somewhat influenced by his personal history. Enlarging small eyes or making a flat nose pointed are possible only by means of plastic surgery, but one's looks and air may be changed considerably by everyday experience. This change is very apparent in a child who has listened to music or taken lessons in music. This topic was much discussed at a meeting of the Study Group of Mothers that was formed by the Early Development Association. When they had gathered for the first time with their newborn babies, all the babies were alike, like babies anywhere. However, within four months, several babies who were experimentally made to listen to Mozart's *Eine Kleine Nachtmusik* turned out to be markedly different in appearance from the other babies—their facial expressions and actions far livelier and their eyes far more radiant.

In a letter to me, Mr. Choken Maruo, a music critic, had the following interesting things to say on this subject.

> I have had many experiences that demonstrate the great effectiveness of "sound." Any sensitive mother must have noticed great changes in babies' appearance since World War II. . . . The causes are: 1) the cultural level of mothers has risen; 2) nutrition has improved; 3) sound stimulation has been overwhelmingly increased. As it is impossible for a one-month-old baby to improve his level of culture by listening to everyday language alone,

To, jak vypadá, je určeno dědičností, stejně jako jeho krevní typ a barva očí, není ani normálně považována za nepopiratelnou skutečnost prokázanou vědou.

Jak však víte ze zkušenosti, tvář člověka je poněkud ovlivněna jeho osobní historií. Zvětšování malých očí nebo vytváření špičatého nosu je možné pouze pomocí plastické chirurgie, ale každodenní zážitek může výrazně změnit vzhled a vzduch. Tato změna je velmi zjevná u dítěte, které poslouchalo hudbu nebo se učilo hudbě. Toto téma bylo hodně diskutováno na setkání studijní skupiny matek, které bylo vytvořeno Asociací raného rozvoje. Když se poprvé sešli se svými novorozenými dětmi, byla všechna miminka stejná jako miminka kdekoli. Během čtyř měsíců se však několik bautbánů, kteří byli experimentálně stvořeni k poslechu Moinezovy Eine Kleine Nachtmusikové, zjevně lišilo svým vzhledem od ostatních dětí - jejich výrazy a akce obličeje byly mnohem živější a jejich oči byly mnohem živější. zářivý.

V dopise, který mi poslal, měl pan Choken Maruo, hudební kritik, k tomuto tématu následující zajímavé věci.

Měl jsem mnoho zkušeností, které ukazují velkou účinnost "zvuku". Každá citlivá matka musela zaznamenat velké změny ve vzhledu dětí od druhé světové války. . . Příčiny jsou: 1) vzrostla kulturní úroveň matek; 2) výživa se zlepšila; 3) zvuková stimulace byla ohromně zvýšena. Protože je nemožné, aby jednoměsíční dítě zlepšilo svou úroveň kultury poslouchání jen každodenního jazyka,

he must necessarily be stimulated by music from radio, TV and stereos. It is certain that he is listening to music.

Also, Mr. Maruo has said that in serving as a judge in musical competitions, he noticed that the facial expressions of the audience changed completely in accordance with the kinds of music performed from day to day. It is hard to say whether a particular kind of music changed the facial expressions of the audience or the audience with similar facial expressions liked the same music; nevertheless, Mr. Maruo has pointed out a very interesting phenomenon. Furthermore, he has adopted a method of "bathing in music"—that is, placing a person in a musical atmosphere, in the conviction that music makes one beautiful. Isn't there a thread of connection between this and the Confucian phrase "in harmony with music"?

Learning Verses by Heart Trains the Child's Memory

The snow melting
  Upon a tree, whence
    Coos a turtledove.

Oh, the little kitten
  Paws lightly
    A fallen autumnal leaf.

Crawl and laugh, child,
  Grown two years old
    From this morning.

ZÁSADY TRAININCU 127 musí být nutně stimulován hudbou z rádia, televize a stereo. Je jisté, že poslouchá hudbu.

Pan Maruo také uvedl, že při výkonu funkce soudce v hudebních soutěžích si všiml, že výrazy obličeje publika se úplně změnily v souladu s druhem hudby, kterou se každý den hraje. Těžko říci, zda určitý druh hudby změnil výrazy obličeje publika nebo divákům s podobnými výrazy obličeje se líbila stejná hudba; pan Maruo nicméně poukázal na velmi zajímavý jev. Fur-thermore, on přijal metodu "koupání v hudbě" - to je, umisťovat osobu do hudební atmosféry-phere, v přesvědčení, že hudba dělá jeden beauti-ful. Není tam vlákno spojení mezi tímto a konfuciánskou frázi „v souladu s hudbou"?

Učení verše srdcem trénuje paměť dítěte
Sníh teče na stromě, odkud Coos turtledove.
Oh, malé kotě Paws lehce
Padlý podzimní list.
Procházení a smích, dítě,
Dospělý dva roky Od tohoto rána.

The above are translations of *haiku* (traditional Japanese short poems of five, seven and five syllables) that were written by the poet Issa Kobayashi in the latter part of the Edo Era. Experimental classes at the Infant School established by Talent Education are using such *haiku* as these for memory training.

The reasons *haiku* are chosen for this purpose is first that they are short, compact poems with a rhythm that makes them easy to memorize; second, that they accord with our general principle that "pieces to be memorized should nurture the child's spirit and should be beautiful, cultured, and worth remembering for a lifetime; and at the same time they must appeal to children."

First, children memorize one *haiku* by Issa every day, and they are told about the background story of the poem to rouse their interest. The next day, the children recite the *haiku* they have learned, and memorize a new one. Thus the child's memory is trained through learning by heart something he enjoys. A child who at first has difficulty in memorizing one *haiku* after hearing it repeated ten times learns it by heart after hearing it three or four times by the second term, and after only one hearing by the third term. I have been told that the children can memorize about 170 *haiku* by Issa within a year.

The important thing is reiteration. If a child forgets a verse he has learned, get him to recite it again. Children who have been trained in this manner, I am told, can memorize a complete one-hundred word story after hearing it four or five times.

Some readers may still be doubtful of the value of getting little children to memorize Issa's *haiku*. I too was at first rather doubtful about this emphasis on memory skill. However, at the Infant School the

Výše uvedené jsou překlady haiku (tradiční japonské krátké básně pěti, sedmi a pěti slabik), které napsal básník Issa Kobayashi v druhé části Edo Era. Experimentální třídy na Kojenecké škole zřízené Talent Education používají takové haiku jako tyto pro trénink paměti.

Důvodem, proč jsou haiku vybíráni pro tento účel, je nejprve to, že jsou krátké, kompaktní básně s rytmem, který jim usnadňuje zapamatování; zadruhé, že jsou v souladu s naším obecným principem, že „kusy, které se mají zapamatovat, by měly vychovávat dětského ducha a měly by být krásné, kultivované a na celý život by si měly pamatovat; a zároveň musí oslovovat děti."

Nejprve si děti každý den zapamatují jednoho haiku od Issy a vyprávějí o pozadí básně, která vzbudí jejich zájem. Následující den děti přednesou haiku, kterého se naučily, a zapamatují si nový. Paměť dítěte je tedy trénována skrze učení něčeho, co se mu líbí. Dítě, které zpočátku má potíže se zapamatováním jednoho haiku po jeho slyšení, které se opakuje desetkrát, se ho naučí srdcem poté, co ho slyší třikrát nebo čtyřikrát ve druhém semestru, a pouze po jednom slyšení ve třetím semestru. Bylo mi řečeno, že si děti mohou do Issa zapamatovat asi 170 haiku za rok.

Důležitá věc je opakování. Pokud dítě zapomene na verš, který se naučil, nechte ho recitovat znovu. Děti, které byly tímto způsobem proškoleny, jsem se dozvěděl, že si po čtyřech až pěti slyšeních mohou zapamatovat kompletní stoprocentní příběh.

Někteří čtenáři mohou stále pochybovat o tom, že je důležité, aby si malé děti zapamatovaly Issova haiku. Také jsem byl zpočátku trochu pochybný o tomto důrazu na paměťové schopnosti. Nicméně, na mateřské škole

aim is not sheer memorization of the verse but the development of the child's intellect, his creativity and thinking ability. The *haiku* are used merely as an experimental tool for this training.

If the child should show interest, the *waka* (another short poem, of five, seven, five, seven, seven syllables) is just as good. Learning should be geared to the fact that the child's mind has the capacity to absorb and remember between one and two hundred *haiku*. This memory equipment will get rusty if not used, and the more it is used the more smoothly it will operate, at the same time expanding its capacity.

The child's ability to memorize should be trained in every possible way during the time of his life when he delights in repetition.

Small Children Should Be Exposed Only to the Very Best

In the past it was the practice of an antique dealer to let his apprentice deal at first only with the most authentic and valuable antique objects in his shop. The idea was that the apprentice, having been shown only real antiques from morning to night for about half a year, would develop by this means a keen eye to tell the real from the false. Probably the ability to distinguish the real thing was patterned into his brain, so that he could see instantly through the subtle differences between the real and the fake.

This method of training applies also to early development. As long as the authentic is patterned into the very young child's brain while it is still like a blank piece of paper, the distinctive qualities of the

Cílem není pouhé zapamatování verše, ale rozvoj intelektu dítěte, jeho kreativita a schopnost myšlení. Haiku se používají pouze jako experimentální nástroj pro tento výcvik.

Pokud má dítě projevit zájem, je u-aka (nother krátká báseň, pět, sedm, pět, sedm, sedm slabik) stejně dobrá. Učení by mělo být zaměřeno na skutečnost, že dětská mysl má schopnost absorbovat a pamatovat si mezi dvěma a dvěma stovkami haiku. Pokud se toto paměťové zařízení nepoužívá, ztratí se a čím více se používá, tím plynuleji bude fungovat a současně se rozšiřuje jeho kapacita.

Schopnost dítěte si zapamatovat by měla být proškolena všemi možnými způsoby během jeho života, když má rád opakování.

Malé děti by měly být vystaveny jen tomu nejlepšímu

V minulosti bylo zvykem obchodníka se starožitnostmi nechat svého učně zpočátku jednat pouze s nejautentičtějšími a nejcennějšími starožitnými předměty v jeho obchodě. Myšlenka byla taková, že učeň, který byl ukazován pouze skutečnými starožitnostmi od rána do noci po dobu asi půl roku, by se vyvinul tak, že by to znamenalo ostré oko, aby skutečnému domovu řeklo nepravdivé. Pravděpodobně byla schopnost rozeznat skutečnou věc promítnuta do jeho mozku, aby okamžitě viděl jemné rozdíly mezi skutečným a falešným.

Tento způsob školení se vztahuje také na včasný vývoj. Dokud je autentický vzorec do mozku velmi malého dítěte, zatímco je stále jako prázdný kus papíru, charakteristické vlastnosti

real will be circuited into it, and it will refuse to accept the fake even in adulthood. If the fake is patterned into the brain, on the other hand, the brain will not be receptive to the real. It is the same with a toddler who learns a specific accent: in adulthood he will not be able to change his speech characteristics.

It is not always easy, of course, to distinguish the real from the false. Parents must do this in accordance with their own evaluation; but it is reasonable at least to consider works that have been valued through the ages as wonderful music or art. There is no need to give your young child picture books with crudely drawn pictures just because you think he cannot understand more sophisticated art. If parents really think Matisse and Picasso valuable, they should show the paintings of these artists to their child without hesitation. If they feel that Beethoven and Mozart are exciting, they should let their child listen to them as much as possible.

Once the pattern is formed in the brain, the child will use it as a basis and gradually come to evaluate and choose music and painting for himself. One child may go for jazz, and another for pop songs, but that is a question of their own temperaments.

Mothers throughout the world tend to scold their children if they sing nothing but pop songs, saying, "Pop songs are vulgar; don't sing them or listen to them." But isn't it natural that they should be interested in pop songs, when they have more than likely been reared on them almost since birth? The patterning for pop songs has already been formed in their brains, so naturally they are incapable of choosing more complex music. After such behavior patterns have become set, it is too late to start educating the children in good music.

skutečný bude do něj obírán a odmítne přijmout faleš dokonce i v dospělosti. Pokud se však falešný do mozku dostane, mozek na druhé straně nebude vnímavý ke skutečnému. Totéž platí pro batole, která se učí zvláštní přízvuk: v dospělosti nebude schopen změnit svou charakteristiku řeči.

Samozřejmě není vždy snadné rozlišovat skutečné od nepravdivých. Rodiče to musí dělat v souladu s vlastním hodnocením; ale je rozumné přinejmenším považovat díla, která byla oceněna v průběhu věků, za skvělou hudbu nebo umění. Není třeba dávat svému malému dítěti obrázkové knihy s hrubě nakreslenými obrázky jen proto, že si myslíte, že nedokáže porozumět složitějšímu umění. Pokud si rodiče skutečně myslí, že Matisse a Picasso jsou cenné, měli by bez váhání ukázat obrazy těchto umělců svému dítěti. Pokud mají pocit, že Beethoven a Mozart jsou vzrušující, měli by nechat své dítě, aby je poslouchalo co nejvíce.

Jakmile se vzorec vytvoří v mozku, dítě jej použije jako základ a postupně přijde hodnotit a vybírat hudbu a obraz pro sebe. Jedno dítě může jít na jazz a jiné na popové písně, ale to je otázka jejich vlastních temperamentů.

Matky po celém světě mají sklon nadávat své děti, pokud nezpívají nic jiného než popové písně a řeknou: „Popové písně jsou vulgární; nezpívej je, ani je neposlouchej.“ Není však přirozené, že by je měli zajímat popové písně, když se na ně téměř od narození chovali téměř od narození? Vzorec pro popové písně již byl vytvořen v jejich mozcích, takže přirozeně nemohou vybírat složitější hudbu. Po nastavení takových vzorců chování je příliš pozdě začít vzdělávat děti v dobré hudbě.

Music and painting are but two examples of aesthetic taste's depending on early conditioning. In anything, if a good basis is firmly established, the child will have an easier time later in life. Parental assistance should be offered before it is too late.

The Small Child's Imitations Are Great Creations

When I was little, there was a man in my neighborhood who stuttered. I used to imitate his stuttering, and my mother would scold me, saying, "Stuttering is contagious, so don't do it."

I think I was about three years old—just at the most imitative age, it seems.

C. M. Jones, author of many books on infant activity based on his own observations, advocates, in order to cure a young child of fear of dogs, placing him in the midst of a group of children who are free of that fear: the idea is that his fear of dogs will be removed by imitation of the children who are not afraid.

I have also heard a mother speak of her success in curing her child of fastidiousness about food by letting him always eat with other children of the same age, whom he would see greedily accepting any food that was offered them. Again, we often hear of a child usually lacking in appetite who has regained it after having a meal in a friend's home instead of his own. In such a case the mother might complain sadly, "My child doesn't like my cooking." But the success of getting the child to eat someone else's cooking is only a kind of imitation, not a question of "good-tasting" or "bad-tasting" food. The child ate eagerly simply because he was following the model of his friend's appetite.

Hudba a malba jsou pouze dva příklady estetické chuti v závislosti na včasném kondicionování. V každém případě, bude-li dobrý základ pevně stanoven, bude mít dítě později snadnější čas v životě. Rodičovská pomoc by měla být nabídnuta dříve, než bude příliš pozdě.

Imitace malého dítěte jsou skvělá stvoření

Když jsem byl malý, byl v mém sousedství muž, který koktal. Napodoboval jsem jeho koktání a moje matka mě nadávala, říkala: „Koktání je nakažlivé, takže to nedělejte“

Myslím, že mi bylo asi tři roky - zdá se, že právě v nejpodobnějším věku.

CM Jones, autor mnoha knih o kojenecké aktivitě založený na jeho vlastních pozorováních, obhajuje, aby vyléčil malé dítě ze strachu ze psů a postavil ho uprostřed skupiny dětí, které se tohoto strachu osvobozují: myšlenka je že jeho strach ze psů bude odstraněn napodobením dětí, které se nebojí.

Slyšel jsem také, že matka mluvila o jejím úspěchu v léčení svého dítěte na náročnost na jídlo tím, že ho nechala vždy jíst s ostatními dětmi stejného věku, kterým by bezmocně přijímal jakékoli jídlo, které jim bylo nabídnuto. Opět často slyšíme o dítěti, které obvykle nemá chuť k jídlu a které ho znovu získalo po jídle v kamarádově domě místo jeho vlastního. V takovém případě by se matka mohla smutně stěžovat: „Mému dítěti se moje vaření nelíbí.“ Ale úspěch, jak přimět dítě k jídlu někoho jiného, je jen druh imitace, ne otázka „dobrého“ „nebo„ špatně chutnající “jídlo. Dítě jedlo dychtivě jednoduše proto, že sledovalo model chuti svého přítele.

Such urges to imitate appear in infants toward the end of the first year, and after the second, toddlers begin to mimic those around them consciously and deliberately. They imitate not only the children of their own age but also grown-ups and their elder brothers and sisters. John Milton wrote, "The childhood shows the man"; and accordingly, parents and others involved in bringing up young children need to watch their behavior especially carefully while they are going through this imitative stage. Children around three years of age are ready to copy another person's gestures, manner of speaking—everything. The reason my mother scolded me for imitating the man who stuttered was that she feared I might really stutter if I continued to mimic him.

In addition to the possible effects of mimicry on one's manner of speaking, the young child's tendency to imitate also has great influence on his emotional makeup: a child may become nervous after playing with a nervous child, or afraid of airplanes after playing with a child who has a fear of them.

The young child's imitations, however, are not mere mimicry; they are great creative acts. So you should not be too troubled about them or you might find yourself plucking a creative bud, which is quite the opposite of what you intended.

Excelling in One Thing Gives Confidence in Others

Lessons in violin, reading, or a foreign language are not meant to produce geniuses, or even specialists, in these respective fields, but mainly to influence the general development of the young child's intellect. No education is better than to offer the child lessons

Takové naléhání napodobovat se objevuje u dětí na konci prvního roku a po druhém začnou batolata vědomě a úmyslně napodobovat ty kolem nich. Napodobují nejen děti svého věku, ale také dospělé a jejich starší bratry a sestry. John Milton napsal: „Dětství ukazuje člověku“, a proto si rodiče a ostatní, kteří se podílejí na výchově malých dětí, musí zvlášť pečlivě sledovat své chování, když procházejí touto imitativní fází. Děti kolem tří let jsou připraveny kopírovat gesta jiné osoby, způsob řeči - všechno. Důvod, proč mě moje matka nadávala pro napodobování muže, který koktal, byl ten, že se bála, že bych se opravdu mohla koktat, kdybych ho dál napodobovala.

Kromě možných účinků mimikry na způsob mluvení má tendence napodobovat malé dítě také velký vliv na jeho emocionální složení: dítě se může po nervózním dítěti nervózní, nebo se po hraní s letadly obávat letadel dítě, které se jich bojí.

Imitace malého dítěte však nejsou pouhé mimikry; jsou to skvělé tvůrčí činy. Takže byste se o ně neměli příliš starat nebo byste se mohli ocitnout v škubání kreativního pupenu, což je přesně opak toho, co jste zamýšleli.

Vynikající v jedné věci dává důvěru v ostatní

Poučení z houslí, čtení nebo cizího jazyka nemá za cíl produkovat géniové, či dokonce odborníky, v těchto oborech, ale hlavně ovlivňovat celkový vývoj intelektu malého dítěte. Žádné vzdělání není lepší, než nabízet lekce pro děti

in as many different skills as possible, rather than training in any one particular field.

However, in another sense, training a child thoroughly in one field also has its great merit: "excelling in one thing gives confidence in others."

There is no end to the examples that prove this point. For instance, in Dr. Suzuki's violin course there was a three-year-old boy who was for some reason very timid and rather a crybaby. His manner of speaking was at first very awkward, especially his pronunciation, compared with that of other children, and he always clung to his mother's back, like a tortoiseshell on a tortoise. When a violin was given him, he did not even try to produce any sound with it; he just continued to cry loudly, exercising his vocal cords. Because of his manner of speech, he was apparently teased by the neighborhood children, who all happened to be very mischievous, and this made him cry more, and he was never included in the group. However, after one or two months of attending Dr. Suzuki's class, guided by Dr. Suzuki's ingenious teaching, this boy started playing the violin, and after six months he was able to perform completely free of his feeling of inferiority to other children. He developed an unusual talent for pizzicato playing, and after that he seems to have developed perfect self-confidence. It was the child who took the initiative to practice, to the surprise of his parents, and at the same time he grew livelier and more playful in other aspects of his daily life. He started pretending to be a conductor in front of older pupils, and at home played leader in a group of mischievous local children. In addition, his manner of speaking became quite normal.

This sort of example is not limited to children. In

v co největším počtu různých dovedností, než v jakékoli konkrétní oblasti.

Avšak v jiném smyslu má výcvik dítěte důkladně v jednom oboru také své velké přednosti: „Vynikající v jednu věc dává důvěru v ostatní.“

Příklady, které tento bod dokazují, nemají konce. Například na houslovém kurzu Dr. Suzukiho byl tříletý chlapec, který byl z nějakého důvodu velmi plachý a spíše krybaby. Jeho způsob mluvení byl zpočátku velmi trapný, zejména jeho výslovnost, ve srovnání s jinými dětmi, a vždy se držel matčiny zády jako želvovinová želva na želvě. Když mu dali housle, nesnažil se s tím ani vydat žádný zvuk; jen hlasitě plakal a cvičil hlasivky. Kvůli svému způsobu řeči ho očividně škádlili sousední děti, které se všechny staly velmi zlověstnými, což ho nutilo více plakat a nikdy nebyl zařazen do skupiny. Po jednom nebo dvou měsících návštěvy třídy Dr. Suzuki, vedené geniálním učením Dr. Suzukiho, však tento chlapec začal hrát na housle a po šesti měsících byl schopen hrát úplně bez pocitu méněcennosti vůči ostatním dětem. Odvrátil neobvyklý talent pro hraní pizzicata a poté se zdálo, že si vyvinul dokonalé sebevědomí. Bylo to dítě, které převzalo iniciativu, aby praktikovalo, k překvapení svých rodičů a na sametimehegrewlivelierand více hravé v jiných aspektech svého dally života. Začal předstírat, že je dirigentem před staršími žáky, a doma hrál vůdce ve skupině zlomyslných místních dětí. Navíc se jeho způsob mluvení stal zcela normální.

Tento příklad není omezen na děti. Ve

my student days, there was a young man who was for some reason particularly fond of English, although he disliked all other subjects. Even in English he was at first a very poor student, but he studied it very hard, gradually increasing his vocabulary and finally becoming the best student in his subject. Then he started to challenge himself vigorously in other subjects, and eventually he achieved excellent results in all of them.

But though this can happen to a grown person, it is much more likely to be the case for young children, who are still relatively free of psychological worry. As long as he is able to gain self-confidence, a child will have enough material on which to grow and develop.

The Card Game of "Concentration" Develops the Small Child's Ability to Think

There is a card game, with which everyone must be familiar, called "Concentration." All the cards are at first turned upside down; then each player turns up two cards at a time and gains a point if the two cards have matching numbers or pictures; if they do not match, the cards are turned upside down again. It seems simple enough at first glance; however, anyone who has actually participated in this game will tell you that it is extremely difficult, and adults can easily be beaten by two- and three-year-olds. Just try this game once with your children. You will join in buoyantly enough, assuming that it requires no skill other than your memory; nevertheless, you will probably not find it easy to score. You may note that a card with the number two on it is the

moje studentské dny, byl mladý muž, který byl z nějakého důvodu obzvláště rád anglicky, i když neměl rád všechny ostatní předměty. Dokonce i v angličtině byl zpočátku velmi chudým studentem, ale studoval to velmi tvrdě, postupně si rozšiřoval slovní zásobu a nakonec se stal nejlepším studentem ve svém předmětu. Poté se začal intenzivně zabývat jinými předměty a nakonec dosáhl vynikajících výsledků ve všech.

Ale i když se to může stát dospělé osobě, je mnohem pravděpodobnější, že tomu tak bude u malých dětí, které jsou stále relativně bez psychického starosti. Dokud bude schopen získat sebevědomí, bude mít dítě dostatek materiálu, na kterém bude růst a rozvíjet se.

Karetní hra „Koncentrace“ rozvíjí schopnost malého dítěte myslet

Existuje karetní hra, se kterou musí být všichni obeznámeni, nazvaná „Koncentrace“. Všechny karty jsou nejprve obráceny vzhůru nohama; pak každý hráč objeví dvě karty najednou a získá bod, pokud mají dvě karty odpovídající čísla nebo obrázky; pokud se neshodují, jsou karty otočeny vzhůru nohama. Na první pohled to vypadá dost jednoduše; kdokoli, kdo se této hry skutečně zúčastnil, vám však řekne, že je nesmírně obtížné, a dospělí mohou snadno porazit dva a tři roky. Jen zkuste tuto hru jednou se svými dětmi. Připojíte se dostatečně silně za předpokladu, že to nevyžaduje žádnou dovednost kromě vaší paměti; přesto však pravděpodobně nebudete mít snadné skóre. Můžete si všimnout, že karta s číslem dvě na ní je

third card from your right and fourth from the top, and another card with the number two is the third one in the upper left corner, but as you wait for your turn, you will forget completely where these cards are. Finally, exasperated, you will turn up cards haphazardly, and your child will give you a scornful glance.

In contrast to your frantic attempt, your child will play this to his advantage by effortlessly taking one set of matching cards after another. It isn't that your adult memory is unusually inferior, or that your child's memory is extraordinary. If you observe carefully, you will notice that your child does not seem consciously to memorize where matching cards are. Instead, he seems to remember locations of matching cards not as separate points, but as a pattern. That is, every time he turns up two cards, he remembers their locations by linking two points. This is a typical example of the pattern-cognitive ability of the small child to which I keep referring. We adults, on the other hand, try to memorize locations of cards as separate points: where they are from the right or where they are from the bottom.

This power of pattern-cognition is one of the superior abilities of the young child which we adults cannot possibly imitate. The child can grasp instantly and accurately the unique characteristics of any pattern. When you think about it, no memory skill is more efficient and dependable than this one.

The young child can develop this special skill through playing games, and also through music. In this, parents can offer only indirect assistance; but the seemingly trivial acts of playing with children, listening to songs together, and painting along with them actually contribute a great deal to their future growth.

Třetí karta zprava a čtvrtá z hora a další karta s číslem dvě je třetí v levém horním rohu, ale když čekáte na svůj tah, úplně zapomenete, kde jsou tyto karty. Nakonec, podrážděně, se vám karty objeví nebezpečně a vaše dítě vám dá pohrdavý pohled.

Na rozdíl od vašeho zběsilého pokusu to vaše dítě bude hrát ve svůj prospěch tím, že bez námahy vezme jednu sadu odpovídajících karet za druhou. Není to tak, že vaše paměť pro dospělé je neobvykle podřadná nebo že paměť vašeho dítěte je mimořádná. Pokud pozorně sledujete, všimnete si, že se vaše dítě nezdá vědomě zapamatovat si, kde jsou odpovídající karty. Místo toho se zdá, že si pamatuje umístění odpovídajících karet ne jako samostatné body, ale jako vzor. To znamená, že pokaždé, když objeví dvě karty, si pamatuje jejich umístění spojením dvou bodů. Toto je typický příklad kognitivní schopnosti malého dítěte, na které se stále odvolávám. Na druhé straně se dospělí snažíme zapamatovat si umístění karet jako samostatné body: kde jsou zprava nebo kde jsou zdola.

Tato síla poznání vzoru je jednou z nadřazených schopností malého dítěte, které my dospělí nedokážeme napodobit. Dítě může okamžitě a přesně pochopit jedinečné vlastnosti jakéhokoli patutru. Když o tom přemýšlíte, žádná paměťová dovednost není účinnější a spolehlivější než tato.

Malé dítě může tuto zvláštní dovednost rozvíjet hraním her a také hudbou. Rodiče přitom mohou nabízet pouze nepřímou pomoc; ale zdánlivě triviální činy hraní s dětmi, společné poslouchání písní a malování spolu s nimi ve skutečnosti značně přispívají k jejich budoucímu růstu.

CREATIVITY AND SKILLS

Give Pencils and Crayons to Your Baby as Soon as Possible

Around eight months after birth, a baby can hold an object in his hand quite freely, as he can now separate his thumb from his fingers. The ability to hold and grasp things freely, although it may not seem so significant at first sight, should tell us more than anything else about the healthy development of the baby's mind. Such activities as tearing books and papers and ransacking the toy box, which drive the mother to her wit's end, begin at about the same time. In other words, the child is approaching the stage of expressing himself.

It is most important, then, that the mother cleverly nurture her baby's will to do things that rises from deep within, for she will be paving the way to fostering creativity in the child.

Give your baby a pencil or some crayons. He will be sure to scribble wildly everywhere, and if you give him a piece of paper, he will draw lines furiously or tear it apart. But even a simple line, quite insignificant to us, is to him a means of self-expression.

However, most parents unwittingly suppress this very desire for self-expression in their children. They impose on the child their own ready-made ideas: "Hold a crayon like this"; "Apples are red"; "Draw

KREATIVITA A ZRUČNOSTI

Tužky a pastelky dejte svému dítěti co nejdříve

Asi osm měsíců po narození může dítě držet předmět v ruce docela volně, protože nyní může oddělit palec od prstů. Schopnost svobodně držet a chápat věci, i když se to na první pohled nemusí zdát tak významné, by nám měla o zdravém vývoji mysli dítěte říkat více než cokoli jiného. Takové aktivity jako trhání knih a papírů a vyplenování krabičky na hračky, které matku přivedou ke svému vtipu, začínají zhruba ve stejnou dobu. Jinými slovy, dítě se blíží ke stádiu vyjadřování.

Nejdůležitější je tedy, aby matka chytře vychovávala vůli svého dítěte dělat věci, které povzbuzují hluboko uvnitř, protože připravuje cestu k podpoře tvořivosti dítěte.

Dejte svému dítěti tužku nebo pastelky. Určitě bude divoce čmárat všude, a pokud mu dáte kus papíru, nakreslí zuřivě čáry nebo je roztrhne. Ale i jednoduchá linie, která je pro nás docela bezvýznamná, je pro něj prostředkem sebevyjádření.

Většina rodičů však nevědomky potlačuje tuto touhu po sebevyjádření u svých dětí. Ukládají dítěti své vlastní připravené nápady: „Takovou pastelku držte“; „Jablka jsou červená“; "Kreslit

a circle in this way"; or "Don't tear the book"; "Don't throw papers around"; "Don't write on the table." Is that not a volley of don'ts to pour on the child?

We often visit a home that is immaculately kept, with not a single scrap of paper lying around, even though there is an infant about. In such a case, the world pays compliments to the mother, praising her for being able to keep her house tidy and in good order while looking after a small baby. Indeed, it must be very hard for any mother to keep the house neat and clean in addition to caring for her infant from morning till night. But it would be a terrible blow to her if she knew that her diligence in housekeeping might be impeding the child's desire to create.

It is said that activities done with the fingers—such as scribbling, turning the toy box upside down, and tearing a piece of paper—develop the baby's intellect and enrich his creative ability. It is evident, then, that the sooner you give him pencils and crayons the better will be the result.

However, telling your baby not to do this or that, restricting him after giving him crayons and pencils, will only negate the gift, once again nipping his creativity in the bud.

Standard-Size Drawing Paper Produces Only Standard-Size Men

I met Mr. Hiroshi Manabe through one of the series of interviews published in the magazine *Early Development* by the Early Development Association. Like us, he was very much dissatisfied with current educa-

kruh tímto způsobem "; nebo „Nerušte knihu"; "Neházejte papíry kolem"; „Nepíš na stůl." Není to salva, která by se na dítě nelila?

Často navštěvujeme dům, který je bezchybně udržován, aniž by kolem něj ležel jediný kus papíru, i když tam je malé dítě. V takovém případě svět platí matce pochvaly, chválí ji, že je schopna udržet dům uklizený a v dobrém pořádku při péči o malé dítě. Opravdu musí být pro každou matku velmi těžké udržovat dům čistý a čistit kromě péče o své dítě od rána do noci. Byla by to hrozná rána, kdyby věděla, že její pečlivost v domácnosti může bránit touze dítěte vytvořit.

Říká se, že činnosti prováděné prsty - jako je čmárání, otáčení krabičky s hračkou vzhůru nohama a roztržení kusu papíru - rozvíjejí intelekt dítěte a obohacují jeho tvůrčí schopnosti. Je tedy zřejmé, že čím dříve mu dáte tužky a pastelky, tím lepší bude výsledek.

Řeknete-li však svému dítěti, aby to nebo ono neudělalo, omezí ho poté, co mu dá pastelky a tužky, tento dar pouze neguje a znovu mu v zárodku uštípne jeho kreativitu.

Kreslicí papír standardní velikosti produkuje pouze muže standardní velikosti

Setkal jsem se s panem Hiroshim Manabem prostřednictvím jednoho ze série rozhovorů publikovaných v časopise Early Development sdružením Early Development Association. Stejně jako my, byl velmi nespokojen se současným vzděláním.

tion for small children, and he has publicly made some remarks and proposals that seem to me to hit the right target. I would like to quote some of his remarks about painting, which is in his line of business as an illustrator, and about how parents could introduce this activity to their young children.

He says that the first decision to be made about a painting is, how large is it to be? Yet parents and nursery-school and kindergarten teachers tend to give children pieces of drawing paper all cut to the same size, thus taking that decision away from them.

This attitude is comparable with the adult prejudice, that only so-called children's songs and children's stories are good for children. It is an unimaginative limitation which in turn restricts imagination. Children who are given only standard-size drawing paper grow up unconsciously assuming that painting means only pictures of a certain size, and enslaved to the ready-made idea that drawing only miniature pictures in the small world of the standard paper will please their parents and gain compliments from their teachers.

There spreads out a wide, wide world in the child's imagination, far beyond parents' understanding, when the child for the first time holds crayons and pencils in his hands and discovers their traces on the pure white paper as he moves his fingers. That wide world is infinitely larger than standard-size paper, and I would like to see that child provided with drawing paper so large that he can draw on it while crawling. Standard-size drawing paper gives birth only to a standard-size man. And such a man will have neither the creativity nor the vitality to assume the responsibilities of the coming generation.

pro malé děti a veřejně učinil několik poznámek a návrhů, které podle mého názoru zasáhly správný cíl. Rád bych citoval některé jeho poznámky o malbě, která je v jeho linii podnikání jako ilustrátora ao tom, jak rodiče mohli tuto aktivitu představit svým malým dětem.

Říká, že první rozhodnutí o malbě je, jak velké to má být? Přesto rodiče a učitelé mateřských školek a mateřských škol mají sklon dávat dětem kousky kresebného papíru, které jsou všechny nařezány na stejnou velikost, čímž se od nich toto rozhodnutí odvrací.

Tento postoj je srovnatelný s dospělou zaujetí, že pro děti jsou dobré jen takzvané dětské písničky a příběhy dětí. Je to nepředstavitelné omezení, které zase omezuje představivost. Děti, které dostávají pouze kreslicí papír standardní velikosti, rostou nevědomě za předpokladu, že malba znamená pouze obrázky určité velikosti, a zotročily připravenou myšlenku, že kresba pouze miniaturních obrázků v malém světě standardního papíru potěší jejich rodiče a získat pochvalu od svých učitelů.

Ve fantazii dítěte se šíří široký, široký svět, daleko za pochopením rodičů, když dítě poprvé drží v rukou pastelky a tužky a objeví své stopy na čistě bílém papíře, když pohybuje prsty. Tento široký svět je nekonečně větší než paušál standardní velikosti a já bych rád viděl, že dítě má natažený papír tak velký, že na něj může při procházení čerpat. Kreslicí papír standardní velikosti porodí pouze muže standardní velikosti. A takový člověk nebude mít ani kreativitu, ani vitalitu, aby převzal zodpovědnost nadcházející generace.

Too Many Toys Produce Scatterbrained Children

It is my opinion that many parents give just a few too many toys to their children. I have often seen a child in a toy shop crying himself into hysteria to get a toy he wants, until his parent is finally forced into buying it, his patience worn out; but many child experts believe that to refrain from giving the child everything he wants is not to lack parental love but, on the contrary, is in the best interests of the child.

I have myself often whimsically bought toys for my grandson in order to please him, and been rebuked by his mother. It may sound ridiculous to be scolded for buying toys for my grandson, but I have been made to reconsider my conduct after looking into the matter more seriously.

According to many psychologists, children with too many toys tend to be so overwhelmed by the choice of playthings that they are incapable of concentrating on one, directing their bewildered attention from one object to another. A child can play quite well with only one toy, devising his own diverse ways of playing with it; and for this imaginative play even a piece of wood or a broken kettle lid may be more interesting to him than an expensive toy sold in a department store.

If, then, it is the aim of parents to help develop originality and ingenuity in their child, to give him everything he wants will have the opposite effect. As in the Japanese saying "He who drinks drowns in the drink," I cannot help feeling that a child with too many toys is in danger of being overwhelmed by the toys.

 Příliš mnoho hraček produkuje rozptýlené děti

Domnívám se, že mnoho rodičů věnuje svým dětem jen málo hraček. Často jsem viděl dítě v obchodě s hračkami, jak se plakal do hysterie, aby získal hračku, kterou chce, dokud jeho rodič nebude nakonec nucen jej koupit, jeho trpělivost bude opotřebovaná; ale mnoho dětských odborníků se domnívá, že zdržet se toho, aby dítěti všechno, co chce, není, aby mu chyběla rodičovská láska, ale naopak, je v nejlepším zájmu dítěte.

Sám jsem často rozmarně kupoval hračky pro svého vnuka, abych ho potěšil a jeho matka byla znovu pohlcena. Může to znít směšně, když jsem se nadával na nákup hraček pro svého vnuka, ale byl jsem přinucen znovu zvážit své chování po seriózněji pohledu na věc.

Podle mnoha psychologů bývají děti s příliš velkým množstvím hraček natolik ohromeny výběrem hraček, že nejsou schopny se soustředit na jeden, a tak směrovat svou zmatenou pozornost z jednoho předmětu na druhý. Dítě může hrát docela dobře jen s jednou hračkou a vymýšlet si vlastní rozmanité způsoby hraní s ním; a pro tuto imaginativní hru může být pro něj zajímavější dokonce i dřevo nebo rozbité víko konvice než drahá hračka prodaná v obchodním domě.

Pokud je tedy cílem rodičů pomáhat rozvíjet originalitu a vynalézavost jejich dítěte, dát mu vše, co chce, bude mít opačný účinek. Stejně jako v japonském přísloví „Ten, kdo pije, se v nápoji topí," nemohu si pomoci, že mám pocit, že dítěti s příliš velkým množstvím hraček hrozí, že ho hračky zahltí.

It Is Not a Good Idea to Tidy Everything "Dangerous" Away

I was struck by a passage in a book written by the wife of Ango Sakaguchi, the well-known Japanese author. Mrs. Sakaguchi writes that Ango keeps his study so topsy-turvy that there is not even room to put a foot in it, and that if she (Mrs. Sakaguchi) is so unwise as to tidy the room, she receives a scolding from her ungrateful husband.

Ango Sakaguchi is not the only artist engaged in creative work who keeps his work space as untidy as a junk shop. And in my opinion this fact is by no means unrelated to their rich, creative activities. Whatever meets their eyes and whatever catches their ears no doubt stimulates the imagination and can be used as a source of inspiration.

The reason I mention this is that many mothers, oversolicitous of their children, tenderly put everything they feel might be harmful out of their reach. Babies, from the moment they begin to crawl or toddle, are so unsteady in everything they do that one cannot watch them without feeling nervous: they overturn vases, chew electric cords, or fall on concrete floors. It is understandable that mothers, not being able to bear the thought of any harm's befalling their children, do their best to protect them by keeping them away from every possible danger. But the logical conclusion of this would be to empty the baby's surroundings of everything but blunt and solid objects that do not break easily, leaving him, as it were, in a virtual vacuum.

I fully endorse Madame Montessori's insistence on the importance of tactile experience in infancy. She recommends that children be consciously offered

Není dobrý nápad uklidit všechno „nebezpečné“

Šokovala mě pasáž v knize, kterou napsala manželka známého japonského autora Ango Sakagučiho. Paní Sakaguchiová píše, že Ango udržuje studii tak svižnou, že není v ní ani místo, kam by se mohla postavit noha, a že pokud ona (paní Sakagučiová) není tak moudrá, aby uklidila místnost, dostává od ní plísnění. nevděčný manžel.

Ango Sakaguchi není jediný umělec zabývající se tvůrčí prací, který udržuje svůj pracovní prostor stejně uklizený jako nezdravý obchod. A podle mého názoru tato skutečnost v žádném případě nesouvisí s jejich bohatými, tvůrčími činnostmi. Cokoli se setká s jejich očima a cokoli uloví jejich uši, bezpochyby stimuluje představivost a může být použito jako zdroj inspirace.

Důvod, proč to zmiňuji, spočívá v tom, že mnoho matek, nadměrných jejich dětem, něžně vyložilo všechno, co cítí, že by mohlo být mimo dosah škodlivé. Děti od chvíle, kdy se začnou plazit nebo kráčet, jsou ve všem, co dělají, tak nestálé, že je nikdo nemůže sledovat, aniž by se cítil nervózní: převrátili vázy, žvýkali elektrické kabely nebo padali na betonové podlahy. Je pochopitelné, že matky, které nedokázaly nést myšlenku, že jejich děti způsobí jakékoli škody, se snaží, aby je chránily tím, že je budou udržovat daleko od veškerého možného nebezpečí. Logickým závěrem by však bylo vyprázdnit prostředí ba¬by od všeho tupých a pevných předmětů, které se snadno nerozbijí a zanechají ho ve virtuálním vakuu.

Plně souhlasím s trváním Madame Montessori na důležitosti taktilních zkušeností v kojeneckém věku. Doporučuje, aby byly děti vědomě nabízeny

coarse and fine materials, soft and hard, and blunt and sharp or heavy and light objects, to stimulate tactile imagination. A baby is fascinated by whatever surrounds him, and if he touches and fingers things with interest, and sometimes overturns them or tears them apart, it is only evidence of his expanding curiosity and creativity.

Just as an untidy work space may give inspiration to an artist, what seems to the adult to be trifling or full of danger may appeal to the baby's imagination, develop his intellect, and heighten his creativity. We should thus think twice about overprotecting or unnecessarily restricting children. However chaotic your sitting room, or however loudly the baby may scream when he hits his head on the vase he has just capsized, the chances are the experiences are precious ones for the baby!

The Infant Has His Own Sense of Order

Although it is not in the best interests of the child to keep a room too tidy, I do not mean, of course, to approve of slovenly households strewn with things that have been used and not put away. The infant's superior pattern-cognitive ability makes him extra sensitive to pattern, color, and location in space. And as his pattern-cognitive faculty is developed with constant repetition, I deduce that when he always finds a certain thing in a certain place he is stimulated in the same way as he is by the repetition of other experiences.

Madame Montessori and Professor Piaget have each quoted examples of this response to order by

hrubé a jemné materiály, měkké a tvrdé a tupé a ostré nebo těžké a lehké předměty, které stimulují taktilní představivost. Dítě je fascinováno tím, co ho obklopuje, a pokud se dotýká a dotýká se věcí se zájmem a někdy je převrátí nebo roztrhá, je to jen důkaz jeho rostoucí zvědavosti a tvořivosti.

Stejně jako neuspořádaný pracovní prostor může umělce inspirovat, to, co se zdá, že dospělý je maličký nebo plný nebezpečí, může apelovat na představivost dítěte, rozvíjet jeho intelekt a zvyšovat jeho kreativitu. Měli bychom tedy dvakrát přemýšlet o nadměrné ochraně nebo zbytečném omezování dětí. Jakkoli chaotický váš obývací pokoj, nebo jakkoli nahlas dítě může křičet, když udeří hlavou do vázy, kterou právě převrhl, je pravděpodobné, že zážitky jsou pro dítě drahocenné!

Dítě má vlastní smysl pro pořádek

Přestože není v nejlepším zájmu dítěte udržovat pokoj příliš uklizený, nechci samozřejmě schválit slovenské domácnosti poseté věcmi, které byly použity a neodloženy. Díky vynikající kognitivní schopnosti dítěte je jeho citlivost na vzor, barvu a umístění ve vesmíru. A jak se jeho kognitivní schopnost vzoru vyvíjí s neustálým opakováním. Z toho usuzuji, že když vždy najde určitou věc na určitém místě, je stimulován stejným způsobem jako on opakováním jiných zkušeností.

Madame Montessori a profesor Piaget uvedli příklady této reakce na objednávku

infants. One five-month-old baby, out of his carriage, showed particular delight at the sight of a slab of white marble mounted in a yellow wall. After that, he was taken there every day, and very soon his eyes began to sparkle whenever he saw it. Another baby showed his displeasure when a red umbrella was placed suddenly on a desk with which he was familiar; yet another fell into a state of excitement when given a bath held in his mother's left arm, instead of her right arm as was customary; and a fourth burst into tears upon seeing a cushion placed differently on a chair. All these incidents reveal how sensitive the infant is to any changes in his surroundings.

If you think about it, you will realize that similar occurrences arise quite frequently. A baby starts crying without any apparent reason, loses his appetite, develops a fever: all these may be his reactions to changes in his environment which are quite undiscernible to the adult.

In other words, any change in his surroundings means to the infant a disruption of his own sense of order. If that change is, in the eyes of the infant, a change from the pleasant to the unpleasant, he cannot help reacting to it.

What we have to realize is that infants are in fact far more sensitive to order than we adults are. The infant is not aware of only one thing; he grasps intuitively the relation between one thing and another, and this has much to do with the development of all his abilities. Thus, should we adults not carefully avoid disrupting this sense of order by our own insensitive, heartless treatment?

děti. Jedno pětiměsíční dítě ze svého kočáru ukázalo zvláštní potěšení při pohledu na desku z bílého mramoru namontovanou ve žluté zdi. Poté ho tam každý den přijali a velmi brzy mu začaly jiskřit oči, kdykoli to viděl. Další dítě projevilo nelibost, když byl na stůl, s nímž byl známý, najednou položen červený deštník; ještě další upadl do stavu vzrušení, když dostal koupel drženou v levé paži matky, namísto její pravé paže, jak bylo obvyklé; a čtvrtý vtrhl do slz, když viděl polštář umístěný jinak na židli. Všechny tyto incidenty odhalují, jak je dítě citlivé na jakékoli změny v jeho okolí.

Pokud o tom přemýšlíte, zjistíte, že k podobným událostem dochází poměrně často. Dítě začne pláč bez jakéhokoli zjevného důvodu, ztrácí chuť k jídlu, rozvíjí horečku: to všechno mohou být jeho reakce na změny v jeho prostředí, které jsou pro dospělého docela nedostupné.

Jinými slovy, jakákoli změna v jeho okolí znamená pro kojence narušení vlastního smyslu pro pořádek. Pokud je tato změna v očích dítěte změnou z příjemného na nepříjemného, nemůže na to reagovat.

Musíme si uvědomit, že děti jsou ve skutečnosti mnohem citlivější na objednávku než my dospělí. Dítě si neuvědomuje pouze jednu věc; intuitivně chápe vztah mezi jednou a druhou věcí, a to má hodně společného s rozvojem všech jeho schopností. Neměli bychom se tedy dospělí opatrně vyvarovat narušení tohoto pocitu pořádku vlastním necitlivým bezcitným zacházením?

Give Your Baby a Place for Viewing, Rather Than Things to Look At

A peculiar thought has often occurred to me when I have looked into a crib and seen a baby's face: placed in the crib and not yet able to move his head freely, what is the baby staring at? Because of the limited range of his vision, what the baby who is laid on his back can gaze upon is nothing but the ceiling or a mosquito net. Sometimes an adult face appears out of the blue and then disappears.

This is not good. We must give our baby something to look at. Parents throughout the world hang mobiles from the ceiling or rattles from the side of the crib. But I wonder if this is enough.

My concern happens to coincide with that expressed in a book by Madame Montessori. She declares that the infant of this age is hungry for sensory stimulation, and that this hunger can never be satisfied as long as he is left lying on his back in a crib or carriage. Furthermore, although grown-ups may occasionally lean over him and break the baby's isolation, this adult behavior really puts a great deal of strain upon the baby's eyes. It is natural that babies, simply because they are so hungry for stimulation, will struggle to follow anything that catches their eye, but it is not a good thing to take advantage of this weakness.

One solution to this problem is to raise the baby's head a little bit by propping him up. Instead of constantly sticking your head over the edge of the crib, or offering him toys, it is far more important to prop the baby up in a position from which he can see the world outside his crib for himself.

Dejte svému dítěti místo pro prohlížení, spíše než na co se dívat

Když jsem se podíval do postýlky a viděl jsem tvář dítěte, často se mi objevila zvláštní myšlenka: umístěná v postýlce, která ještě nedokáže volně pohybovat hlavou, na co se dítě dívá? Vzhledem k omezenému rozsahu jeho vidění to, na co si dítě ležící na zádech může prohlížet, není nic jiného než strop nebo síť proti komárům. Někdy se z obličeje objeví dospělá tvář a pak zmizí.

Tohle není dobré. Musíme dát našemu dítěti na co se podívat. Rodiče po celém světě zavěšují mobily ze stropu nebo chrastítka ze strany postýlky. Ale zajímalo by mě, jestli je to dost.

Můj zájem se náhodou shoduje s tím, co bylo vylisováno v knize Madame Montessori. Deklaruje, že dítě tohoto věku má hlad po smyslové stimulaci a že tento hlad nemůže být nikdy uspokojen, pokud zůstane ležet na zádech v postýlce nebo kočáru. Navíc, i když se na něj mohou dospělí občas naklonit a narušit izolaci dítěte, toto chování dospělých ve skutečnosti vyvíjí na oči dítěte velkou zátěž. Je přirozené, že ba¬bies, jednoduše proto, že jsou tak hladoví po stimulaci, se budou snažit následovat vše, co upoutá jejich oko, ale není dobré využít tuto slabost.

Jedním z řešení tohoto problému je trochu zvednout hlavu dítěte tím, že ho opře. Namísto neustálého lepení hlavy přes okraj postýlky nebo nabízení mu hraček je mnohem důležitější postavit dítě do pozice, ze které může vidět svět mimo svou postýlku pro sebe.

Toys Should Be Interesting to Touch As Well As Pretty to Look At

Hiroshi Manabe, the illustrator, applies his ideas about early education to his own children, and he told me the following:

"I never buy a toy for my children that is ready-made. I give them only sets of toys whose pieces must be assembled before they can be played with. The children try to construct them, and even if the tears are running down their cheeks, they know that they are responsible for putting them together and therefore cannot ask for help from their parents. They know that unless they can fit the pieces together, they cannot play with the toy, so they work very hard."

I think this is an excellent theory of early-childhood education. Here is the "joy of accomplishment," which is so lacking if the child receives nothing but ready-made products. But it is very important that the toy to be assembled be appropriate to the child's age and ability, or Mr. Manabe's policy can become very cruel and very frustrating for young children.

In practically every toy store there are sensational toys, colorfully painted in primary colors: talking fairy-tale books like a picture-story show, toys with alphabet keys like a typewriter, decorative or instructive toys—all sorts. Even to adults, these toys are delightful to look at, taking us to a dreamland. We get absorbed in them unknowingly and empty our purses to the last penny, thinking that our children will be mad with joy to receive them. But the truth is that the children will play with them for a few minutes, and then may never look at them again. Every parent must have had an experience like this.

Children are not usually satisfied with a finished toy which is too little related to their world of imme-

Hračky by měly být zajímavé na dotek stejně hezké na pohled

Ilustrátor Hiroshi Manabe aplikuje své představy o raném vzdělávání na své vlastní děti a řekl mi toto:

"Nikdy jsem pro své děti nenakupoval hračku, která je hotová." Dávám jim pouze sady hraček, jejichž kusy musí být smontovány, než se s nimi dá hrát. Děti se je snaží konstruovat, a přestože slzy stékají po tvářích, vědí, že jsou za jejich sestavení zodpovědné, a proto nemohou požádat o pomoc rodiče. Vědí, že pokud nedokážou kousky spojit dohromady, nemohou si hrát s hračkou, takže pracují velmi tvrdě. "

Myslím, že je to vynikající teorie vzdělávání v raném věku. Zde je „radost z úspěchu", která chybí, pokud dítě nedostane nic jiného než hotové výrobky. Je však velmi důležité, aby sestavená hračka odpovídala věku a schopnostem dítěte nebo aby se politika pana Manabe pro malé děti stala velmi krutou a frustrující.

Prakticky v každém obchodě s hračkami jsou senzační hračky, barevně malované v základních barvách: mluvící pohádkové knihy, jako je ukázka příběhu, hračky s abecedními klávesami, jako je psací stroj, ozdobné hračky nebo hračky s výukou - nejrůznější druhy. Dokonce i pro dospělé, tyto hračky jsou de-lightful podívat na, takže nás do snů. Vstoupili jsme do nich nevědomky a vyprázdnili naše peněženky do poslední penny, mysleli jsme si, že naše děti budou naštvané radostí, že je přijmeme. Pravda je ale taková, že si s nimi budou děti hrát pár minut, a pak se nikdy nebudou moci dívat. Každý rodič musel mít takovou zkušenost.

Děti nejsou obvykle spokojeny s hotovou hračkou, která je příliš málo spojena s jejich světem okamžitého

diate experience. For children, a toy must be more than nice to look at, and more than something that moves. Even with an expensive electric-train set the toddler may spend more time putting the rails together and breaking them apart than watching the train move.

The Montessori school of education is said, on the other hand, to have invented toys modeled on daily-life tools that the child sees used around him. These include coarse and smooth objects for feeling and throwing, objects for placing inside one another, and toys that require simple skills such as buttoning and unbuttoning or fitting on a lid. All these are closely related to the everyday activities of the child.

Adults often have preconceived ideas about toys based on our own childhood fantasies. The young child takes an interest in the things around him and responds especially to what gives him "the joy of accomplishment" and satisfies and fosters his desire to create.

To the Small Child, Books Are Not Necessarily for Reading, nor Building Blocks for Building

We adults unimaginatively assume that a book is meant to be read and building blocks to be built into something. However, to the young child a book is not necessarily for reading and building blocks are not necessarily for piling on top of one another.

Books and building blocks usually being the first things on the list, adults tend to impose on the children their own ideas of how to play with them. They are tempted thus to control their children's play activities. But if the children enjoy playing with the toys in their own way, the objective of playing is

diate zážitek. Pro děti musí být hračka více než milá na pohled a více než něco, co se hýbe. I s drahou sadou elektrických vlaků může batole strávit více času tím, že rozdělí kolejnice a rozdělí je, než sledováním pohybu vlaku.

Na druhé straně je podle Montessoriho školství vynalezeno hračky podle vzorů nástrojů každodenního života, které dítě vidí kolem sebe. Patří mezi ně hrubé a hladké předměty pro pocit a házení, předměty pro umístění do sebe a hračky, které vyžadují jednoduché dovednosti, jako je zapínání knoflíků a rozepínání nebo připevnění na víko. To vše úzce souvisí s každodenními činnostmi dítěte.

Dospělí často mají předsudky o hračkách založené na našich vlastních dětských fantaziích. Malé dítě se zajímá o věci kolem sebe a reaguje zejména na to, co mu dává „radost z doplňování" a uspokojuje a podporuje jeho touhu tvořit.

Pro malé dítě nejsou knihy nezbytně nutné ke čtení ani stavebních bloků pro stavbu

My dospělí bezmyšlenkovitě předpokládáme, že kniha má být čtena, a stavební bloky, které mají být do něčeho zabudovány. Pro malé dítě však kniha není nutně nutná ke čtení a stavební bloky nejsou nutně k hromadění na sebe.

Knihy a stavební kameny jsou obvykle prvními věcmi na seznamu, dospělí mají tendenci vnucovat dětem své vlastní nápady, jak si s nimi hrát. Jsou tak v pokušení ovládat aktivity svých dětí při hraní. Ale pokud si děti užívají hraní s hračkami svým vlastním způsobem, je cílem hry

achieved, regardless of how or with what toys. To control the children in their playing again means nipping their creativity in the bud and even perhaps depriving them of the very desire to play.

Books may sometimes be used to make a tunnel, sometimes used as drawing paper, and sometimes utilized as something to tear apart. Insisting that a child use books for reading, which is a one-sided adult notion, might produce effects worse than not giving him any books at all! The small child will gradually find out for himself that books are most interesting when read when he takes an interest in reading itself.

No toy is more boring to children than a toy that is already complete and can be played with in only one way. No matter how expensive a toy may be, it is of no value to the young child unless he can use his hands to operate it and his inventive mind to adapt it to his own creative purposes.

Almost every parent must have had the experience of buying too many toys for his first child; most parents buy fewer for their second, having realized then that children do not particularly need many toys, but rather need a few very good ones. To the infant, whatever catches his eye and whatever touches his hands is a toy. There is no particular need to give him ready-made toys, or to insist that he play according to ready-made adult ideas of play.

Such Simple Activities as Clay Modeling, Paper Cutting and Paper Folding Foster Small Children's Creativity

I have been advising parents to avoid toys that are complete in themselves, and to give toys that are in-

bylo dosaženo, bez ohledu na to, jak a jaké hračky Ovládat děti v jejich hraní znovu znamená štípnout jejich kreativitu v zárodku a dokonce je možná zbavit samotné touhy hrát.

Knihy mohou být někdy použity k vytvoření tunelu, někdy se používají jako papír na kreslení a někdy se používají jako něco, co se roztrhne. Trvání na tom, že dítě používá knihy ke čtení, což je jednostranná představa pro dospělé, by mohlo mít horší účinky, než kdyby mu vůbec nedávalo žádné knihy! Malé dítě si postupně zjistí, že knihy jsou nejzajímavější při čtení, když se zajímá o čtení.

Žádná hračka není pro děti nudnější než hračka, která je již úplná a lze s ní hrát pouze jedním způsobem. Bez ohledu na to, jak nákladná může být hračka, pro malé dítě nemá význam, ledaže by ji mohl použít k ovládání svých rukou pomocí své invenční mysli a přizpůsobit ji vlastním tvůrčím účelům.

Téměř každý rodič musel mít zkušenost s nákupem příliš mnoha hraček pro své první dítě; většina rodičů nakupuje méně za sekundu, když si uvědomila, že děti nepotřebují mnoho hraček, ale potřebují několik velmi dobrých. Kojenci, co-někdy chytí jeho oko a co se dotkne jeho rukou je hračka. Neexistují žádné zvláštní potřeby pro hotové hračky ani trvající na tom, že hraje podle připravených představ pro hru dospělých.

Takové jednoduché činnosti, jako je modelování hlíny, řezání papíru a skládání papíru, podporují kreativitu malých dětí

Radil jsem rodičům, aby se vyhýbali hračkám, které jsou samy o sobě úplné, a dávaly hračky, které jsou

teresting to handle, rather than merely pretty to look at. What, then, are the most suitable toys which fulfill these qualifications?

If we look around, we may be surprised to be made aware once again of the value of the simple toys that have been used for generations, instead of newly created toys that are being sold for the first time. Among these ancient playthings are clay, paper for cutting, and colored paper for folding.

These materials all share a common characteristic: they are all devoid of concrete shape and meaning. In other words, these can take any form, depending on what one makes of them. This is the very reason they are such excellent toys for the small child at a time when his intellect is developing fastest, because they can be used in different ways as he develops.

Let us suppose, for example, that we give clay and colored paper to a baby under a year old. He will toy vaguely with them—not particularly meaning to *make* anything, but examining and observing them; yet even if he has no intention of manipulating the materials, the clay and the colored paper are changed as he handles them, assuming different shapes and forms. He observes the changes with surprise, and this in itself is an important growth experience.

At this stage, the infant will merely repeat the "toying operation"—on the one hand, interested in the changes in the materials, and on the other, pleasantly stimulated by the experience of touching clay or paper. And he learns intuitively the causal relationship between the action of moving his fingers and the transformation of the clay and paper.

Gradually, however, not satisfied with merely squashing clay or crumpling and tearing paper, the

 teresting zvládnout, spíše než jen pěkně na pohled. Jaké jsou tedy nejvhodnější hračky, které splňují tyto předpoklady?

Pokud se rozhlédneme kolem, můžeme být překvapeni, že jsme si znovu uvědomili hodnotu jednoduchých hraček, které byly používány po generace, místo nově vytvořených hraček, které se prodávají poprvé. Mezi

tyto starověké hračky jsou jíl, papír pro řezání a barevný papír pro skládání.

Všechny tyto materiály mají společnou charakteristiku: všechny nemají konkrétní tvar a význam. Jinými slovy, mohou mít jakoukoli podobu v závislosti na tom, co z nich člověk dělá. To je právě ten důvod, proč jsou tak malými hračkami pro malé dítě v době, kdy se jeho intelekt rozvíjí nejrychleji, protože je lze během vývoje používat různými způsoby.

Předpokládejme například, že dáme hlíny a barevný papír dítěti mladším než jeden rok. Hraje s nimi nejasně - nemá to zvláštní význam dělat něco, ale zkoumat a pozorovat je; přestože nemá v úmyslu manipulovat s materiály, hlína a barevný papír se změní, když s nimi zachází, za předpokladu různých tvarů a forem. S překvapením pozoruje změny a to samo o sobě je důležitým růstovým zážitkem.

V této fázi bude dítě pouze opakovat „hračkovou operaci" - na jedné straně, která se zajímá o změny v materiálech, a na druhé straně, příjemně stimulovaná zkušeností s dotykem hlíny nebo paper. A intuitivně se učí příčinný vztah mezi pohybem jeho prstů a přeměnou hlíny a papíru.

Postupně však není spokojen s pouhým rozmačkáním hlíny nebo zmačkáním a trháním papíru

baby will begin to flatten a lump of clay and make it round, as if it were a plate, or to fold a little corner of colored paper as if it were a boat. Toys of this type are flexible materials out of which very simple things as well as very complicated things can be made, depending on different phases of growth.

There is a marked difference between the skill with which a child who has been introduced to clay in very early life makes things and that of a child who has not. This is not so much a question of familiarity with or taste for clay, but much more importantly is due to the degree of intellectual and creative development which playing with clay early has already stimulated. Dexterity and self-expression are only two of the qualities that such activities have nurtured in the child.

"Acting a Play" Develops Creativity in the Young Child

I have talked about my own ideas of play and toys in the preceding section. And just as the real purpose of violin education or language lessons is not to train the child to acquire a skill, but to bring out the infinite potential in the child, unstructured play is aimed at developing the child, not at achieving a predetermined result.

The Illingworths, coauthors of *Some Aspects of the Early Life of Unusual Men and Women,* draw the following conclusion: every infant, whether destined for "greatness" or not, deserves sympathy, encouragement, and help in order to develop the best in him,

dítě začne zploštit hrudku hlíny a obtočit ji, jako by to byla deska, nebo zahnout malý roh barevného papíru, jako by to byla loď. Hračky tohoto typu jsou pružné materiály, z nichž lze v závislosti na různých fázích růstu vyrobit velmi jednoduché i velmi složité věci.

Existuje značný rozdíl mezi dovedností, s níž dítě, které bylo zavedeno do hlíny ve velmi raném životě, vyrábí věci a dovedností dítěte, které je nemá. Nejde ani tak o to, aby se hlína obeznámila nebo chutnala, ale mnohem důležitější je to kvůli stupni intelektuálního a tvůrčího rozvoje, který hraní s hlínou brzy stimulovalo. Obratnost a sebevyjádření jsou pouze dva z nich.

„Herectví" rozvíjí kreativitu v malém dítěti

Mluvil jsem o svých vlastních představách o hře a hračkách

v předchozí části. A stejně jako skutečný účel

výchova na houslích nebo výuka jazyků nemá za cíl trénovat dítě, aby získalo dovednost, ale aby v dětství vyvedlo nekonečný potenciál, nestrukturovaná hra je zaměřena na rozvoj dítěte, nikoli na dosažení předem určeného výsledku.

Illingworths, coauthors některých aspektů raného života neobvyklých mužů a žen, vyvozují následující závěr: každé dítě, ať už je určeno

pro „velikost" či ne, zaslouží si soucit, povzbuzení a pomoc, aby se v něm vyvinulo to nejlepší.

regardless of the class into which he is born or the color of his skin. We adults have the duty to provide this sympathy, encouragement, and help for our children, and this means, above all, time and patience with them.

Mr. Goro Maki, writer of children's stories, believes that drama is one of the best means of enlivening the young child's active creativity. However, he adds sadly, "playacting takes a long time to demonstrate its benefit to the child, so parents who expect immediate effects—'education-mamas' in the bad sense of the word—tend to be too impatient." According to research I have seen, children who have been encouraged to play at theater, to invent their own drama, do no better than other children, or sometimes even a little below the average, in the first and second grades in primary school; but in the third grade they suddenly begin to stand out, leaving other children way behind.

Let me explain here briefly what I mean by "playacting," or drama. This is not to be misunderstood as "pretending to be a character in a drama," nor is it exactly mimicry: it is a creative activity in which the child expresses actively what he himself feels and thinks through his body, instead of through an instrument or crayons. It has also nothing to do with speech training or recitation in public; though I do not mean to deny that a child who has had experience of drama in early life may turn out to have a splendid talent for acting or reciting in public.

The most important thing, however, is that it enables the child to express himself directly, and in relation to others in the group.

"Play" should always be basically freedom of self-expression.

bez ohledu na třídu, do které se narodil, ani na barvu kůže. My dospělí máme povinnost poskytnout těmto dětem tuto soucit, povzbuzení a pomoc, a to s nimi především znamená čas a nadšení.

Pan GOTO Maki, autor dětských příběhů, věří, že drama je jedním z nejlepších způsobů, jak oživit aktivní kreativitu malého dítěte. Bohužel však dodává, že „hraní her dlouho trvá, než se projeví jeho přínos pro dítě, takže rodiče, kteří očekávají bezprostřední účinky -„ výchovné mamičky "ve špatném slova smyslu - bývají příliš netrpěliví." Podle zkoumat, jaké jsem viděl, děti, které byly povzbuzovány k hraní v divadle, k vymýšlení vlastního dramatu, nečiní lépe než jiné děti, někdy dokonce i trochu pod průměrem, v první a druhé třídě na základní škole; ale ve třetí třídě najednou začínají vystupovat a ostatní děti zůstávají pozadu.

Dovolte mi zde stručně vysvětlit, co tím myslím „hraním her" nebo dramatem. To by nemělo být nepochopeno jako „předstírat, že je postava v dramatu", ani to není přesně napodobující; je to tvůrčí činnost, ve které dítě aktivně vyjadřuje to, co sám cítí a přemýšlí skrze své tělo, namísto prostřednictvím nástroje nebo pastelek. Také to nemá nic společného s trénováním řeči nebo recitací na veřejnosti; nechci však popírat, že dítě, které zažilo drama v raném životě, může mít skvělý talent pro hraní nebo recitování na veřejnosti.

Nejdůležitější věcí je však to, že je dítěti umožněno, aby se vyjádřil přímo a ve vztahu k ostatním ve skupině.

„Hra" by měla být v zásadě svoboda sebevyjádření.

Physical Exercise Stimulates Development of Intellect

When I have come back home after being abroad, I have often been struck by the feeble way in which Japanese people walk. According to Assistant Professor Kunio Akutsu of Tokyo University of Education, who has been doing research work for the Early Development Association, this slack walking posture is due to the lack of proper training in basic motor skills such as standing up and sitting down during infancy, when the nerve circuit begins developing.

Babies start walking eight months after birth at the earliest. Unless they are trained properly then in basic movements, they will never learn to do them correctly, or to acquire the more complex physical and intellectual skills based upon the same brain circuits. In this sense, the principle of early training in "walking"—in itself a very ordinary activity—is exactly the same as that of early violin education and foreign-language lessons.

I am going to discuss a baby's physical exercises in the next few sections because I want parents to be aware, first, of the fact that the fundamental motor skills must be taught during infancy, before it is too late; and second, that this training, if it is done correctly, greatly stimulates the development of the infant's intellect. There is a Japanese saying that "A superior mind dwells in an active body."

An infant's mind does not grow independently of his body, but develops in close connection with every physical activity and sensory experience. As I mentioned earlier, swimming during the baby's first year not only promotes the development of the infant's muscles but also sharpens the reflexes. And Professor

Fyzické cvičení stimuluje rozvoj intelektu

Když jsem se vrátil domů poté, co jsem byl v zahraničí, často jsem byl zasažen chabým způsobem, kterým Japonci chodí. Podle asistenta profesora Kunio Akutsu z Tokijské univerzity v oblasti vzdělávání, který provádí výzkumné práce pro Asociaci raného vývoje, je toto uvolněné chůze způsobeno nedostatkem řádného výcviku v základních motorických dovednostech, jako je vstávání a sezení během dětství, když se začíná vyvíjet nervový obvod. Děti začínají chodit nejdříve osm měsíců po narození. Pokud nejsou řádně vyškoleni v základních pohybech, nikdy se nebudou učit, jak je dělat správně, nebo získat složitější fyzické a intelektuální dovednosti založené na stejných mozkových cir-cuits. V tomto smyslu je princip raného tréninku v „chůzi" - sám o sobě velmi běžnou činností - úplně stejný jako princip raného houslového vzdělávání a výuky cizích jazyků. V následujících několika sekcích budu diskutovat o tělesných cvičeních dítěte, protože chci, aby si rodiče nejprve uvědomili, že základní motorické dovednosti musí být učeny během dětství, než bude příliš pozdě; a za druhé, že toto školení, pokud je prováděno správně, výrazně stimuluje rozvoj intelektu démona. Japonci říkají, že „nadřazená mysl přebývá v aktivním těle." Kojenecká mysl neroste nezávisle na jeho těle, ale vyvíjí se v úzkém spojení s každou fyzickou aktivitou a smyslovým prožitkem. Jak jsem již zmínil, plavání během prvního roku dítěte nejen podporuje rozvoj svalů dítěte, ale také zaostřuje reflexy. A profesore

Akutsu says, "Giving a baby physical exercise improves the individual organs and systems of his body and strengthens and invigorates his resistance to pressures and stresses from outside."

Any baby left alone will grow, as long as he is given milk and protection; however, if this is all he is given, the full range of potential that he is born with will not be developed. Physical exercise is one of the first things he needs, because it stimulates the development of muscles, bones, and internal organs as well as the development of the brain.

It has been said that a child who begins to walk early is intelligent. And it may indeed be that he is that much more intellectually developed because he is engaged in just that much more activity.

Train the Left Hand As Well As the Right Hand

How many left-handed persons do you notice in your own immediate circle? One or two at the most? And even fewer ambidextrous people—in fact, hardly any. I don't know whether Adam and Eve were right-handed, but right-handedness seems at some point in history to have been accepted as the norm. Driver's controls in automobiles, sports equipment, and kitchen and craft tools are all made for the right-handed. So parents have traditionally tried to teach their children to use their right hands.

In America there seem to be many more "southpaws" than in Japan, but generally there are more right-handed persons than left-handed. But are there any valid reasons for right-handedness?

There is a strange theory that left-handedness puts

Akutsu říká: „Tělesné fyzické cvičení dítěte zlepšuje imunitu jednotlivých orgánů a systémů jeho těla a posiluje a posiluje jeho odpor vůči vnějším tlakům a stresům.“ Každé dítě, které zůstane samo, poroste, pokud mu bude dáno mléko a ochrana; pokud je to však vše, co mu je dáno, nebude se rozvíjet celý rozsah jeho potenciálu. Tělesné cvičení je jednou z prvních věcí, které potřebuje, protože stimuluje rozvoj svalů, kostí a vnitřních orgánů a také vývoj mozku. Bylo řečeno, že dítě, které začne chodit brzy, je inteligentní. A je možné, že je mnohem intelektuálně rozvinutější, protože se věnuje právě této mnohem větší činnosti.

Trénujte levou ruku i pravou ruku Kolik levorukých osob si všimnete ve svém bezprostředním kruhu? Nejvýše jeden nebo dva? A ještě méně oboustranných lidí - ve skutečnosti téměř žádný. Nevím, zda byli Adam a Eva pravicoví, ale zdá se, že pravice byla v určitém okamžiku v historii přijata jako norma. Ovladače řidičů v automobilech, sportovním vybavení a kuchyňských a řemeslných nástrojích jsou určeny pro praváky. Rodiče se tedy tradičně pokusili naučit své děti používat pravé ruce. V Americe se zdá, že existuje mnohem více „jižních tlap“ než v Japonsku, ale obecně existuje více pravicových osob než levicových. Existují však platné důvody pro pravostrannost? Existuje podivná teorie, kterou klade levičák

pressure on the heart, but I have never heard of a correlation between left-handedness and heart disease. But I do know the case of the left-handed man who as a child trained himself to use his right hand as well, and now has the great convenience of being able to use both his hands. When writing, for instance, he first uses his right hand, shifting easily and freely to his left when his right is tired. When I heard this, I tried in vain to train my own left hand. But at my age I find that my left-handed writing looks like earthworms crawling one on top of another. I cannot even aim a ball accurately with my left.

The right hand and the left hand have lived through the same length of time, and the bone structure of one is no different from that of the other. Why, then, should there be so much difference between the two? There seems to be only one reason: the two hands have been treated differently in infancy. That a southpaw's right hand is just as clumsy and awkward as the left hand of a right-handed man suggests that unless both hands were trained properly, they would not function at all and even picking up chopsticks would be impossible.

According to Dr. Shinichi Suzuki, monkeys are ambidextrous. Although they are supposed to be inferior in intelligence to the human being, they can freely use their two hands for eating and doing exercises. Human beings are thus inferior to monkeys in their use of the left hand. Again, I have heard it suggested that the right hand of a human baby could be partially incapacitated if the mother should happen to fall into the habit of breast-feeding her baby holding him only in her left hand—perhaps while using her right hand for something else at the same time—because the baby's right hand would then always be pressed against her body, and he would be forced

tlak na srdce, ale nikdy jsem neslyšel o korelaci mezi levotočivostí a srdečními chorobami. Znám však případ levicového muže, který se jako dítě sám naučil používat pravou ruku, a nyní má velkou výhodu, že je schopen použít obě ruce. Při psaní, například, nejprve použije pravou ruku, když je unavený, snadno a volně se posouvá doleva. Když jsem to slyšel, marně jsem se snažil trénovat svou levou ruku. Ale v mém věku zjišťuji, že moje levá psaní vypadá jako žížaly plazící se jeden na druhého. Nemůžu ani přesně mířit míčkem zleva. Pravá a levá ruka prožily stejnou dobu a kostní struktura jedné se neliší od struktury druhé. Proč by tedy mezi nimi mělo být tolik rozdílů? Zdá se, že existuje pouze jeden důvod: oběma rukama se zacházelo odlišně. To, že pravá ruka jižní tlapky je stejně nemotorná a trapná jako levá ruka praváka, naznačuje, že pokud by obě ruce nebyly správně vyškoleny, nefungovaly by vůbec a ani by nebylo možné vyzvednout hůlky. Podle Dr. Shinichi Suzuki, opice jsou bidexuální. Ačkoli se předpokládá, že jsou v inteligenci lidské bytosti horší, mohou své obě ruce volně použít k jídlu a cvičení. Lidské bytosti jsou proto při použití levé ruky horší než opice. Opět jsem slyšel, že to naznačuje, že pravá ruka lidského dítěte by mohla být částečně zneschopněna, pokud by matka měla náhodou upadnout do zvyků kojit své dítě, které ho drží pouze v levé ruce - snad při použití její pravice ruku pro něco jiného současně - protože pravá ruka dítěte by pak byla vždy přitisknuta k jejímu tělu a on by byl přinucen

to start grasping things in his left hand. Or it may simply be that if a child begins writing with his left hand, it begins to develop more than his right.

It seems quite possible, then, that one can develop ambidexterity. But this depends on training in infancy. I mentioned earlier that training in finger manipulation contributes a great deal to the development of intellect. From this point of view too, it is a pity to neglect the training of the left hand.

Small Children Should Do a Great Deal of Walking

Owing no doubt to the dangers of modern road traffic, we no longer see little children toddling in the streets, and when we do, they are likely to be being dragged along by the mother, rather than toddling by themselves. Before you complain that you don't have time to move at the pace of a toddling child, I would like you to think seriously about what "walking" means to the baby.

Walking is an exercise that involves the whole body: of the total 639 muscles in the human body, 400 are said to be used in walking. Unlike most other muscular activities, walking is not a continuous exercise, but a rhythm of "moving" and "resting." The correct way of walking always has the muscles of one leg moving while those of the other are resting. Thus it is a smooth motion with no waste of labor involved.

It is no accident, for instance, that writers often say that if they take a walk when mentally fatigued, they come up with new ideas: the physical act of walking probably acts as a mental stimulus.

We take the act of walking for granted, but it is

 začít uchopit věci v levé ruce. Nebo to prostě může být, že pokud dítě začne psát levou rukou, začne se vyvíjet více než jeho právo.

Zdá se tedy docela možné, že si člověk může vyvinout ambidexteritu. Ale to záleží na tréninku v neúspěchu. Už jsem se zmínil, že trénink v manipulaci s prstem hodně přispívá k rozvoji intelektu. I z tohoto pohledu je škoda zanedbávat trénink levé ruky.

Malé děti by měly udělat hodně chůze

Vzhledem k nebezpečí moderního silničního provozu už nevidíme, jak se malé děti bijí na ulicích, a když to uděláme, pravděpodobně je táhnou matkou, spíše než samy sebou. Než si stěžujete, že nemáte čas se pohybovat tempem batolata, chtěl bych, abyste vážně přemýšlel o tom, co „chůzi“ pro dítě znamená.

Chůze je cvičení, které zahrnuje celé tělo: z celkového počtu 639 svalů v lidském těle se 400 používá při chůzi. Na rozdíl od většiny ostatních svalových aktivit, chůze není nepřetržitým cvičením, ale rytmem „pohybu“ a „odpočinku“. Správný způsob chůze má vždy svaly jedné nohy v pohybu, zatímco ostatní nohy odpočívají. Jedná se tedy o plynulý pohyb bez ztráty práce.

Není náhodou například to, že autoři často říkají, že pokud se projdou mentálně unavenými, přijdou s novými nápady: fyzický akt chůze se chová pravděpodobně jako mentální podnět.

Bereme akt chůze jako samozřejmost, ale je to tak

not an activity that comes naturally to all human beings. This is made evident by the story of the "wolf girls" Amala and Kamala. A baby would never stop crawling if he were surrounded by people who did nothing but crawl on hands and knees. That is why it is all the more important that a child be taught from the beginning to walk correctly.

There is a curious theory that a person who drags his feet has been made in infancy to wear shoes too large for his feet: he was forced to drag his feet in order to keep the shoes on. Whether or not this theory is true, it may well be possible to tell something about a person's level of intellect from the way he walks.

Motor Development Too Depends on Training

Keiko Ikeda's name is familiar to sports enthusiasts all over the world. She is the woman who distinguished herself in the gymnastics event at the Tokyo Olympics. In *Early Development*, I found the following article about Mrs. Ikeda.

Mr. and Mrs. Ikeda are both gymnasts. When their first baby was born, they devoted a great deal of attention to teaching him the Association's "baby exercises," and soon he could do somersaults. By the time he was in the second grade, he was able to jump from a chair, turning a somersault, and showing amazing promise in gymnastics. Pleased and content, Mr. and Mrs. Ikeda concluded that he had inherited their own abilities. Hence, assuming the talent was "in the blood," they did not give any training to their second child. This child, though born of the same athletic parents, could not do any gymnastic exer-

ne činnost, která přichází přirozeně ke všem lidem. To je zřejmé z příběhu „vlčích dívek“ Amaly a Kamaly. Dítě by nikdy nepřestávalo plazit, pokud by bylo obklopeno lidmi, kteří nedělali nic jiného než plazit se po rukou a kolenou. Proto je o to důležitější dítě se od začátku učí správně chodit.

Je zvědavá teorie, že osoba, která si natahuje nohy, byla vyrobena v kojeneckém věku, aby na sobě měla boty příliš velké: byl nucen tahat nohama, aby mohl boty udržet. Ať už je tato teorie pravdivá, může být dobře možné říci něco o úrovni intelektu člověka z toho, jak chodí.

Vývoj motorů příliš záleží na školení

Jméno Keiko Ikeda je známé sportovním nadšencům po celém světě. Je to žena, která se vyznamenala gymnastickou akcí na olympijských hrách v Tokiu. V časném vývoji jsem našel následující článek o paní Ikedové.

Pan a paní Ikeda jsou gymnastky. Když se jejich první dítě narodilo, věnovaly mu velkou pozornost tomu, aby ho naučily „dětským cvičením“ Asociace a brzy mohl provádět kotrmelce. V době, kdy byl ve druhé třídě, byl schopen skočit ze židle, otočením kotrmelce a předvedením úžasného příslibu v gymnastice. Pan a paní Ikeda potěšeni a spokojeni dospěli k závěru, že zdědil své vlastní schopnosti. Proto, za předpokladu, že talent byl „v krvi“, nedali jakýkoli výcvik pro své druhé dítě. Toto dítě, ačkoliv bylo bombou stejných atletických rodičů, nemohlo provádět žádné gymnastické cvičení

cises, much less a somersault. By the example of their second child, Mr. and Mrs. Ikeda were made very much aware that motor ability has little to do with heredity.

It is true that one's physique and coordination are influenced by heredity, but how one uses what one is born with depends entirely on the training after birth. Even though one may be born with a physique suited for swimming, gymnastics, or other sports, without proper training such potential abilities will not actually be developed. In other words, a child born with an *inferior* physique could, with proper training in infancy, be developed to have superior abilities.

The "genius" brother and sister I've referred to who speak five languages were not particularly well built at birth. However, trained in jogging and push-ups in infancy, they grew up to be above average in their motor skills. The younger sister started to be trained by the father as early as eleven months, compared with her older brother, whose training began when he was two and a half. Because of this difference, though both are fast runners, the brother is not always the winner of his sports events, while the sister always comes in first without difficulty, even to waving her hand casually at the onlookers as she passes the post. Though they were born of the same parents, it was the difference in their ages when training started that caused this difference in their motor abilities.

This example illustrates once more how one's motor development depends on training after birth, rather than on one's genes. The so-called "inborn" athletic talent is really a matter of being "born into an athletic environment."

povstání, mnohem méně salto. Na příkladu svého druhého dítěte byli pan a paní Ikeda velmi dobře informováni, že motorická schopnost má málo společného s dědičností.

Je pravda, že postavu a koordinaci člověka ovlivňuje dědičnost, ale to, jak člověk používá to, s čím se narodí, závisí zcela na výcviku po narození. I když se člověk může narodit s postavou vhodnou pro plavání, gymnastiku nebo jiné sporty, bez řádného tréninku se takové potenciální schopnosti ve skutečnosti nevyvinou. Jinými slovy, dítě narozené s nižší postavou by mohlo být s řádným výcvikem v dětství vyvinuto tak, aby mělo vynikající schopnosti. „Geniální" bratr a sestra, o kterém jsem hovořil, kteří hovoří pěti jazyky, nebyli při narození příliš dobře stavěni, ale vyškolení na jogging a push-up v kojeneckém věku vyrostli ve svých motorických schopnostech nadprůměrně. sestra začala být vychovávána otcem již v jedenácti měsících, ve srovnání s jejím starším bratrem, jehož výcvik začal, když byl dva a půl roku. Vzhledem k tomuto rozdílu, i když oba jsou rychlí běžci, bratr není vždy vítěz svých sportovních akcí, zatímco sestra vždycky přichází na první místo bez obtíží, dokonce i když nedbale mává rukou na diváka, když míjí kolem postu. Ačkoli se narodili od stejných rodičů, byl to rozdíl ve věku, kdy začalo školení, které způsobilo tento rozdíl v jejich motorických schopnostech.

Tento příklad ještě jednou ukazuje, jak vývoj člověka závisí na tréninku po narození, nikoli na genech člověka. Takzvaný „vrozený" atletický talent je skutečně věcí „bomby do atletického prostředí".

The Earlier One Takes Up a Sport, the Greater Facility One Will Develop

I have already said that an infant only a few months old can swim, and that a baby just learning to walk can roller-skate. On the other hand, an adult who can neither swim nor roller-skate will find it difficult to learn these skills: in fact, he may be so slow to acquire them that he gives up in despair.

These examples suggest that the motor responses should be trained while the brain is still like a piece of blank paper, before its circuit process is completed. I started golf in my late forties, but despite fifteen years' experience, I am still not a good player, and I feel somewhat discouraged. Had I started much earlier, I would have been far better than I am now without so much struggle.

An American acquaintance is very fond of golf. He had his two children learn to play golf early, the older son at the age of nine and the younger at the age of seven. Now, eight years later, the elder son's handicap is nine, but the younger son's is seven and he is by far the better player.

This does not necessarily mean that the younger son's motor responses are better developed than those of the older son. On the contrary, the latter is better built than the former and surpasses him in other sports. The father observed his children very closely to find out why the second son excels in golf, because he felt that the unraveling of this puzzle would be a key to more skillful golf-playing. However, he has not been able to find an answer to the mystery, the only clue that has come to mind being the fact that whereas the older son started golf at nine years of age, the younger began at seven. It seems that there

První z nich se věnuje sportu, větší zařízení se bude rozvíjet

Už jsem řekl, že dítě jen pár měsíců může plavat a že dítě, které se právě učí chodit, může bruslit. Na druhé straně dospělý, který neumí plavat ani bruslit, bude obtížné se naučit tyto dovednosti: ve skutečnosti může být tak pomalý, aby je získal, takže se vzdává v zoufalství.

Tyto příklady naznačují, že motorické reakce by měly být trénovány, zatímco mozek je stále jako kus prázdného papíru, ještě před dokončením jeho obvodu. Začal jsem golf na konci čtyřicátých let, ale i přes patnáctiletou zkušenost, 1 nejsem stále dobrý hráč a cítím se poněkud znechuceně. Kdybych začal mnohem dříve, byl bych mnohem lepší, než jsem teď, bez tolik bojů.

Americký známý má rád golf. Nechal své dvě děti naučit se hrát golf brzy, staršího syna ve věku devíti let a mladšího ve věku sedmi let. Nyní, o osm let později, je handicapem staršího syna devět, ale mladší syn má sedm a je mnohem lepším hráčem.

To nutně neznamená, že motorické reakce mladšího syna jsou lépe vyvinuté než reakce staršího syna. Naopak, ten je lépe stavěný než ten první a předčí ho v jiných sportech. Otec velmi pozorně sledoval své děti, aby zjistil, proč druhý syn vyniká v golfu, protože měl pocit, že rozpad této hádanky bude klíčem ke zdatnějším golfovým hrám. Nebyl však schopen najít odpověď na toto tajemství, jediné vodítko, které mi přišlo na mysl, je skutečnost, že zatímco starší syn začal golf ve věku devíti let, mladší začal v sedmi letech. Zdá se, že tam

is only one conclusion: the sooner one takes up a sport, the greater facility one can develop.

The Small Child Makes No Distinction Between Play and Work

I would like to give the following advice: "Let your small child do as much work as possible on condition that you do not expect results or completion."

In other words, to the young child, who makes no distinction between play and work, everything is play or everything is work. However extreme this may sound to the adult, it is very natural to the child.

To the small child every activity is purposeless—or rather, if there is any purpose, it lies in the doing itself. However, we adults have a notion that even a very simple task must be completed, and this notion makes us differentiate work from play. No matter how simple the job may be, we must teach the child how to do it, how to manipulate his fingers and use his body.

And work sometimes requires caution and concentration of mind which are not needed in play. A simple training in work, however, accelerates the development of the child's intellect and motor responses, and is worth the effort involved in teaching.

Dr. Seiji Kaya, former president of the University of Tokyo, remembers being asked many a time in his boyhood to weed the garden. Surprisingly, many parents seem to forget to take advantage, as a means of training the child, of such jobs as weeding, mopping, and watering, which are all closely related to daily life, and easy to teach. They are more concerned

je pouze jeden závěr: čím dříve se sport věnuje, tím větší zařízení se může vyvinout.

Malé dítě nerozlišuje mezi hrou a prací

Chtěl bych poskytnout následující radu: „Nechte své malé dítě dělat co nejvíce práce za podmínky, že neočekáváte výsledky ani dokončení."

Jinými slovy, k malému dítěti, které nerozlišuje mezi hrou a prací, vše je hrou nebo všechno je prací. Ať je to pro dospělé extrémní, je pro dítě velmi přirozené.

Pro malé dítě je každá činnost bezúčelná - nebo spíše, pokud existuje nějaký účel, spočívá v samotném jednání. My dospělí však máme představu, že i velmi jednoduchý úkol musí být dokončen, a tato představa nás odlišuje od práce. Bez ohledu na to, jak jednoduchá může být práce, musíme dítě naučit, jak to dělat, jak manipulovat s jeho prsty a používat jeho tělo.

A práce někdy vyžaduje opatrnost a soustředění mysli, které nejsou nutné ve hře. Jednoduchý trénink v práci však zrychluje vývoj intelektu dítěte a motorických reakcí a stojí za úsilí spojené s výukou.

Dr. Seiji Kaya, bývalý prezident Tokijské univerzity, si pamatuje, že byl ve svém dětství mnohokrát požádán o plevel na zahradě. Překvapivě se zdá, že mnoho rodičů zapomíná využít jako prostředek výcviku dítěte takové práce, jako je plevel, mop¬ping a zalévání, které všechny úzce souvisejí s každodenním životem a snadno se učí. Jsou více znepokojeni

with music lessons, which are often beyond their capacity to teach.

It would indeed be easier for the parents to let their children play alone by themselves, for playing does not require teaching. It is a considerable effort to try to teach children to do jobs which they cannot be expected to do properly. But if parents, to spare themselves this trouble, rationalize by saying "It is cruel to make a child work," I think they are cheating their children.

s hodinami hudby, které jsou často nad jejich schopností učit.

Pro rodiče by skutečně bylo snazší nechat své děti hrát samy o sobě, protože hraní nevyžaduje výuku. Je to značné úsilí pokusit se děti naučit dělat práci, od nichž nelze očekávat, že budou řádně vykonávat. Pokud však rodiče ušetří tento problém, racionalizují se slovy: „Je kruté, aby dítě pracovalo," myslím, že podvádějí své děti.

Part V

SOME THINGS TO AVOID AND A GLANCE AT THE FUTURE

Part V
SOME THINGS TO AVOID AND A GLANCE AT THE FUTURE

Early Development Is Not a Preparatory Education for Kindergarten and Primary School

Since I started writing regularly in a weekly magazine about early development, I have received a variety of reactions, and many parents have written accounts of their own experiences that have confirmed my thoughts about early development.

There are, of course, doubters and opponents of my ideas, but all in all parents show themselves enthusiastic about early development, though many of them, unfortunately, still look upon early development as education for the talented or for producing geniuses. One mother, who clearly grasps the concept of the infinite potential in the child, seems to me nevertheless to be seeing early development too literally in terms of preparation for school.

"Isn't there something wrong with the present school education," she writes, "rather than with infant education? It is doubtful whether the present education system is fit to further develop the abilities that have been nurtured by early development. You people speak of early development and such things, but isn't it like withering a bud if the only purpose the child is given at school is to score highest on examinations?"

No parent is free of doubt about the present school

Raný rozvoj není přípravným vzděláváním pro mateřské a základní školy

Protože jsem pravidelně psal v týdenním časopise o časném vývoji, dostávám různé reakce a mnoho rodičů psalo zprávy o svých vlastních zkušenostech, které potvrdily mé myšlenky na raný vývoj.

Existují samozřejmě pochybnosti a odpůrci mých nápadů, ale všichni ve všech rodičích projevují nadšení z raného vývoje, i když mnozí z nich se, bohužel, stále dívají na raný vývoj jako na vzdělávání talentovaných nebo na výrobu geniálů. Zdá se mi však, že jedna matka, která zjevně chápe pojem nekonečného potenciálu dítěte, se z hlediska přípravy na školu dívá příliš doslovně.

"Není něco špatného se současným školním vzděláváním," píše, "spíše než s neúplným vzděláváním?" Je pochybné, zda je současný vzdělávací systém vhodný k dalšímu rozvoji schopností, které byly podporovány raným vývojem. Vy lidé mluvíte o časném vývoji a takových věcech, ale není to jako uschnout pupen, pokud jediným účelem, které je dítěti dáno ve škole, je dosáhnout nejvyššího počtu bodů při zkouškách? “

Žádný z rodičů není o současné škole bezpochyby 161

system, and I too have doubts. Every child follows the same path, entering elementary school at six years of age, then moving on to junior and senior high schools, and finally perhaps to a college or university. This system is very unsatisfactory to those who are talented and a heavy burden to those who are not so capable. A standard educational system cannot possibly produce men and women capable of assuming the responsibilities of the twenty-first century.

It is *because* of this very defect in the present educational system that I feel all the more acutely the necessity for early development. A child who has been trained properly in early development seems to do well in school. He seems to grow up at ease and in good health, in spite of the grade-getting system in schools. As long as a good bud has been implanted in the child in the most critical early years, he will grow up to be a strong child capable of surmounting any trying circumstances.

Furthermore, I cannot believe that the present educational system will last indefinitely. I trust in parents to insist on the changes that must come—with parents rests the destiny of our society and of future generations.

Neither Money Nor Time Is Needed for Early Development

I often receive the following objection to my theories: "I understand you very well, but I have neither money nor time to do so much for my child. Early development is, after all, only for a few people who have both money and time." However, being able to educate one's child is something different from being

systému a já také pochybuji. Každé dítě se vydává stejnou cestou, vstupuje do základní školy ve věku šesti let, poté přechází na střední a vyšší střední školu a nakonec na vysokou školu nebo univerzitu. Tento systém je velmi neuspokojivý pro ty, kteří jsou talentovaní, a velkou zátěž pro ty, kteří nejsou tak schopní. Standardní vzdělávací systém nemůže produkovat muže a ženy schopné převzít odpovědnost 21. století.

Je to právě kvůli této vadě současného vzdělávacího systému, kterou cítím o to více nutností pro včasný vývoj. Zdá se, že dítě, které bylo řádně vyškoleno v ranném vývoji, se ve škole daří dobře. Zdá se, že vyrůstá v klidu a v dobrém zdravotním stavu, navzdory systému známek na školách. Dokud byl do dítěte implantován dobrý pupen v nejkritičtějších raných letech, vyroste v silné dítě schopné překonat všechny pokusné okolnosti.

Kromě toho nemůžu uvěřit, že současný vzdělávací systém bude trvat donekonečna. Věřím, že rodiče budou trvat na změnách, které musí přijít - s rodiči spočívá osud naší společnosti a budoucích generací.

Peníze ani čas není nutný pro včasný rozvoj

Často dostávám následující námitky proti mým teoriím: „Rozumím vám všem, dobře. Ale peníze ani čas na to, abych tolik pro své dítě udělal. Včasný vývoj je konec konců jen pro pár lidí, kteří mají peníze i čas. “Avšak schopnost vzdělávat své dítě je něco jiného než bytí

able to afford leisure or recreational activities. Educating a child is not so simple that it can be done only with time and money.

Among the parents whom I see sending their children for music lessons or instruction in a foreign language, there are indeed some who are doing it just to kill time or for the sake of their vanity. Decked out in expensive clothes and driving luxurious automobiles, they take their children to lessons just to show themselves off; it is no wonder that many regard early development as a pastime for the rich! But these are superficial aspects, and many poorer parents have to make a great effort to find time and money for lessons for their children.

However, lessons in music or in a foreign language are not the only means of developing your young child's potential. Any parents who are seriously concerned about their children will think of other educational ideas to replace music and language teaching. With this in mind, I have been thinking about alternatives, to the best of my ability.

If we assume that time and money are essential to the development of potential in the child, why is it that so many people born in rich homes turn out to have inferior abilities, and so many born in poor homes, great talents?

Surely education depends not on money and time, but on parental love and effort?

Parents Without Vision for the Future Are Incapable of Educating Their Children

Under the present educational system, almost everybody who studies can get into some college or univer-

si mohou dovolit rekreační nebo rekreační aktivity. Vzdělávání dítěte není tak jednoduché, že ho lze dosáhnout pouze časem a penězi.

Mezi rodiči, které vidím posílat své děti na hodiny hudby nebo výuku v cizím jazyce, jsou opravdu někteří, kteří to dělají jen proto, aby zabili čas nebo kvůli své marnosti. Vyrazili do drahých šatů a řídili luxusní autoobjekty, aby své děti chodili na hodiny, aby se předváděli; není divu, že mnozí považují raný vývoj za zábavu pro bohaté! Jedná se však o povrchní aspekty a mnoho chudších rodičů musí vyvinout velké úsilí, aby našlo čas a peníze na výuku pro své děti.

Lekce hudby nebo cizího jazyka však nejsou jediným prostředkem rozvoje potenciálu vašeho malého dítěte. Všichni rodiče, kteří se vážně zabývají svými dětmi, budou myslet na jiné vzdělávací myšlenky, které nahradí výuku hudby a jazyků. S ohledem na to jsem přemýšlel o alternativách, podle svých nejlepších schopností.

Pokud předpokládáme, že čas a peníze jsou nezbytné pro rozvoj potenciálu u dítěte, proč je to tak, že tolik lidí narozených v bohatých domech se ukázalo, že mají podřadné schopnosti, a tolik lidí narozených v chudých domovech, velký talent?

Určitě vzdělání nezávisí na penězích a čase, ale na rodičovské lásce a úsilí?

Rodiče bez vize pro budoucnost nejsou schopni vzdělávat své děti

V současném vzdělávacím systému se téměř každý, kdo studuje, může dostat na nějakou vysokou školu nebo na univerzitu.

sity, regardless of his lineage, social standing, or financial means. This in itself is a wonderful fact, but, on the other hand, it has given rise to an evil: college education has become a be-all and end-all, and an unreal value has been set on academic careers.

In Japan and other countries, success in life is thought to be impossible without a college degree; hence, everybody studies. A degree from a first-class university guarantees a place in a prestigious company. So everybody pursues the same path, taking examination after examination right from kindergarten and elementary-school days. Hence, many parents look upon early development as one more way to give their children an early start, an early initiation into the exam-oriented system.

But how long will these current values last in this changing world? What is considered to be the most desirable now will not necessarily be so tomorrow, much less twenty to thirty years from now, when today's children are adults.

Your child will be of no use to the next generation if you bring him up with only the present in mind. For today's children will have to bear the responsibility of the twenty-first century, a century that is only twenty-odd years away but whose demands are beyond our imagination.

Parents who do not themselves have vision for the future cannot bring up children capable of assuming such responsibility. A shortsighted view of the present alone is not enough. There is no parent who does not wish and pray for the best for his or her child, but the most important thing is what the parent considers to be "fine" and "good." I do not think that parents who are so shortsighted as to evaluate only the present, and have no vision for the twenty-first century, can properly educate their children.

bez ohledu na počet řádků, společenské postavení nebo finanční prostředky. To samo o sobě je úžasný fakt, ale na druhé straně to vedlo ke zlu: vysokoškolské vzdělání se stalo vševětvým a konečným a na akademické kariéře byla stanovena neskutečná hodnota.

V Japonsku a dalších zemích se úspěch v životě považuje za nemožný bez vysokoškolského vzdělání; proto všichni studují. Titul z prvotřídní univerzity zaručuje místo v prestižní společnosti. Všichni se tedy vydávají stejnou cestou a po zkoušce absolvují zkoušku přímo z mateřských a školních dnů. Mnoho rodičů proto vnímá raný vývoj jako další způsob, jak dát svým dětem brzký začátek, včasné zahájení do systému zaměřeného na zkoušku.

Jak dlouho však tyto současné hodnoty vydrží v tomto měnícím se světě? To, co je nyní považováno za nejžádanější, nebude zítra nutně tak daleko, za dvacet až třicet let, kdy jsou dnešní děti dospělí.

Vaše dítě nebude k ničemu další generaci, pokud ho vychováváte s ohledem na přítomnost. Pro dnešní děti budou muset nést odpovědnost 21. století, století, které je vzdálené jen dvacet lichých let, ale jehož požadavky jsou mimo naši představivost.

Rodiče, kteří sami nemají vizi budoucnosti, nemohou vychovávat děti schopné převzít takovou odpovědnost. Krátký pohled na samotného přítomného nestačí. Neexistuje žádný rodič, který si za své dítě nepřeje a modlí se za to nejlepší, ale nejdůležitější věcí je to, co rodič považuje za „dobré“ a „dobré“. Nemyslím si, že rodiče, kteří jsou tak krátkozraký, aby vyhodnotil pouze současnost a nemá vizi pro 21. století, může své děti řádně vzdělávat.

Nothing Is More Important than Child-Rearing

"I am too busy looking after my child to educate him as well. Ideal theories are all very well, but I can't possibly put them into practice."

I often meet with a response like this when I discuss my theories of early development. It seems to me, however, that making a distinction between child-rearing and child education is in itself the main mistake. Everyday rearing of children *is* infant education—that is, early development. The parent's attitude toward and feeling for the young child are what most subtly influence the child's development.

There are indeed mothers who feel they must go out to work for financial reasons, and also mothers who feel they are doing all they can by feeding the child and tending to his physical needs. But is there any education in the world better than a mother's affection?

Dr. Shinichi Suzuki speaks for me when he stresses the importance of mothering and mothers in the great enterprise of child-rearing. He has in fact been known to lecture parents very sternly about it.

"What do you mean, you cannot take care of your baby because you are too busy with other things? Is there any job in the world that is more important than rearing your baby? If there is, why did you have a baby?"

Parent Education Precedes Early Development

I have talked about the necessity of parents' changing their attitudes toward early development before it

Nic není důležitější než výchova dětí „Jsem příliš zaneprázdněn péčí o své dítě, abych ho také vychovával. Ideální teorie jsou všechny velmi dobře, ale já je nemůžu uvést do praxe. “

Často se setkávám s takovou odezvou, když diskutuji o svých teoriích raného vývoje. Zdá se mi však, že rozlišování mezi výchovou dětí a vzděláváním dětí je samo o sobě hlavní chybou. Každodenní výchova dětí je výchova kojenců - to je raný vývoj. Postoj rodičů vůči mladému dítěti a jeho pocit jsou tím nejjemnějším ovlivněním jeho vývoje.

Ve skutečnosti existují matky, které cítí, že musí chodit do práce z finančních důvodů, a také matky, které cítí, že dělají vše, co mohou, tím, že živí dítě a pečují o jeho fyzické potřeby. Je však na světě nějaké vzdělání lepší než náklonnost matky?

Dr. Shinichi Suzuki mluví za mě, když zdůrazňuje význam mateřství a matek ve velkém podniku výchovy dětí. Ve skutečnosti je známo, že o tom přednáší rodiče velmi přísně.

"Co tím myslíš, nemůžeš se starat o své dítě, protože jsi příliš zaneprázdněn jinými věcmi? Existuje na světě nějaká práce, která je důležitější než výchova dítěte? Pokud ano, proč jsi měla dítě?"

Rodičovské vzdělávání předchází včasnému rozvoji

Mluvil jsem o tom, že je nutné, aby rodiče změnili své postoje k včasnému vývoji

can be practiced rightly. Early development begins precisely with parent education. And everything I have written up to this point is a part of the education of the parents, in the sense that it has all been said to open their eyes to early development.

This way of speaking may seem a little insulting to the parents reading this book. But you cannot rely on another person to educate your child, particularly your infant. There is but one way: you the parent, particularly the mother, must strive to do it yourself by struggling to think and learn for yourself. There is no point in telling your young child, "This kind of education is good for you," or "You need this education." Your child cannot commit himself to the way in which he is reared because he has no choice.

Nor can you force your ideas on somebody else saying, "This is a good method of education; will you try it on my child and educate him?" Isn't it only right that parents should want to choose and decide for themselves, for the sake of their own children, on the educational theories and methods that are most convincing to them?

So the first thing, please, is to endeavor to educate yourself. Fortunately, the adult, unlike the small child, has a choice. But by this, I do not mean that the parents need to be educated in the academic sense of the word; I mean that they must try to learn voluntarily for themselves.

Those who go into teaching learn not only about their own disciplines—the subjects they teach—but also all the essentials of developmental psychology, and of the social and emotional processes by which we "become" human beings. Likewise, I wish that the mother, the first and greatest teacher of her in-

lze praktikovat správně. Včasný vývoj začíná právě vzděláváním rodičů. A vše, co jsem do této chvíle napsal, je součástí vzdělávání rodičů v tom smyslu, že bylo řečeno, že všichni otevírají oči včasnému vývoji.

Tento způsob mluvení se může zdát trochu urážlivý pro rodiče, kteří čtou tuto knihu. Nemůžete se však spoléhat na jinou osobu, která vychovává vaše dítě, zejména vaše dítě. Existuje jen jeden způsob: vy, rodič, zejména matka, se musíte snažit udělat to sami tím, že se budete snažit myslet a učit se pro sebe. Nemá smysl říkat svému malému dítěti: „Tento druh vzdělání je pro vás dobrý“ nebo „Toto vzdělání potřebujete.“ Vaše dítě se nemůže zavázat ke způsobu, jakým je vychováno, protože nemá na výběr.

Nemůžete také donutit své myšlenky na někoho jiného, aby řekl: „Toto je dobrá metoda vzdělávání; vyzkoušíte to na mém dítěti a vychováváte ho? “Není správné, aby si rodiče chtěli vybrat a rozhodnout se pro své děti o vzdělávacích teoriích a metodách, které jsou pro ně nejpřesvědčivější?

Takže první věc, prosím, je snažit se vzdělávat. Naštěstí má dospělý, na rozdíl od malého dítěte, na výběr. To ale neznamená, že rodiče musí být vzděláváni v akademickém smyslu slova, což znamená, že se musí snažit dobrovolně se učit pro sebe.

Ti, kdo chodí do výuky, se učí nejen o svých vlastních disciplínách - předmětech, které učí -, ale také o všech základech vývojové psychologie a sociálních a emocionálních procesů, kterými se „stáváme“ lidskými bytostmi. Rovněž si přeji, aby matka, první a největší učitelka jejího

fant, would learn for herself the basics of educational theory so that she can become really skilled in child-rearing.

The Parent Should Never Forget to Learn from the Child

One of the most dangerous traps into which the mother can fall in the bringing up of her child is that of complacency, which can be traced to her very enthusiasm. Meaning well for her child, she can unwittingly take on the role of an oppressor by imposing her own will on him.

This tendency is reinforced by the sheltered life that a mother often leads while involved in looking after house and children. She should not be made to feel that she alone is responsible for rearing her child, carrying the load entirely on her shoulders. She should have full support from the child's father and, if possible, also the grandfather and grandmother; and at the same time she should turn her attention to events in the world outside.

But most important of all, the mother should never forget to learn from her own child, so as not to fall into a habit of treating him in an authoritarian manner, according to her own concepts and her own needs.

William Wordsworth once wrote that "the child is father of the man," while Madame Montessori said that "the child is teacher of the man." These words were written not with special reference to early development. They are comments on the whole of life; the "man" has a great deal to learn from the "child."

fant, sama by se naučila základům pedagogické teorie, aby se mohla opravdu naučit výchovu dětí.

Rodič by nikdy neměl zapomenout na poučení od dítěte

Jednou z nejnebezpečnějších pastí, do které může matka při výchově svého dítěte upadnout, je spokojenost, kterou lze vysledovat k jejímu nadšení. Význam pro její dítě může nevědomky převzít roli utlačitele tím, že na něj uvalí svou vlastní vůli.

Tato tendence je posílena chráněným životem, který matka často vede při péči o dům a děti. Neměla by být nucena cítit, že sama je zodpovědná za výchovu svého dítěte a nese břemeno zcela na svých bedrech. Měla by mít plnou podporu otce dítěte a pokud možno i dědečka a babičky; a zároveň by měla obrátit svou pozornost na události ve světě venku.

A co je nejdůležitější ze všech, matka by se nikdy neměla zapomenout učit se od svého vlastního dítěte, aby se nezabývala zvykem zacházet s ním autoritářským způsobem podle svých vlastních představ a vlastních potřeb.

William Wordsworth kdysi napsal, že „dítě je otcem muže“, zatímco Madame Montessori řekla, že „dítě je učitelem tohoto muže“. Tato slova byla napsána nikoli se zvláštním odkazem na časnou obálku. Jsou to komentáře k celému životu; „muž“ se má hodně co učit od „dítěte“.

Man has been aware of the importance of knowing his own self ever since the beginning of history, and has been striving toward that goal. His study of himself has involved theories backed up by science, by studies in biology, medicine, and psychology. And Madame Montessori makes the fascinating comment that whereas the first study of the human body was made on a corpse in an autopsy, the study of the human mind has been done with a newborn man, the infant.

I do not, of course, mean that you should undertake an academic course in the biological sciences or in philosophy. All I mean is that a mother who becomes complacent and dogmatic is likely to lose her own self; she becomes incapable of detached and calm observation and evaluation of her own thinking and attitudes. In order to avoid this, it is very important for the mother to be able to observe her young child objectively—what he says and feels, and how he behaves. In this approach to her child, what she finds will be a discovery of her own self and also of a knowledge that she can apply directly to the upbringing of her child.

The Sense in Which the Mother, Rather Than the Father, Helps the Child to Be a Fine Human Being

There have been many men in the world who have been called "geniuses." These are indeed extraordinarily talented individuals, many of whom have contributed a great deal to material progress and to the happiness of mankind. However, there is often another side to these men: many have not necessarily

Člověk si byl vědom důležitosti znát své vlastní já už od počátku historie a usiloval o dosažení tohoto cíle. Jeho studium o sobě zahrnuje teorie podporované vědou, studiem biologie, medicíny a psychologie. A Madame Montessori fascinujícím způsobem komentuje, že zatímco první studie lidského těla byla provedena na mrtvole při pitvě, studium lidské mysli bylo provedeno s novorozeným mužem, kojencem.

Nemyslím samozřejmě, že byste měli absolvovat akademický kurz biologických věd nebo filosofie. Mám na mysli pouze to, že matka, která se stane samolibou a dogmatickou, pravděpodobně ztratí vlastní já; stává se neschopnou samostatného a klidného pozorování a hodnocení svého vlastního myšlení a postojů. Aby se tomu zabránilo, je velmi důležité, aby matka byla schopna objektivně pozorovat své malé dítě - to, co říká a cítí a jak se má mít. V tomto přístupu k jejímu dítěti bude objevem jejího vlastního já a také vědomí, že se může přímo vztahovat na výchovu svého dítěte.

Smysl, v němž matka, spíše než otec, pomáhá dítěti být jemnou lidskou bytostí

Na světě bylo mnoho lidí, kteří byli nazýváni „géniové“. To jsou skutečně mimořádně talentovaní jedinci, z nichž mnozí značně přispěli k materiálnímu pokroku a štěstí lidstva. Těmto mužům však často náleží jiná strana: mnozí nutně ne

been happy in their own lives, because they were emotionally unstable or physically weak.

These men were not born geniuses, or born failures, or born weak. A study of their lives frequently reveals that the causes of their unhappiness go back to their early years and to the kind of education they received then. Their parents—their fathers in particular—were learned and ardent educators. There is nothing wrong in fathers' being learned and enthusiastic educators: on the contrary, it can be said that it was because of these fathers that their special talents were enabled to develop. However, these passionate educators did not allow their children to play with other children, and deprived of social contact and physical training, these children tended to grow up to be unbalanced human beings, however talented.

A good example is the French philosopher Blaise Pascal, author of the *Pensées.* Pascal was rigorously educated at home by his father, who, placing his hopes on his son in the years to come, retired from his position in the government in order to dedicate his life to the training of his child. The father taught his son geography, history, philosophy, languages, and mathematics. He did not cram the child with facts, but attempted with caution and consistency to inculcate in him an ability to think for himself. Pascal came to distinguish himself brilliantly later in life as a mathematician, physicist, and religious philosopher, and today there are few who are not familiar with the *Pensées,* or "Thoughts," in one form or another. The famous line "Man is only a reed, the weakest in nature, but he is a thinking reed" is Pascal's.

Yet most of the world does not know of this great man's confession that he did not have a single peace-

byli šťastní ve svém vlastním životě, protože byli citově nestabilní nebo fyzicky slabí.

Tito muži nebyli narození géniové, selhání bom, ani narození slabí. Studie jejich života často odhaluje, že příčiny jejich neštěstí sahají až do raného věku a do toho druhu vzdělání, které tehdy dostaly. Jejich rodiče - zejména jejich otcové - byli vzdělaní a horliví vychovatelé. U učených otců a nadšených vychovatelů není nic špatného: naopak lze říci, že právě díky těmto otcům bylo možné rozvíjet jejich zvláštní nadání. Tito vášniví vychovatelé však nedovolili svým dětem hrát si s jinými dětmi, a zbavení sociálního kontaktu a tělesné výchovy, tyto děti inklinovaly k dospívání jako nevyvážené lidské bytosti, jakkoli talentované.

Dobrým příkladem je francouzský filozof Blaise Pascal, autor knihy PensSes. Pascala doma pečlivě vzdělával jeho otec, který, když nadějně nadával synovi v nadcházejících letech, odešel ze své funkce ve vládě, aby svůj život věnoval výcviku svého dítěte. Otec učil svého syna geografii, historii, filozofii, jazyky a matematiku. Nepohnul dítě faktem, ale pokusil se s opatrností a důsledností vštípit do něj schopnost myslet na sebe. Pas¬cal se později v životě brilantně odlišil jako matematik, fyzik a náboženský filatelista, a dnes existuje jen málo lidí, kteří nejsou obeznámeni s PensOes nebo „myšlenkami“ v té či oné podobě. Slavná linie „Člověk je jen rákos, nejslabší v přírodě, ale je to rákos myšlení“, je Pascal.

Většina světa však o tomto velkém člověku neví, že nemá jediný mír -

ful day after the age of eighteen in his short life of thirty-nine years. His mother died when he was three; hence, he had no recollection of his mother's affection. Deprived furthermore of association with other children, he knew only his father and his severe training. Is it not reasonable that such conditions would affect Pascal's physical constitution and mental makeup?

An abnormal genius may be reared by a father; but a human being well balanced in both mind and body needs the nurturing that traditionally comes from the mother. That is why I keep insisting on mothering as essential to early development.

Mothers Should Not Force Their Children in Early Development

The word "education" has for many come to connote coercion and pressure. That is why they misunderstand, and think that early development forces young children to do what they do not want to do, while ignoring their interests and desires. Of course, newborn babies cannot express clearly their likes and dislikes; however, the mother ought to be able to tell from her baby's responses what he is willing to accept and what he is not.

One of the mother's roles is to observe carefully what her baby wants, giving him the stimulation he craves. Forcing on the child what he does not want or coercing him to do what he has already lost interest in will produce nothing but frustration in the child.

den po věku osmnácti let ve svém krátkém životě třicet devět let. Jeho matka zemřela, když mu byly tři; proto si nevzpomněl na náklonnost své matky. Kromě toho, že byl zbaven vztahu s jinými dětmi, věděl pouze svého otce a jeho tvrdého výcviku. Není rozumné, že by takové podmínky ovlivnily Pascalovu fyzickou konstituci a menšinový makeup?

Neobvyklý génius může být vychován otcem; ale lidská bytost dobře vyvážená v mysli i těle potřebuje péči, která tradičně pochází od matky. Z tohoto důvodu neustále sleduji mateřství, které je nezbytné pro včasný vývoj.

Matky by neměly nutit své děti v raném vývoji

Slovo „vzdělání“ pro mnohé přicházelo k donucení a nátlaku. Proto nepochopili, a domnívají se, že raný vývoj nutí malé děti, aby dělaly to, co nechtějí, a přitom ignorovaly jejich zájmy a touhy. „Novorozenci nemůžou jasně vyjádřit své laskavosti a nemilosti, ale matka by měla být schopna z odpovědí svého dítěte říct, co je ochotna přijmout a co ne.

Jednou z rolí matky je pečlivě sledovat, co její dítě chce, a stimulovat ho touhou. Přinutit to, co dítě nechce, nebo ho donutit, aby udělal to, co už ztratil nejvíc, nepřinese v dítěti nic jiného než frustrace.

It may be that because "education" implies a sense of "giving," anybody placed in a position to teach pulls himself together for the role. I myself regard the best of education in the "giving" sense as achieved outside the process we call "education" altogether. No parent, for instance, thinks of himself as having *taught* his native language when his child begins to speak it. Yet the stimulation to learn must have come in some way from the parents, even if no one calls it "education."

The mother's speech, actions, and feelings are always being transmitted to her child, influencing the formation of his ability and character. In other words, the daily life that the two lead together is an education, though it does not go by that name. Teaching something to the child is only one of the means of education. It is not the whole.

According to Mr. Akira Tago, associate professor at the University of Chiba, who has been studying the early years of prominent men, no educational method is more effective than that which stimulates a child to be motivated naturally, in a noncompulsory manner. It is the only right method. In short, the deep understanding and thoughtfulness of the mother and of those who surround the child is the very beginning of early development.

I have heard that F. W. Ostwald, the German chemist and author of *Great Men,* has a theory that geniuses are nurtured by suggestions and books. To these men, books were not something forced on them by their parents, but simply things always within reach of their hands. What they heard from their parents was not "You must become a great man," but rather the suggestion "I am sure you are capable of greatness."

Může to být proto, že „výchova“ znamená pocit „dávání“, každý, kdo je schopen učit, se za roli přitáhne. Já sám považuji to nejlepší vzdělání v „dávajícím“ smyslu za dosaženou mimo proces, který nazýváme „Vzdělání“ celkem. Například žádný z rodičů si nepovažuje za učitele svého rodného jazyka, když to dítě začne mluvit. Přesto stimulace učit se musela nějakým způsobem přijít od rodičů, i když nikdo nezavolá je to „vzdělání“.

Mateřské projevy, činy a pocity matky jsou vždy přenášeny na její dítě, což ovlivňuje utváření jeho schopností a charakteru. Jinými slovy, každodenní život, který oba vedou společně, je vzdělání, i když to nejde podle tohoto jména. Učit něco dítěte je jen jedním z prostředků vzdělávání. Není to celek.

Podle pana Akiry Tago, docenta na univerzitě v Čiba, který studoval raná léta prominentních mužů, není žádná vzdělávací metoda účinnější než metoda, která stimuluje dítě, aby bylo motivováno přirozeně, nezávazně. Je to jediná správná metoda. Na břehu je hluboké porozumění a ohleduplnost matky a těch, kteří dítě obklopují, úplně na počátku raného vývoje.

Slyšel jsem, že německý chemik a autor Great Men F. W. Ostwalda má teorii, že géniové jsou podporováni návrhy a knihami. Těmto mužům nebyly buky něčím vynuceny svými rodiči, ale prostě věci, které byly vždy v dosahu jejich rukou. To, co slyšeli od svých rodičů, nebylo „Musíte se stát skvělým mužem“, ale spíše návrh „Jsem si jist, že jste schopni velkého.“

Avoid the Abortion of Infant Education

Every year millions of babies come into this world. In the past, families with five or six children were not rare, as it was then said, "Go forth and multiply." Nowadays, the average family has two children. In other words, most of these babies have been planned by their parents; they are the ones selected to be born by parents who expect to be able to decide how many children they will have. In this sense, they are privileged babies.

However, are these chosen babies being given an education and an environment fit for the privileged? I am afraid not. Though parents plan for the arrival of a baby very carefully, once the baby is born they tend to leave him to grow up in his own way. Yet it hardly needs saying that it is more important to plan carefully for the first three years of life than for the period before birth.

There are many women in the world who have abortions for no very serious reason. The world looks upon abortion as evil; a burying alive of the seed of life. On the other hand, however, the world is amazingly uncritical of parents who leave their children unattended and uncared for after bringing them into the world. Hiroshi Manabe calls these cases of neglect "the abortion of infant education." I too consider this far more criminal than "abortion" itself.

There is no excuse for "abortion of infant education." It will bring unhappiness to homes and to the world twenty to thirty years from now.

It is my suggestion that much of the strife and discontent among the youth in America today can be put down to the "abortion of infant education" practiced by the American parents of twenty to thirty years ago.

Vyvarujte se potratu vzdělávání dětí

Každý rok přicházejí na tento svět miliony dětí. V minulosti nebyly rodiny s pěti nebo šesti dětmi vzácné, jak se tehdy říkalo: „Jděte ven a množte se.“ V současné době má průměrná rodina dvě děti. Jinými slovy, většina z těchto dětí byla plánována jejich rodiči; oni byli vybráni k narození rodiči, kteří očekávají, že budou schopni rozhodnout, kolik dětí budou mít. V tomto smyslu jsou soukromými dětmi.

Jsou však těmto vybraným dětem poskytovány vzdělání a prostředí vhodné pro privilegované? Nebojím se. Přestože rodiče plánují příchod dítěte velmi pečlivě, jakmile se dítě narodí, mají tendenci ho nechat vyrůst svým vlastním způsobem. Sotva však musí být řečeno, že je důležitější plánovat pečlivě první tři roky života než na období před narozením.

Na světě je mnoho žen, které mají potraty bez vážného důvodu. Svět považuje potrat za zlý; pohřbení živého semene života. Na druhou stranu je však svět neuvěřitelně nekritický vůči rodičům, kteří nechají své děti bez dozoru a bez péče po jejich přivedení na svět. Hiroshi Manabe nazývá tyto případy neotevření „potratu vzdělávání kojenců“. I já považuji toto za mnohem kriminálnější než „samotné potraty“.

Neexistuje žádná omluva pro „přerušení vzdělávání dětí“. Od dvaceti až třiceti let to přinese nešťastí domovům a světu.

Navrhuji, aby většinu sporů a nespokojenosti mezi mladými lidmi v Americe bylo možno přičíst „potratu vzdělávání dětí“, který praktikují američtí rodiče před dvaceti až třiceti lety.

After the war, life in Japan, as in many countries, was a struggle for everybody, and children were inevitably left alone, uncared for and unattended. However, there is no longer any excuse for abortion in infant education.

Infants Are Not Their Parents' Possessions

A growing child reaches a point at which he is likely to talk back to his parents, saying, "I didn't ask to be born. So please don't be so nasty to me." How right he is! He is not here of his own will. The fact of his being here was entirely his parents' decision; they, therefore, are completely responsible for his upbringing until he grows up to be independent and self-sufficient.

However, it is amazing how many parents are under the illusion that they can do what they want with their children as long as the latter are their responsibility. They say, "I want to make my child an engineer," or "I wish to make my child a musician," seeking another's advice as thoughtlessly as if ordering a tailor to make a suit in a certain cut or style. Dr. Shinichi Suzuki often refers to mothers who, having decided to have their children take lessons in violin, ask him, "Dr. Suzuki, is my child going to amount to something?" He says he always replies, "No, he won't amount to *anything.*" The mother is, of course, very much shocked at first by this answer; but when she shows her disappointment, he adds the following remark: "Your child won't be *something,* but he will be a fine human being."

The maternal possessiveness reflected in this story is amazingly widespread. And it is this assumption

Po válce byl život v Japonsku, stejně jako v mnoha zemích, bojem pro všechny a děti byly nevyhnutelně ponechány samy, bez péče a bez dozoru. Ve výuce kojenců však již nelze omluvit potrat.

Kojenci nejsou majetkem jejich rodičů

Rostoucí dítě dosáhne bodu, kdy pravděpodobně promluví se svými rodiči a řekne: „Nežádal jsem o narození. Prosím, nebuď na mě tak ošklivý. "Jak má pravdu! Není zde z vlastní vůle. Skutečnost, že zde byl, byla výhradně rozhodnutím jeho rodičů; proto jsou za jeho výchovu zcela zodpovědní, dokud nevyroste, aby byl nezávislý a soběstačný.

Je však úžasné, kolik rodičů není iluzí, že mohou se svými dětmi dělat to, co chtějí, pokud jsou za ně odpovědní. Říká: „1 chci, aby se moje dítě stalo inženýrem," nebo „přeji si, aby se moje dítě stalo hudebníkem," hledají radu někoho tak bezmyšlenkovitě, jako kdyby nařídily krejčímu, aby udělal oblek v určitém střihu nebo stylu Dr. Shinichi Suzuki se často zmiňuje o matkách, které se poté, co se rozhodly nechat své děti chodit na housle, zeptat: „Doktore Suzuki, bude moje dítě něco znamenat?" Říká, že vždy odpovídá: „Ne, on nebude to nic znamenat. "Matka je samozřejmě touto odpovědí na první pohled šokovaná; ale když projeví své zklamání, dodá následující poznámku: „Vaše dítě nebude něco, ale bude to skvělá lidská bytost."

Mateřská majetnost projevená v tomto příběhu je úžasně rozšířená. A to je tento předpoklad

that one's child is one's possession that is precisely what makes one ignore the child's own will. In fact, if a child is subjected to such treatment before he has yet developed his own will, he may find himself confused for life about who he really is. Instead of thinking of what one will *make* of one's child, one should focus on what one's child will *be*. The parent's duty is to give the child as many choices as possible so that he will be able to discover and decide for himself what he will be. For the child's future belongs neither to the parents nor to anybody else, but to the child himself.

A Mother's Lack of Confidence Is Harmful

At no other time in history has education been so universally thought of as leading to college education, nor have parents been so seriously concerned about the kind of education their children are receiving.

Unfortunately, the more anxious parents are about education, the more likely they are to lose their independence of thought, and to go for anything new just because it is new. Once previous educational methods were rejected, they jumped to the conclusion that everything in that system was wrong.

Such parents change from one fashion in education to another as easily as they change styles in clothing. Although it is said that there is now a boom in infant education, this is not so much because mothers understand the importance of early development as because they think it is the thing to do since everybody else is doing it.

There is nothing wrong with trying whatever one thinks is good; but the mother who wants to be the

že něčí dítě je něčí majetek, což je přesně to, co způsobuje, že člověk ignoruje jeho vlastní vůli. Ve skutečnosti, pokud je dítě podrobeno takovému zacházení dříve, než si ještě vyvinula svou vlastní vůli, může se ocitnout zmatený životem o tom, kým skutečně je. Místo toho, aby přemýšleli o tom, co z dítěte udělá, by se člověk měl soustředit na to, jaké bude jeho dítě. Povinností rodiče je dát dítěti co nejvíce možností, aby mohl zjistit a rozhodnout se, co bude. Budoucnost dítěte se netýká ani rodičů, ani nikoho jiného, ale samotného dítěte.

Nedostatek důvěry matky je škodlivý

V žádném jiném okamžiku v historii nebylo vzdělání tak všeobecně považováno za vedení k vysokoškolskému vzdělání, ani rodiče nebyli tak vážně znepokojeni druhem vzdělání, které jejich děti dostávají.

Bohužel čím více se rodiče bojí o vzdělání, tím je pravděpodobnější, že ztratí svou nezávislost myšlení a budou hledat cokoli nového jen proto, že je nové. Jakmile byly předchozí vzdělávací metody odmítnuty, dospěli k závěru, že všechno v tomto systému je špatné.

Takoví rodiče se mění z jedné módy ve vzdělávání na druhou tak snadno, jak mění styly oblečení. Přestože se říká, že v oblasti vzdělávání kojenců nyní vzkvétá, není to ani tak proto, že matky nerozumí významu raného vývoje, protože si myslí, že je to věc, protože to dělají všichni ostatní.

Není nic špatného na zkoušce, co si člověk myslí, že je dobré; ale matka, která chce být

best teacher to her child cannot be so if she loses her own independence of thought. Both spartan education and the "let-alone" policy might be used as means to educate the child in different phases of growth and in different environmental conditions.

Shouldn't mothers be more confident in their approaches to their children? Trying one fashion after another will have only vitiating effects on the children. No matter how trivial the matter may be, the mother should try it on her child only after thorough consideration. Confidence and firmness in the mother are essentials in early development.

However, it is no good to the child if the mother is enslaved to wrong ideas and never makes any concessions. Nor will it help him if she approaches her task in too casual or happy-go-lucky a way. Educating the child is the greatest task the mother has, and there is no labor-saving shortcut in this job. I want mothers to develop their own way of thinking about early development by freeing themselves from fashionable fixed or easygoing approaches.

Vanity in the Mother Implants False Values in a Child

"My child is very special, so I am going to let him take piano lessons." "Our neighbor's child is taking violin lessons, so my child shall do the same."

Such attitudes are still found in many mothers who are motivated solely by their vanity.

It is not an exaggeration to say that this sort of attitude is partially responsible for the unfair prejudice against early development as education for the elite, or for genius. In fact, the children induced by snobbish mothers to take violin lessons are somewhat

 nejlepší učitelce pro své dítě, to nemůže být, pokud ztratí svou vlastní nezávislost myšlení. Jak spartánské vzdělávání, tak i politika „sama“ by mohla být použita jako prostředek k výchově dítěte v různých fázích růstu a v různých podmínkách prostředí.

Neměly by matky být sebevědomější ve své přístupy k dětem? Vyzkoušení jedné módy za druhou bude mít na děti pouze vitalizující účinky. Nezáleží na tom, jak je to bezvýznamné, matka by to měla na svém dítěti zkusit až po důkladném zvážení. Důvěra a pevnost v matce jsou základem raného vývoje.

Pro dítě však není dobré, pokud je matka zotročena špatnými nápady a nikdy nedělá žádné ústupky. Nepomůže mu ani v případě, že přistoupí ke svému úkolu příliš náhodně nebo šťastně. Vzdělávání dítěte je největší úkol, který má matka, a v této práci není zkratka pro úsporu práce. Chci, aby si matky vyvinuly svůj vlastní způsob myšlení o ranném vývoji tím, že se osvobodí od mizivých pevných nebo beznadějných přístupů. Marnost v matce implantuje falešné hodnoty do dítěte

„Moje dítě je velmi zvláštní, takže ho nechám chodit na klavírní lekce.“ „Dítě našeho souseda chodí na housle, takže moje dítě bude dělat totéž.“

Takové postoje se stále vyskytují u mnoha matek, které jsou motivovány výhradně svou marností.

Není přehnané říkat, že tento přístup je částečně odpovědný za nespravedlivé předsudky proti ranému vývoji jako vzdělávání elity nebo geniality. Ve skutečnosti jsou děti vyvolané snobskými matkami, aby se učily na housle, poněkud

lacking in innocence and are often cheeky, as though their mothers had implanted in them the false values of prestige and competitiveness. The violin and piano lessons, meant to develop the potential in children, are actually gnawing at their hearts.

There is nothing special about piano lessons or the ability to play the piano, which is nothing but a means to an end. The focus should be placed on what the child gets out of it and what ability he develops through it. There is nothing particularly grand or magnificent about piano and violin lessons in themselves, as these supercilious mothers think.

For instance, in Dr. Suzuki's violin class there are always many children who are better players than others. There is no possibility that some one child can come to think that he alone plays the violin well. So the ambition of the mother who wants her child alone to excel cannot possibly be gratified—either she will have to throw off her false pride or her child will have to stop taking lessons.

Of course, pride in one's skill in violin playing is another thing altogether, and is something that can help the child to grow. My own son has gained great self-confidence through violin lessons, and consequently has improved in other fields as well.

In Order to Improve Your Child, You as Parent Must First Change and Improve Yourself

"He does not understand how his parents feel," complains many a parent when a child is disobedient. Is it really true that the children are in the wrong? I myself think that the parents are to blame.

chybí nevinnost a jsou často drzé, jako by do nich jejich matky vložily falešné hodnoty prestiže a konkurenceschopnosti. Hodiny houslí a klavíru, jejichž cílem je rozvíjet potenciál u dětí, ve skutečnosti hlodají ve svých srdcích.

Neexistuje nic zvláštního o lekcích klavíru nebo o schopnosti hrát na klavír, což není nic jiného než prostředek k dosažení cíle. Důraz by měl být kladen na to, co z něj dítě vyjde a na jakou schopnost se prostřednictvím něj rozvíjí. Není nic zvláštního ani velkolepého o lekcích klavíru a houslí samých o sobě, jak si myslí tyto nadšené matky.

Například ve třídě houslí Dr. Suzukiho je vždy mnoho dětí, které jsou lepšími hráči než ostatní. Není možné, aby si jedno dítě mohlo myslet, že sám hraje housle dobře. Ambice matky, která chce, aby její dítě osamělo samo, nemohla být uspokojena - buď bude muset svrhnout svou falešnou pýchu, nebo její dítě bude muset přestat s lekcemi.

Pýcha na něčí dovednost v housle je samozřejmě další věc a je to něco, co může dítěti pomoci růst. Můj vlastní syn získal velkou sebedůvěru prostřednictvím lekcí houslí a následně se zlepšil i v dalších oborech.

Chcete-li zlepšit své dítě, musíte jako rodič nejprve změnit a zlepšit sami

"Nerozumí tomu, jak se jeho rodiče cítí," stěžuje si mnoho rodičů, když je dítě neposlušné. Je skutečně pravda, že se děti mýlí? Já sám si myslím, že na vině jsou rodiče.

Dr. Suzuki told me of a certain mother who had not been able to get along well with her child: a great deal of hostility had been generated between them. The mother, in distress, used to say, "What a terrible child I have been given. It must be my bad luck." But Dr. Suzuki told her, "It's all because of your treatment of your child. You scold him too much to make him behave, and your child is always on his guard and is bound to wear a sour expression. There should be respect even in the relationship between parent and child. Don't you think your child will understand and respect you better if you admit to him that you can be wrong too?" Some time after that, the mother, looking pleased, came to see Dr. Suzuki and told him that after her talk with him she had dealt with her child in a more humble way and he had softened. Thus she regained communication and rapport with him.

So-called "education-mamas" often complain that whenever they are a little demanding of their children, the latter, if they are sensitive at all, become discontented and say, "You, Mother, can say what you like, because you don't have to do it yourself." The children are right, and the mothers cannot say a word to refute them. Telling children to do this and that will not get parents anywhere: they must first do it themselves and have the children learn afterward. If the children are exerting themselves to the limit, and their parents are doing only one-tenth or one-half of their share, that will not do. I do not mean that parents should make efforts in the same way in everything that the children must do; but there must be a way of showing your efforts as parents.

Mr. Manabe says that he perspires all over when

 Dr. Suzuki mi vyprávěl o určité matce, která se se svým dítětem nedokázala dobře vyřídit: mezi nimi se vynořilo velké nepřátelství hrozné dítě, které mi bylo dáno. Musí to být moje smůla. "Doktorka Suzuki jí však řekla:„ Je to všechno kvůli tvému zacházení s tvým dítětem. Příliš jsi ho nadával, aby se choval, a tvoje dítě je vždycky na jeho strážce a je povinen nosit kyselý výraz. Ve vztahu mezi rodičem a dítětem by měla být úcta. Nemyslíte si, že vaše dítě pochopí a respektuje vás lépe, pokud mu přiznáte, že se můžete také mýlit? „Po nějaké době přišla matka, vypadající potěšeně, navštívit doktora Suzukiho a řekla mu, že po jejím rozhovoru se svým dítětem jednala skromnějším způsobem a zjemnil se. Znovu získala komunikaci a komunikaci s mu.

Takzvané „vzdělávací maminky" si často stěžují, že kdykoli jsou od svých dětí trochu náročné, nespokojí se, pokud jsou vůbec citliví, a řeknou: „Ty, matko, můžeš říct, co se ti líbí, protože nemusíte to dělat sami. " Děti mají pravdu a matky nemohou říct ani slovo, aby je vyvrátily. Řeknutí dětem, aby to udělaly, a to nikam nedostane: rodiče to musí nejdřív udělat sami a nechat děti, aby se později učily. Pokud se děti uplatňují na hranici limitu a jejich rodiče dělají pouze jednu desetinu nebo polovinu svého podílu, nebude tomu tak. Nemyslím tím, že by rodiče měli vyvíjet úsilí stejným způsobem ve všem, co musí děti dělat; ale musí existovat způsob, jak ukázat vaše úsilí jako rodičů.

Pan Manabe říká, že se potí všude, když

he takes a bath with his children (Japanese baths are big enough for two persons). He does not mean that he has to compete with his children to see who can stay in the steaming bathroom longer: he means that in order to keep his children in the bathtub, he has to tell them some sort of story. But if the story is the same every day they will not be content, so he has to struggle desperately to think up new stories. "If you are good, I'll buy you something" will not get him anywhere. So he racks his brain to create new stories or stretch out old ones, as in *The Arabian Nights*.

Ordering the child "Do this," or "Memorize this," while the father sits back comfortably, doing nothing and thinking, "Oh, when this little creature gets to be a big man, I too will get some benefit," is a lazy way of bringing up a child. And certainly no one will succeed in early development with his own child unless he is prepared to make as much effort as Mr. Manabe. Bringing up children means bringing up and developing oneself, first of all.

Rearing the Child to Excel the Parent Is True Education

There is an old saying, "Deeper is the blue extracted from the indigo plant." The blue dye extracted from the indigo plant is indeed of a deeper color than the plant itself, and the meaning of the proverb is "It is a case of a disciple's outshining his master." This, I believe, should be the fundamental goal of education.

I have said from time to time that ability is not

koupe se se svými dětmi (japonské koupele jsou dostatečně velké pro dvě osoby). To neznamená, že musí soutěžit se svými dětmi, aby viděl, kdo může zůstat v kouřící koupelně déle: to znamená, že aby mohl udržet své děti ve vaně, musí jim vyprávět nějaký příběh. Ale pokud je příběh stejný každý den, nebude spokojený, takže se musí zoufale snažit vymyslet nové příběhy. "Jestli jsi dobrý. Něco ti koupím" nikam ho nedostanu. Takže si hází mozek, aby vytvořil nové příběhy nebo natáhl staré, jako v The Arabian Nights.

Objednání dítěte „Udělej to," nebo „Zapamatuj si to," zatímco otec se pohodlně posadí, nedělá nic a myslí si: „Ach, když se toto malé stvoření stane velkým mužem, dostanu i nějakou výhodu," je líný způsob, jak získat dítě. Rozhodně nikdo nebude uspět v ranném vývoji se svým vlastním dítětem, pokud není připraven vynaložit tolik úsilí jako pan Manabe. Vychovávat děti znamená především vychovat a rozvíjet se.

Výchova dítěte k Excelenci rodičů je skutečné vzdělání

Existuje staré přísloví: „Hlubší je modrá extrahovaná z rostliny indigo." Modré barvivo extrahované z rostliny indigo má skutečně hlubší barvu než rostlina samotná a význam přísloví je „Je to případ žák zastínil svého pána. "Myslím, že toto by mělo být základním cílem výchovy.

Čas od času jsem řekl, že tato schopnost není

NĚKTERÉ Věci, jak se vyhnout vrozenému

inborn. And even if we should accept the theory that ability is one hundred percent inborn, the child should still grow up at least to reach the level of his parents. Therefore, if the parents cannot bring up their child to excel them even by a little, it can be because of nothing but their own laziness, as the parents are the first and greatest teachers of the child.

In *My Theory of Early Development*, Dr. Suzuki tells of an interesting experience. Here it is:

> In our Talent Education School, we have the children listen many times to a recording of the violin music they are practicing. Then I say to them, "Please play a little better than the record." The pupils, being little children, say, "Yes" and proceed to play it, trying to excel the record. Very soon they do play a little better than the record. It is not very difficult to excel the record, for it is a recording of my own playing.
>
> Generally speaking, the fundamental idea of our school is to train children to be better than their teachers. We call the children who excel me "student" and those who don't "apprentice student." We would end up regressing to the Stone Age if the student, having failed to reach the standard of his teacher's playing, then himself became a teacher and were in turn unable to train his students to attain his own level. If this were to happen, we would not be able to hope for the advancement and progress of culture. The student is bound to excel his teacher.

Needless to say, there is no parent who does not wish to bring up his child to be superior to himself. Even in the academic field, there is absolutely no

179. A i kdybychom měli přijmout teorii, že schopnost je stoprocentně vrozená, dítě by mělo stále vyrůstat alespoň, aby dosáhlo úrovně svých rodičů. Proto, pokud rodiče nemohou vychovat své dítě, aby je vyniklo dokonce i trochu, může to být kvůli ničemu jinému než jejich vlastní lenivosti, protože rodiče jsou první a největší učitelé dítěte.

V mé teorii raného vývoje vypráví Dr. Suzuki zajímavý zážitek. Tady to je:

V naší Talent Education School jsme děti mnohokrát poslouchaly nahrávku houslové hudby, kterou praktikují. Pak jim řeknu: „Prosím, zahrajte si o něco lépe než o rekord.“ Žáci, kteří jsou malými dětmi, říkají: „Ano“ a pokračují v hraní, snaží se vyniknout. Velmi brzy si zahrají trochu lepší než záznam. Není velmi obtížné tento rekord vyniknout, protože jde o záznam mého vlastního hraní.

Obecně řečeno, základní myšlenkou naší školy je naučit děti, aby byly lepší než jejich učitelé. Nazýváme děti, které mě vynikají, „studenty“ a ty, které „učňovské studenty neučiní“. Nakonec bychom se vrátili do doby kamenné, kdyby se student, který nedosáhl úrovně hraní svého učitele, stal sám učitelem a nemohli zase školit své studenty, aby dosáhli své vlastní úrovně. Pokud by se tak stalo, nemohli bychom doufat v pokrok a pokrok v kultuře. Student je povinen vyniknout svého učitele.

Netřeba dodávat, že neexistuje žádný rodič, který si nepřeje vychovat své dítě, aby bylo nadřazené sobě samému. Dokonce ani v akademickém oboru neexistuje

need to give in to the idea that one's child's capacities are limited because one's own happen to be so.

Men and Women Capable of Trusting Others Will Build the Twenty-first Century

Our present world is in a state of flux. Technological progress has made our lives amazingly rich and convenient. Twenty years ago electronic computers could merely count numbers a little faster than the human brain, but these have been improved to a point of performing nearly all the tasks the human brain can perform.

And there is no end to similar examples. Technological progress has brought about not only affluence and easy living, but changes in our thinking also. Once people have found material fulfillment, they begin to seek spiritual enrichment. People are now seriously thinking of the role of mankind in life as well as the meaning of what man ought to be. However, it is not easy to change oneself once one is already grown up, just because the world around us changes. Therefore, the new society of the future can be entrusted only to the young children who are now growing up. This has been the reason for my attaching so much importance to early development.

A mere look at the world is enough to confirm the lack of trust among people. Chaos in society, pollution, and violence all have their cause in lack of mutual trust. However convenient and affluent our lives may be, we cannot possibly live in peace and happiness in a society that is lacking in trust.

Anybody older than preschool age can understand

je třeba vzdát se myšlenky, že kapacity dítěte jsou omezené, protože tomu tak není.

Muži a ženy, kteří důvěřují ostatním, vybudují dvacáté první století

Náš současný svět je ve stavu toku. Technologický pokrok učinil naše životy úžasně bohatými a pohodlnými. Před dvaceti lety elektronické počítače dokázaly počítat čísla jen o něco rychleji než lidský mozek, ale ty byly vylepšeny do té míry, že plní téměř všechny úkoly, které může lidský mozek plnit. A neexistuje žádný konec podobných příkladů. Technologický pokrok přinesl nejen blahobyt a snadné bydlení, ale také změny v našem myšlení. Jakmile lidé naleznou materiální naplnění, začnou hledat duchovní obohacení. Lidé nyní vážně přemýšlejí o úloze lidstva v životě a o smyslu toho, čím by člověk měl být. Jakmile už je člověk dospělý, není snadné ho změnit, jen proto, že se mění svět kolem nás. Proto může být nová společnost budoucnosti svěřena pouze malým dětem, které nyní vyrůstají. To je důvod, proč jsem přikládal tolik důležitosti včasnému vývoji.

Pouhý pohled na svět stačí k potvrzení nedostatku důvěry mezi lidmi. Chaos ve společnosti, znečišťování a násilí mají svou příčinu v nedostatečné důvěře. Ať už jsou naše životy pohodlné a zámožné, nemůžeme žít v klidu a štěstí ve společnosti, která nemá důvěru.

Tomu může rozumět každý starší než předškolní

what it means to trust people and not to cause trouble for others. However, understanding principles and yet not being able to put them into practice is the nature of man. No feeling of trust is nurtured among people if they simply practice principles because they have been taught them and they seem reasonable. Only knowing these principles innately and learning them naturally will enable man for the first time to trust his fellows. If the pattern of these principles is implanted in the child in his earliest years, he will be sure to grow up wonderfully capable of assuming the responsibility of a future society.

Even if a child is a little more intelligent and clever than other children, yet is without the feeling of trust, he will not amount to much in the future.

Because the present educational system emphasizes the importance of examinations and grades, it ignores and discourages instilling trust in man. That is why it is all the more important to implant a firm basis of trust in a child before kindergarten and school age, so that he may grow up to trust others. That is the true objective of early development.

Today's Young Children Alone Will Be Capable of Eradicating Wars and Racial Prejudices

I have repeatedly stated that my thinking about early development does not originate in any idea of producing specialists and geniuses, but rather in my hopes of educating every infant to develop fully his potential abilities and to grow up courageous in thought and straightforward in character.

While we sing the praises of our high level of civili-

co to znamená důvěřovat lidem a nezpůsobovat ostatním potíže. Princip porozumění, ale přesto, že je nelze uplatnit, je však povahou člověka. Žádný pocit důvěry mezi lidmi není živen, pokud jednoduše praktikují principy, protože je učili a zdají se rozumné. Pouze poznání těchto principů vrozeně a jejich přirozené učení umožní člověku poprvé důvěřovat svým spoluobčanům. Je-li vzor těchto knížecích implantován do dítěte v jeho nejranějších letech, bude jistě vyrůstat úžasně schopný převzít odpovědnost budoucí společnosti.

I když je dítě o něco inteligentnější a chytřejší než ostatní děti, přesto nemá pocit důvěry, v budoucnu toho nebude moc.

Protože současný vzdělávací systém zdůrazňuje význam zkoušek a známek, ignoruje a odrazuje od podněcování důvěry v člověka. Proto je o to důležitější implantovat pevný základ důvěry v dítě před mateřskou školou a školním věkem, aby mohl vyrůst v důvěru ostatních. To je skutečný cíl raného vývoje.

Dnešní malé děti budou schopny odstraňovat války a rasové předsudky

Opakovaně jsem uvedl, že moje přemýšlení o ranném vývoji nevzniká v žádném nápadu na výrobu specialistů a geniálů, ale spíše v mých nadějích, že budu vzdělávat každé dítě, aby plně rozvinulo své potenciální schopnosti a vyrostlo odvážně v myšlenkách a přímočarých v charakteru.

Zatímco zpíváme chvály naší vysoké úrovně občanství, musíme se obejít

zation and the expansion of our economy, we still witness on this earth wars, racial prejudice, and hostilities among nations, in spite of the fact that people all over the world have been reaching out for promotion of world peace through such organizations as the United Nations, UNESCO, and WHO. However, it is almost an impossible task for our generation to create a peaceful world where people can sincerely trust and tolerate one another. Hatred inherited for generations, hostility between the ruler and the ruled, antagonism and suspicion have come to seem almost biological in their nature—at least for countries other than one's own—and once one has been imbued with these feelings, one cannot easily be freed from them.

We adults must not instill these prejudices and misunderstandings in the infants who are to assume the responsibility of the future. Children below the age of three have no ideas of racial prejudice and hatred for other races. If in this period children of different races were brought up *equally* together, they would grow up accepting quite naturally that there are all sorts of people, of different colors, just as there are different faces and tall and short people. However, if they should grow up imbued with prejudices, it could only be the fault of adults injecting their own feelings. It may be that if one seriously hopes for world peace, one should be deeply concerned about the world's present political situations—but is it not *more* urgent to give one's attention to the education of the infant who will be the pillar of future society, and to be willing to devote oneself to this task, even if the cost is high? True world peace no longer depends on us, the adults of the present, but on the generation who are at present infants.

V této zemi jsme stále svědky válek na Zemi, rasových předsudků a schopností mezi národy, a to i přesto, že lidé na celém světě se prostřednictvím takovýchto snah o prosazování světového míru prosazují. Organizace spojených národů, UNESCO a WHO. Pro naši generaci je však téměř nemožný vytvořit mírový svět, ve kterém lidé mohou upřímně důvěřovat a tolerovat jeden druhého. Nenávist zděděná po generace, nepřátelství mezi vládcem a vládnoucím, antagonismus a podezření se ve své povaze jevily téměř biologické - přinejmenším pro jiné země než vlastní - a jakmile je člověk pociťován těmito pocity, nelze snadno osvobodit se od nich.

My dospělí nesmíme vnucovat tyto předsudky a nedorozumění dětem, které mají převzít odpovědnost za budoucnost. Děti mladší tří let nemají představu o rasových předsudcích a nenávisti k jiným rasám. Kdyby v tomto období byly děti různých ras vychovávány stejně společně, vyrostly by zcela přirozeně a akceptovaly, že existují různé druhy lidí, různých barev, stejně jako existují různé tváře a vysoké a krátké lidi. Pokud by však měli vyrůst s předsudky, mohlo by to být pouze zavinění dospělých, kteří si injekčně aplikují své vlastní pocity. Je možné, že pokud někdo vážně doufá ve světový mír, měl by být hluboce znepokojen současnými politickými situacemi světa - ale není naléhavější věnovat pozornost vzdělávání dítěte, které bude pilířem budoucí společnosti, a být ochoten se tomuto úkolu věnovat, i když jsou náklady vysoké? Skutečný světový mír už na nás nezáleží, dospělí současnosti, ale na generaci, která je v současnosti kojenci.

I do not consider my hopes for the infants inordinate. I have absolutely no idea how effective my views and activities will be toward the realization of such hopes. I also do not consider that what I have been putting forward in this book is not open to criticism, including my fundamental ideas, my detailed explanation of various methods, and my estimates of the mother's role. However, I do hope that this book will create a change in the world, in activating people's interest in early development, particularly in the education of children below the age of three. Toward this goal, I firmly believe this book will serve as the first step.

Nepovažuji své naděje za kojence za vrozené. Nemám vůbec ponětí, jak účinné budou mé názory a činnosti vůči realizaci takových nadějí. Rovněž se nedomnívám, že to, co jsem v této knize předložil, není otevřeno kritice, včetně mých základních myšlenek, podrobného vysvětlení různých metod a mých odhadů role matky. Doufám však, že tato kniha povede ke změně světa, k aktivaci zájmu lidí o raný vývoj, zejména o vzdělávání dětí mladších tří let. K tomuto cíli pevně věřím, že tato kniha poslouží jako první krok.